

JUDY CHRISTENBERRY

Draga Deborah

Traducerea și adaptarea în limba română de

ANDREEA DRĂGHICI

ALCRIS

*Scumpe inimi frânte,
Durerea voastră îmi sfâșie inima.*

Capitolul 1

Deborah Townsend privea ecranul computerului său, incapabilă să scrie vreun cuvânt. Îi era greu să se concentreze din cauza zgomotelor din jurul ei

Ziarul The Fort Worth Daily, al doilea ziar ca importanță din oraș, fusese vândut pentru un motiv justificat: dădea faliment. Vânzarea fusese o veste bună, exceptând faptul că editorul Gerald Campbell, cel care-i oferise postul, ieșea la pensie, din proprie voință, spusese el.

Și noul editor era incredibil. Arăta ca un star de cinema, avea reporteri împrăștiați pe tot globul și era fratele prietenei ei, Rachel Comisky.

Adusese deja multe schimbări ziarului, unii dintre colegii ei fuseseră nevoiți să-și caute alte locuri de muncă, dar, până acum el n-o deranjaze cu nimic, fiind îngrozită de clipa când o va face.

- Doamnă Townsend?

Tresări și descoperi că momentul nu întârziase. Jason Bridges, noul editor, se rezema de tocul ușii biroului ei și o privea insistent. În locul costumului și cravatei domnului Campbell, văzu pantaloni marinărești și un tricou de bumbac care se mulau pe trupul athletic al lui Bridges. Știa că avea mai mult de treizeci de ani, dar felul în care se îmbrăca și fața frumoasă completată de o mică cicatrice pe obrazul stâng, nu făcea decât să-i accentueze atractivitatea.

- Da, domnule Bridges? Încercă să-și ascundă nervozitatea și își puse mâinile tremurânde în poală.

- Nu este nevoie să fim atât de formali, doar ești prietenă cu Rachel, zise el zâmbind ușor. Spune-mi Jason.

Buzele ei se strânsă și fața i se încordă. Nu-i putea zâmbi, gândindu-se la ce va urma. Oare și ea își va pierde locul de muncă?

- Mă gândeam să luăm prânzul împreună, dacă nu ai alte planuri. Așa vom putea vorbi pe îndelete.

Deborah își iubea meseria. Scrisa o coloană cu sfaturi pentru îndrăgostiți, dar nu-și făcea iluzii că acest lucru era foarte important în schema ziarului. Nu era normal să fie invitată la prânz de editor.

- De ce? întrebă ea, roșind din cauza impoliteții. Vreau să spun...

El părea amuzat de comportamentul ei, de aceea o făcu să se enerveze și mai mult.

- Mă gândeam să discutăm despre asta în timpul prânzului.

- Dacă ai de gând să... să sugerezi că trebuie să-mi caut un alt loc de muncă, prefer să-mi spui acum. Nu am nevoie de un ultim prânz. Își ridică cu mândrie bărbia și se strădui să nu pară impresionată.

El ridică din sprâncene.

- S-o concediez pe cea mai bună prietenă a surorii mele? Cred că ai impresia că sunt un tiran, Deborah.

- Unii dintre prietenii mei au fost deja concediați, zise ea cu încăpățănare, refuzând să se lase păcălită de farmecul lui.

- Vrei să spui că n-am fost corect? Vocea lui era un pic mai aspră și se îndreptă din poziția indolentă în care stătuse până acum.

Ea își plecă privirea. Nu, nu asta voia să spună. Nu-i plăcea faptul că Gerald Campbell nu mai era editor. Nu-i plăcea...

- Deborah? insistă el.

- Nu .

- Ah. Nepoliticoasă, dar cinstită. El zâmbi din nou și Deborah îl privi neîncrezătoare. Genul meu de femeie.

Știa că nu e adevărat, deoarece toate femeile din Fort Worth ar fi vrut să-i ureze bun venit lui Jason Bridges. Ieșise de câteva ori cu o altă prietenă a lui Rachel, o roșcată uimitor de frumoasă.

- Luăm prânzul împreună, Deborah? continuă el ceva mai blând. Sunt mort de foame.

Realiză că bărbatul era hotărât să nu renunțe și, oftând, spuse:

- Ne întâlnim acolo. Unde mergem?

- Ți-e teamă să fii văzută ieșind din clădire împreună cu mine? o tachină el.

Deborah îl privi cu atenție și își spuse că nu prea semăna cu Rachel. Asta nu din cauza puterii lui de atracție. Era un bărbat sexy, puternic și inteligent, care obține întotdeauna tot ce dorește. Stomacul i se strânse la această constatare.

- Mă gândeam că ai alte întâlniri după prânz și astfel nu vei mai fi nevoit să mă conduci spre birou, reuși ea să spună, știind că scuza era prea transparentă.

- Haide, Deborah, am de gând să vin să te ridic eu de pe scaunul acela de care parcă ești lipită. El și puse mâinile în soldurile înguste, gata să facă ce spusese.

- Nu e nevoie, zise ea, luându-și poșeta și ridicându-se. Mă gândeam numai la deranjul tău.

Se întrepătrunde spre ușă, dar el nu făcu nici o mișcare, ci rămase privind-o. Gâtul lui Deborah se uscă din cauza acestei apropieri. După o clipă, o luă de braț și porniră pe coridor.

- Jason, luăm prânzul împreună? îl strigă unul din editorii secunzi când ajunseră la lift.

Deborah îl privi pe Jason cu speranța că va renunța la prânzul cu ea.

- Dacă vrei...

- Mulțumesc, Tom, dar am alte planuri. Poate mâine.

El nu se dezlipi de brațul ei, celălalt bărbat văzu această atingere posesivă și zâmbi.

- Oh, înțeleg. Distracție plăcută.

Deborah roși. În câteva minute, toți angajații ziarului vor afla că iese cu editorul. Nu avea importanță că el o trata ca pe o prizonieră gata să fugă.

- Mulțumesc mult, mormăi ea.

- Pentru că ți-am stricat reputația? o tachină el. Nu cred că mai era nevoie, Deborah. Sunt sigur că agenda ta personală e plină, fără a mai fi adăugat și numele meu. Ușile liftului se deschiseră și el o trase înăuntru.

Nu avea o agendă personală, dar nu va recunoaște asta în fața lui.

- Cred că acum îmi poți da drumul. Nu pot fugi dintr-un lift.
- Bine, zise el, eliberând-o. Începusem să mă simt ca un gardian. Ești la fel de entuziasmată de a lua prânzul cu mine, ca un criminal forțat să ia masa cu judecătorul.

Zâmbetul lui seducător o învălui din nou, dar ea se feri îndepărtându-se și rezemându-se de cel mai îndepărtat colț al liftului.

- Știu că ești foarte ocupat. Nu vreau să-ți răpesc prea mult timp.

El chicoti.

- Trebuie să găsești o scuză mai bună ca să te cred, Deb.
- Numele meu este Deborah, spuse ea cu răceală în timp ce privea butoanele numerotate care se aprindeau în ordine inversă.
- Ești sigură că tu și cu Rachel sunteți prietene? o ches-tionă el pe același ton amuzat, dar plin și de curiozitate.

Deborah înțelegea confuzia lui. Rachel era veselă, plină de viață, foarte deosebită de ea. Și ea fusese lipsită de griji și fericită. Deveniseră prietene când urmau Universitatea Texas Christian. Amândouă se căsătoriseră după aceea și rămăseseră prietene, asta până la moartea lui Randall.

- N-am prea văzut-o în ultimul timp.
- Și, de la sosirea mea, nu ai menționat faptul că sunteți prietene. Ți-era teamă că vei fi acuzată că mă influențezi?

Ușile liftului se deschiseră, dar Deborah continuă să-l privească surprinsă.

- Prietenia mea cu Rachel nu-mi va salva locul de muncă dacă ziarul nu mai are nevoie de mine.

- Ești uimitoare, Deborah Townsend, zise el, ridicându-i bărbia ca s-o privească. Așa cum am spus, ești genul meu de femeie.

- Nu mai spune asta! Amândoi știm că nu este adevărat, zise ea, eliberându-și bărbia.

- Ei bine, poate că așa e, încuviință el. Prefer ca femeile cu care mă întâlnesc să fie puțin mai puternice. Tu arăți de parcă vei fi luată pe sus de cea mai mică rafală de vânt.

Deborah îi aruncă o privire furioasă peste umăr în timp ce ieșea din lift.

El o ajunse din urmă.

- Pe aici, zise el prinzând-o din nou de braț.

- Nu am de gând să fug, domnule Bridges.

- Nu doream decât să fiu prietenos.

Deborah nu avea de gând să se mai lupte cu acest bărbat, știind că era prea puternic pentru ea. Păstră tăcerea în timp ce ieșeau din clădire. Traversară strada și el îi deschise ușa unui alt zgârie-nori.

Ea trecu pe lângă el, oftând nemulțumită.

- Singurul loc în care se poate mânca aici este Clubul Petroliștilor.

- Da, mâncarea este foarte bună.

Deborah își privi fusta de blugi și cămașa.

- Nu sunt îmbrăcată adecvat.

- Arăți bine, o asigură el, plimbându-și privirea pe corpul ei.

Nu putea obiecta în fața cuvintelor lui, dar privirile lui fierbinți o încurcară. De la moartea lui Randall, stătuse departe de bărbați și se ferise mai ales de cei puternici și atrăgători ca Jason Bridges. Se grăbi să intre în clădire, sperând că așa va putea lăsa în urmă privirea lui și îngrijorarea ei.

- Te-am deranjat cu ceva? întrebă el, prinzând-o de braț ca s-o oprească. Am spus doar că ești îmbrăcată adecvat pentru a lua prânzul la Clubul Petroliștilor.

- Nu, nu m-ai deranjat cu nimic, minți ea printre dinții încheștați. Cum i-ar fi putut explica șefului ei că trăise ca o călugăriță în ultimii ani și că nu era obișnuită ca un bărbat s-o privească așa?

El îi eliberă brațul, dar nu era convins de spusele ei.

- Bine. Lifturile sunt aici.

- Și ți-e foame. Știu, zise ea, sperând să-i distragă atenția cu amuzamentul ei. Bănuia că nu avea nici o șansă, din moment ce figura lui era la fel de încordată.

Jason apăsă pe buton.

- Așa este. Erau ultimele cuvinte rostite de el înainte de a ajunge în restaurant.

* * *

Jason Bridges se așează pe unul dintre scaunele confortabile, exact în partea opusă a mesei, și luă meniul. Invitația lui se datora unui hatâr pe care i-l făcea lui Rachel.

Nimic nu se întâmplase așa cum plănuise.

Bănuise că ea va insista să-și păstreze locul de muncă pe baza prieteniei cu sora lui. În loc de asta, Deborah nu-i spusese nimic. Mai surprinzător era faptul că-l asigurase că nu se aștepta să-și păstreze postul dacă ziarul nu avea nevoie de ea.

El încă nu se hotărâse ce va face.

Știa numai că în momentul în care-l privea cu ochii ei imenși, albaștri, la fel de vinovați ca aceia ai unui copil care a făcut o boacăna, nu dorea decât s-o tachineze.

- Domnule Bridges...

- Jason, Deborah. Spune-mi Jason, repetă el, privind-o pe deasupra meniului. Observă că o chelneriță aștepta comanda lui.

- Îmi pare rău. Ai comandat, Deborah?

- Da.

El alege repede și întinse meniul chelneriței, zâmbind ca să se scuze pentru întârziere.

După plecarea acesteia, își îndreptă atenția spre Deborah, care privea pe fereastră. Nu era așa cum și-o imaginase el. În ciuda faptului că era foarte slabă, trupul ei avea rotunjimi care ar fi încântat orice bărbat. De fapt, dacă nu ar fi făcut efortul de a părea lipsită de farmec, strângându-și părul blond într-un coc, purtând acele haine lălâi și fața nemachiată, ar fi fost devastatoare.

- Deborah, începu el, dar se opri când ea își întoarse imenșii ochi albaștri, plini de neliniște, spre el. Arăți de parcă te aștepti să te arunc pe geam. Mă faci să mă simt ca un monstru, se vaită el zâmbind.

Genele ei căzură ca să-și acopere privirea și întinse mâna spre paharul cu apă.

- Îmi pare rău. Cred că sunt un pic îngrijorată din cauza motivelor care te-au făcut să mă inviți la masă.

El ridică din umeri și se confesă:

- Te-am invitat la prânz din cauza lui Rachel. Ea m-a rugat... El tăcu, neștiind dacă trebuie să-i spună formularea exactă a cererii lui Rachel. Îl rugase să aibă grijă de prietena ei, s-o trateze cu blândețe, s-o protejeze.

- Ce?

- M-a rugat să fac un efort ca să te cunosc mai bine, continuă el. M-a asigurat că ești o ziaristă foarte bună.

- Nu am nevoie de un tratament special, domnule Br... Jason. Există ziariști mai buni. Mie îmi place ceea ce fac, dar știu cum merg treburile în lumea ziarelor.

- Și anume?
- Dacă ceea ce scrii nu vinde ziarul, ești concediat.
- Și coloana ta contribuia la asta?

El o privi cum se încordează și ea își ridică mândră bărbia. Îi plăcea personalitatea ei, cu toate că îl lua prin surprindere. Avea mai mult decât frumusețe și blândețe.

- Așa mi-ar plăcea să cred. Primesc cam treizeci de scrisori pe săptămână de la oameni care îmi cer sfatul.

El își frecă bărbia și așteaptă. Uneori era mai bine să taci.

- Știu că asta nu e prea mult, dar înseamnă că sfaturile mele contează pentru acei oameni, îl asigură ea cu sinceritate.

- Ți-a răspuns vreodată unul dintre ei, ca să-ți spună că sfaturile tale au dat roade?

Ea închise ochii și el deveni mai interesat.

- Da, uneori.

Înainte ca el să-i poată citi gândurile, chelnerița îi întrerupse, aducându-le comanda.

Pretinzând că e concentrat să-și taie friptura, Jason își privi invitata printre gene. Observă că unghiile ei erau lungi și vopsite în roz pal și se întrebă de ce nu își machia fața.

Ea privi în sus și-i surprinse ochii plini de intensitate.

- Intenționezi să păstrezi coloana mea?

Această întrebare directă îl surprinse.

- Desigur, într-o formă sau alta. Am câteva idei pentru schimbarea formatului. Ești o persoană care se adaptează schimbărilor?

Ea ridică din umeri și-l privi insistent.

- Probabil. Ce fel de schimbări?

El zâmbi. Dacă atinge probleme personale, era sigur că ea va fugi, dar dacă vorbeau de latura profesională a vieții ei, îl privea fără nici o ezitare. Interesant.

- Ei bine, pentru început, cred că ar trebui să fii mai veselă.
- Poftim? Întrebă ea uimită.
- Unde e simțul umorului? Sfaturile tale sunt în regulă, cu toate că sunt învechite, dar ești prea încordată.

- Oamenii care îmi scriu suferă. Problemele lor sunt foarte serioase pentru ei înșiși. Crezi că ar trebui să râd de ei?

Ea ridicase puțin tonul și el realiza că este scandalizată. Lăsa furculița pe masă și se rezemă de spătarul scaunului, privindu-l furioasă.

- Fă-i să râdă, nu râde de ei, continuă el.

- Inimile frânte nu mai au puterea să râdă. Probabil că n-ai avut vreo experiență de acest gen, dar te asigur că nu e nimic amuzant.

- Și tu de câte ori ai avut inima frântă? o chestionă el, bucuros că putea s-o incite.

Expresia ei era plină de durere în timp ce-și ridica furculița.

- O singură dată, mormăi ea, concentrându-se asupra mâncării din farfurie.

La naiba! Uitase. Rachel îi spusese de moartea soțului lui Deborah. Datorită înfățișării ei virginale, Jason nu și-o putea imagina împreună cu un bărbat.

Simțindu-se ca un prost, se scuză repede.

- Îmi pare rău. Rachel mi-a spus...

Ea ridică privirea și îl fixă.

- Nu am nevoie de tratamente speciale, șopti ea furioasă. Dacă ai de gând să mă concediezi, spune-o și gata.

- Vrei să nu mai susții că am de gând să te concediez? Tu ești singura care a vorbit despre asta. Încep să cred că e ceea ce-ți dorești.

- Nu te prosti! exclamă ea. Îmi iubesc meseria.

- Și eu cred că rubrica ta e importantă pentru viitorul ziarului, o asigură el și văzu cum Deborah se relaxează. Când îl privi din nou, el continuă: Cred doar că poate fi îmbunătățită.

Ca și când avea de gând să explodeze, ea lăsă din nou furculița pe masă și se rezemă de spătarul scaunului.

- Cum?

El încercă să adopte o altă tactică.

- Vorbește-mi despre viața ta personală.

I se părea că Deborah o va lua la fugă.

- Viața mea personală nu are nimic de a face cu meseria.

- Eu cred că are.

Ea încercă să-și controleze furia. Jason realizează efortul pe care-l făcea și care se reflecta în trăsăturile ei delicate. Era frumoasă. Îi părea bine că blondele nu erau genul lui. Întotdeauna păreau atât de delicate, atât... atât de blânde. Lui îi plăceau femeile puternice.

- Ai spus că dau sfaturi bune, și asta e tot ce contează. Cuvintele ei, ca și expresia feței, erau reci și calculate.

- Când ai avut ultima întâlnire cu un bărbat? întrebă el, nesigur că va primi un răspuns.

Ea privi pe fereastră și se părea că n-avea de gând să vorbească. Apoi îl privi fix, provocator.

- Acum doi ani.

- Doi ani? Vorbești serios? o chestionă el, neîncrezător. Expresia ei neprihănită o făcea să arate de parcă avea optsprezece ani.

- Sunt de aceeași vârstă cu Rachel, am douăzeci și opt de ani, iar tu știi foarte bine asta, i-o aruncă ea. Ce joc faci? Viața mea personală nu are legătură cu munca.

- Greșești. Cum poți da sfaturi îndrăgostiților, dacă tu nu ai mai avut nici o relație amoroasă?

- Aici e vorba de inimă. De aceea și Shakespeare e încă popular. El a înțeles perfect sentimentele oamenilor. Ai de gând să-mi spui că și el e învechit? îl provocă ea.

- Nu, dar mă îndoiesc că l-aș angaja ca să scrie o rubrică de sfaturi pentru îndrăgostiți, i-o întoarce Jason. Te-ai lovit vreodată de problema prezervativelor când ai avut întâlniri?

Ochii ei se măriră și privi repede în jur, îngrijorată că cineva îi putea auzi.

- Nu cred că e necesară o asemenea discuție.

- De ce nu? Cu această problemă se confruntă femeile din ziua de azi. Cel puțin așa sper. Dar violurile? Bătăile? Nu primești scrisori și despre asemenea situații?

- Ba da, și nu trebuia să trec prin experiența unui viol pentru a ști ce să răspund, îl asigură ea supărată.

- Nu asta am vrut să spun. Dar, în ultimul timp, n-am văzut în articolul tău sfaturi pentru aceste probleme. Scrii numai despre dragoste, inimi frânte și iertare. El se rezemă de spătarul scaunului. Vrei să-mi spui că primești scrisori despre aceste subiecte, dar nu le iei niciodată în considerare?

- Aleg scrisorile pe care vreau să le public, în funcție de preferințele cititorilor mei. Vreau ca articolele mele să fie încurajatoare, pline de speranță. Ea vorbea cu inocență și nu dorea să abordeze subiecte care ei i se păreau lipsite de orice urmă de bunătate.

- Cred că cititorii tăi vor să audă adevărul.
- Cum îndrăznești? Întotdeauna am spus adevărul!
Niciodată nu am schimbat conținutul scrisorilor.

- Nu asta am vrut să spun, o asigură el. Cred că nu spui tot adevărul în privința relațiilor care nu mai au viitor. Nu despre asta trebuia să dai sfaturi, Deborah? Sfaturi pentru femeile și bărbații care încearcă cu disperare să găsească persoana potrivită?

- Sigur că despre asta e vorba, îl asigură ea. Chiar crezi că o discuție despre prezervative i-ar încuraja, i-ar face să creadă că dragostea e adevărată? Ea îl privi fix. Sau poate preferi o discuție despre bolile venerice, nu? Am putea vorbi despre una dintre ele timp de o săptămână. N-ar fi încântător?

Era sigur că-i atinsese din nou partea sensibilă. Ochii ei îl fulgerau și suvițele blonde îi căzură din cocul strâns.

- Nu la asta mă gândesc, dar vor exista anumite schimbări în rubrica ta, Deborah Townsend, fie că ești de acord sau nu.

- Atunci poate că ar fi mai bine să fac treaba în locul tău și să-mi dau singură demisia, înainte de a merge mai departe! Ea își aruncă șervetul în farfuria plină, își luă poșeta, se ridică și se îndepărtă repede.

Nu reușise s-o trateze cu blândețe pe Deborah Townsend și Rachel îl va omorî, se gândi Jason.

Capitolul 2

Deborah era supărată pe sine. Nu-și mai dorea să-și iubească meseria. Nu voia să-și abandoneze postul. Dar vorbise atunci când ar fi trebuit să tacă.

- Foarte frumos din partea ta, Deborah, mormăi ea în timp ce trecea strada spre clădirea unde se aflau birourile ziarului. Nu bărbatul acela fusese cel care o concediasse, se concediasse singură.

Apăsă pe butoul liftului, deprimarea luând locul furiei. Timp de doi ani se dedicase în întregime rubricii sale. Ce va face când nu mai avea acest loc de muncă?

Intră în birou și se gândi că ar putea să-și ceară scuze.

- N-ar avea nici un rost. Lui nu-i place cum scriu, zise ea cu voce tare în timp ce se prăbușea pe scaunul de la birou. O aștepta un nou teanc de scrisori. Luă câteva plicuri și se uită la ele. Ochii i se luminară când văzu adresa expeditorului de pe unul dintre plicuri. Manny! Îl rupse repede și apoi se opri.

Nu mai era autorul sfaturilor de dragoste. Apoi strânse din buze și deschise scrisoarea lui Manny. Aceasta îi era adresată ei, nu autorului articolului.

Dragă Deborah,

Am urmat sfaturile tale și Elizabeth a fost încântată. Acum am o altă problemă. Vreau să-i cer mâna lui Elizabeth. Îmi poți spune cum ar trebui să procedez? Aștept răspunsul tău.

Manny

Deborah zâmbi. Manny era gata să-i ceară mâna lui Elizabeth. Oftă încântată.

- Nu mai ești furioasă? întrebă Jason stricându-i plăcerea.

Zâmbetul ei dispăru imediat și Deborah se încordă.

- Sigur că nu, domnule Bridges.

Fără a aștepta invitația ei, el intră în birou și se așează pe unul din scaunele aflate în fața biroului, punând o cutie de carton în fața ei.

- Ce-i asta? întrebă ea.

- Prânzul tău. Am plătit mâncarea asta, așa că va trebui s-o mănânci mai târziu, când nu vei mai fi supărată. Apropo, credeam că roșcatele au un temperament înfocat, nu blondele.

Deborah o văzu în fața ochilor pe Mariana, frumoasa roșcată care trezise imediat interesul lui Jason, și-i evită privirea.

- Nu am un temperament înfocat.

El făcu o grimasă.

- Chiar așa?

Ca pentru a se contrazice singură, se înfurie din nou, dar reuși să se stăpânească.

- Te rog să mă scuzi, dar trebuie să-mi împachetez lucrurile, zise ea în timp ce deschidea dulapul. După aceea aruncă o privire spre el ca să vadă dacă are de gând să plece.

- Haide, Deborah. N-am luat în serios demisia ta.

Deborah își mușcă buzele. Aceasta era șansa ei. Atinse scrisoarea lui Manny și apoi îl privi pe Jason, care era amuzat și înțelegător.

- Presupun că m-am pierdut cu firea.

- Oh! Ce ușurate. Credeam că ai de gând să mă transformi într-o stâncă, admise el zâmbind călduros.

Deborah clipi des. Tipul era fermecător. Încercă să se concentreze asupra treburilor ei și să nu-l ia în seamă.

- Îmi dau seama că poate mă vei înlocui cu altcineva, dar...

- Stai puțin. Iar vorbești în locul meu. De ce aș face asta?

Se aplecă spre ea, iar Deborah se rezemă de spătarul scaunului ca să se îndepărteze.

- Ai spus că vor exista unele schimbări, îi reaminti ea, cu respirația întretăiată.

- Și? Vrei să-mi spui că nu ai nici un pic de flexibilitate?

- Nu, răspunse ea în timp ce încerca să înțeleagă cuvintele lui. Dar nu-ți place cum scriu.

- N-am spus niciodată asta. După o pauză, el adăugă: De fapt, găsesc stilul tău fermecător... în cazul în care ai avea șaiszeci de ani.

Palmele ei se lipiră de birou și se aplecă spre el.

- Nu scriu ca o bătrânică! Faptul că nu abordez anumite subiecte nu înseamnă că sfaturile mele nu sunt importante!

El ridică brațele, predându-se în fața supărării ei.

- Hai să nu începem al treilea război mondial. Cred că dacă vom lucra împreună, vom reuși să ajungem la un compromis.

Deborah oftă. Nu-i plăcea cum sună sugestia lui.

- Sper că n-ai de gând să te implici personal, nu? Louise a supervizat totul înainte de tipărire.

El o studie cu ochii aceia căprui care reușeau să-i citească gândurile.

- De ce te deranjează ideea de a lucra cu mine?

- Nu asta am vrut să spun... știu cât de importantă e munca ta și cât de ocupat ești. Nu vreau să te deranjez. Dacă îmi spui ce schimbări vrei să faci, pot să mă ocup singură de ele.

El își trecu o mână prin păr și continuă s-o studieze.

- Hm! Ei bine, am putea încerca și așa, dacă văd vreun semn de schimbare din partea ta.

- Desigur, încuviință ea repede. Nu avea nevoie de implicarea acestui bărbat. De fapt, pentru propria ei liniște, ar fi fost fericită să nu-l mai vadă niciodată. Prezența lui masculină tulbura liniștea lumii ei.

- Nu vreau să te stânjenesc, spuse el plin de solitudine. Ce zici de o primă sarcină? Dacă o îndeplinești, putem continua în acest fel.

- Sună rezonabil... Jason, adăugă ea pentru a-și arăta dorința de cooperare. Domnului Campbell, fostul editor, nu i

se adresase niciodată pe numele mic, dar dacă Jason Bridges dorea să nu fie formal, așa se va purta. Era un preț mic pentru a fi lăsată în pace.

- Vii la petrecerea de pensionare a lui Campbell?

Ea deveni confuză. Ce se întâmplase cu schimbările?

- Da, desigur.

- Bine. Vreau să te văd și altfel.

- Ce vrei să spui? se miră ea. Cum de ajunseseră de la discutarea schimbărilor din articolul ei la viața personală?

- Arată-mi că trăiești în anii nouăzeci. Aceasta va fi prima schimbare pentru coloana ta.

- Domnule Bridges! Nu te privește viața mea personală! Sunt de acord să fac schimbări în rubrica mea, dar nu și în viață. Nici măcar nu înțeleg ce vrei să spui, dar nu am intenția să mă schimb!

- Atunci nu cred că vei putea scrie în continuare.

Durerea îi cuprinsese inima. Nu-i putea lua meseria. Avea nevoie să scrie! Înainte de a începe să-l implore să nu facă așa ceva, el vorbi din nou:

- Haide, Deborah, nu fi atât de dificilă. Nu vorbesc decât despre o rochie frumoasă și entuziasm pentru o ocazie festivă. Nu-mi spune că întotdeauna te îmbraci așa! exclamă el arătând spre fusta ei de blugi și spre cămașă.

Deborah dorea să-l plesnească. Era îmbrăcată decent! Rămase nemișcată, de frică să nu-și piardă locul de muncă.

Își mușcă buzele. De la moartea lui Randall, se îmbrăcase numai așa. Era prea tristă ca să se mai distreze. Voia să se ascundă de toată lumea și de aceea nu făcea eforturi să se aranjeze, însă nu va recunoaște în fața acestui bărbat.

- Felul în care mă îmbrac nu are nici o legătură cu scrisul.
- Te înșeli. Un ziarist bun trebuie să trăiască din plin viața pentru a înțelege punctul de vedere al cititorilor. Vreau ca rubrica ta să atragă atenția. Dacă nu poți face asta, ziarul nostru nu va ieși cu nimic din comun. Vreau să te implici mai mult.

Vocea lui era plină de entuziasm și o impresiune pe Deborah. Ambiția ei era să fie în frunte și el îi oferea această șansă.

- Încearcă, Deborah, șopti el în timp ce o privea insistent. Încearcă să faci măcar acest mic pas. După aceea, vom discuta din nou.

- Asta e tot ce trebuie să fac? Să mă îmbrac modern pentru petrecerea domnului Campbell?

- Deocamdată. Oh, și caută scrisorile care conțin mai mult decât o ceartă după primul sărut.

Ea oftă. Pomenise de scrisori abia la sfârșitul conversației, ca și când acestea nu erau prea importante. Avea o strategie perfectă.

- Vrei să-ți cer aprobarea înainte de publicarea lor?

- Nu. Îți cer să iei în considerare valoarea rubricii tale și nu numai problemele unui simplu cititor. Asta-i tot.

Putea fi de acord cu cererile lui sau putea demisiona. Din moment ce fusese de două ori pe punctul de a-și pierde slujba, nu mai avea de ales. Ar fi fost atât de rău să se îmbrace modern și, poate, să se machieze? Nu putea selecta cele mai interesante scrisori? Răspunsese câtorva dintre ele, dar prin poștă, nu redându-le conținutul în ziar.

Își ridică privirea spre noul editor.

- Bine, încuviință ea oftând. Voi încerca, dar nu promit ceva senzațional.

- Minunat. Dacă ai nevoie de ajutor, sun-o pe Rachel.

- Ca să alegem împreună scrisorile pe care le voi tipări? Îl întrebă ea uimită. Mergea prea departe.

El chicoti.

- Nu, Deborah. Mă refeream la alegerea rochiei și... hm, la machiaj. Am încredere în tine când e vorba de scrisori. Rachel nu se va uita decât la cea mai senzațională dintre ele.

El se ridică repede și ieși din birou, fluturându-și mâna în semn de rămas-bun. Deborah era mirată. Lumea ei liniștită se întorsese pe dos numai în decursul unei singure ore.

* * *

La naiba! Ce i se întâmplase? Încerca să îmbunătățească rubrica și apoi să pară un salvator în misiune. Nu trebuia să se lase impresionat de ochii ei triști și să i se înmoaie inima ca atunci când privea un cățeluș fără adăpost. Nu avea intenția să se piardă în fața lui Deborah Townsend, cu toate că era mult mai interesantă decât un cățeluș.

Femeia despre care-i vorbise Rachel pe parcursul anilor nu avea nimic în comun cu cea împreună cu care luase prânzul. N-o întâlnise până acum pe cea mai bună prietenă a lui Rachel, cu toate că amândoi participaseră la nunta ei. El fusese nevoit să plece imediat după ceremonia religioasă, dar Rachel îi vorbise mereu despre Deborah.

Își amintea de poveștile nerușinate din timpul colegiului, de intrarea ei într-o familie conservatoare, atunci când se

căsătorise, și de grija pe care i-o purtase lui Rachel când aceasta pierduse copilul. Numai pentru asta îi datora foarte multe lui Deborah Townsend.

Rachel era singura lui soră. Era mai tânără ca el și când auzise că va avea un nepot, fusese extrem de încântat. El nu avea de gând să-și întemeieze propria familie și se vedea trăind în preajma lui Rachel și a copiilor ei. Se afla în Africa atunci când îl sunase mama lui ca să-i spună că Rachel pierduse sarcina.

Scrisorile primite de la Rachel îl asigurau că Deb nu se dezlipise de lângă ea. Își spusese mereu că va trebui să-i mulțumească într-o zi lui Deborah Townsend.

Astăzi stătuse în fața unei femei care nu semăna deloc cu imaginea pe care și-o făcuse el. Văzuse durerea din ochii ei când se gândise că trebuie să părăsească o slujbă pe care-o iubea. Și el n-o putuse lăsa să plece. Nu așa. Îi era dator.

Intră în birou fără să-și dea seama că secretara îl saluta. Se așează la birou și ridică receptorul ca să-i telefoneze lui Rachel.

- Alo?
- M-ai vârat într-o mare încurcătură, surioară.
- Jason? Despre ce vorbești?
- Am invitat-o la prânz pe scumpa ta prietenă, Deborah.
- Și?

El își trecu o mână prin păr. Cum să-i explice ce s-a întâmplat? Și-ar fi dorit să nu-i telefoneze.

Când văzu că el nu-i răspunde, ea îl întrebă:

- Ce s-a întâmplat? Ți-a plăcut de ea? E minunată, dar, ei bine, probabil că nu ți-ai dat seama de asta. Ea este...

- Mă lași să vorbesc? o întrerupse el, exasperat. Rachel vorbea foarte mult. Fusesse bucuros când ea rostise primul cuvânt, dar nu-și dăduse seama că nu va înceta niciodată să vorbească încontinuu.

- Nu spuneai nimic. Oh, Jase, nu-mi spune că nu ți-a plăcut de ea, se văită Rachel speriată.

- N-am spus asta! Nici nu știu de ce te-am sunat.

- Pentru că mă iubești, îl tachină ea. Haide, spune-mi ce s-a întâmplat.

- Încerc. Doar că... probabil te va suna pentru niște sfaturi în legătură cu o rochie și cu machiajul.

Rachel tăcu, ca de fiecare dată când era surprinsă. După o lungă pauză, reuși să vorbească:

- Ce vrei să spui?

- Eu... i-am spus să se îmbrace modern pentru petrecerea de mâine seară. Tu și cu Paul veniți?

- Da. Ce-ai vrut să spui cu machiajul? Azi nu era machiată?

- Mie așa mi s-a părut, dar nu sunt expert. Era palidă ca o stafie și îmbrăcată ca o călugăriță.

- Deb? întrebă Rachel, mai mult decât uimită.

- N-ai mai văzut-o în ultimul timp?

- Nu, răspunse sora lui. N-am mai văzut-o de aproape un an. Era foarte formal îmbrăcată atunci, dar credeam că i-a trecut până acum. De câte ori am sunat-o ca s-o invit la prânz sau la cină, a reușit să găsească o scuză. Am crezut că n-a vrut să iasă cu mine și cu Paul pentru că era singură.

- Ei bine, din fericire o vei vedea mâine seară. Dacă te sună ca să-ți ceară ajutorul, nu pune întrebări, bine?

- Jason, Deb nu are nevoie de sfaturi în privința machiajului sau a rochiei. Ea m-a învățat aceste lucruri pe mine!

- La naiba! Acum știu pe cine trebuie să învinovățesc pentru felul în care arăți, o tachină el. Trebuie să închid acum.

Puse receptorul în furcă în timp ce sora lui râdea cu poftă, ca de fiecare dată când o tachina.

- Ești ocupat, Jason? întrebă Tom Langford, editorul secund cu care se întâlnise mai devreme la lift.

- Nu, Tom, intră.

- Voiam să fiu sigur că nu te întrerup ca atunci când te-am invitat la prânz, spuse bărbatul ridicând din sprâncene.

Jason ridică ochii în tavan.

- A fost vorba de afaceri, Tom, numai de afaceri. Trebuie să fac unele schimbări.

- Ei bine, nu e rău că ai început cu Deborah. Probabil că te-a înghețat și pe tine. Așa se întâmplă cu toți cei care intră în contact cu ea.

- Nu-ți face griji în privința mea. Nu e genul meu. Acum, spune-mi, de ce ai vrut să mă vezi?

* * *

Deborah își studie rochia în oglindă. După ce-și trecuse în revistă garderoba, cu o seară în urmă, realizase că nu avea nimic potrivit. Pierduse mult în greutate după moartea lui Randall și hainele atârnavă pe ea. Tot ce-și cumpărase în ultimul timp era conservator.

Din moment ce Randall provenea dintr-o veche familie din Fort Worth, care avea câmpuri de petrol și ferme, trebuia să întrețină multe relații sociale. După moartea lui, refuzase toate invitațiile.

Ei bine, nu-l va lăsa pe Jason Bridges să creadă că nu știa să se îmbrace. Plecase mai devreme de la serviciu și se îndreptase spre unul din magazinele de lux pe care le frecventa altădată.

Își dădu seama că de mult timp nu mai fusese atât de bine dispusă.

- Oh, doamnă Townsend, sunteți mult mai slabă și această rochie vi se va potrivi perfect, o asigură vânzătoarea în timp ce privea rochia pe care o proba.

Cu toate că era neagră, nu avea o croială sobră. Decolteul în V, destul de adânc și brodat pe margine cu paiete de aceeași culoare cu materialul, nu făcea decât să atragă atenția supra curbelor sânilor ei, iar spatele era complet decupat.

Se examinează din profil, întrebându-se dacă trebuia să-i arate atât de mult lui Jason Bridges. Era o rochie foarte elegantă, dar dacă Jason va fi însoțit de Mariana, nici n-o va observa.

Lăsând aceste gânduri la o parte și asigurându-se că nu dorea să-i atragă atenția lui Jason, ci doar să obțină aprobarea pentru rubrica ei, se hotărî că îi va arăta că știe și să se machieze ca să-și scoată în evidență trăsăturile.

O oră mai târziu intra în sala de bal a celui mai mare hotel din oraș. Îl salută pe Gerald Campbell care se arătă surprins și-i făcu o mulțime de complimente. Din moment ce venise singură, începu să caute fete cunoscute.

- Deb!

Se întoarse repede, recunoscând vocea lui Rachel. Frumoasa brunetă îi făcea semn cu mâna din cealaltă parte a încăperii și ea i se alătură ei și lui Paul.

- Ce bine-mi pare să te văd, Rachel, zise ea în timp ce o îmbrățișa pe vechea ei prietenă.

- Îți pare bine să mă vezi? După ce m-ai evitat timp de un an, numai asta ai de spus? întrebă Rachel, făcând un pas înapoi. Oh, Deb, arăți minunat! Se întoarse spre soțul ei, care făcuse un pas înainte ca s-o îmbrățișeze pe Deborah. Nu-i așa, Paul?

- Cum să-i răspund, Deb? Dacă sunt de acord cu ea, va deveni geloasă și dacă o contrazic se va înfuria.

- Spune-i că sunt a doua frumusețe din această încăpere, îl liniști Deb cu un zâmbet.

- Isteață ca de obicei, zise el. Ne-a fost dor de tine. Ce-ai mai făcut?

El era foarte sincer și ea se emoționează mai mult decât în fața exuberanței lui Rachel. Clipi repede ca să-și alunge lacrimile care-i apăruseră în ochi.

- Și mie mi-a fost dor de voi, dar... n-am putut...

- Oh, dragă, înțelegem, o asigură Rachel în șoaptă, îmbrățișând-o din nou. Se îndepărtă și o studie pe Deborah. Întoarce-te.

- Ce? întrebă Deborah uimită.

- Întoarce-te, vreau să văd spatele rochiei.

Deborah zâmbi în fața uimirii lui Rachel. Se întoarse, plăcut impresionată.

- Îți place?

- Nu știu dacă lui Rachel îi place, dar eu cred că arată minunat, zise Paul.

- Oh, tu! protestă Rachel, lovindu-l peste braț. Da, îmi place, dar, desigur, sunt șocată.

- Nu-mi spune asta, protestă Deborah. Rochia aceasta e croită din mult mai mult material față de cea pe care ai purtat-o intenționat la petrecerea unde ai vrut ca Paul să-ți ceară mâna.

- Și am reușit, comentă Rachel, aruncându-se în brațele deschise ale soțului ei.

- Rachel, aveam de gând să-ți cer mâna indiferent de rochia pe care o purtai. Știi foarte bine asta.

Deborah se uită în altă parte. Fericirea lor era minunată, dar ea nu era în stare să suporte o asemenea scenă. Fericirea lor făcea ca singurătatea lui Deborah să fie și mai dureroasă.

Ca și când își dăduse seama de asta, Rachel își îndreptă din nou atenția spre prietena ei.

- Așadar, pe cine ai de gând să prinzi în mrejele tale?

- Pe nimeni! o asigură Deborah. Absolut pe nimeni.

* * *

Jason o conducea pe Mariana în sală, încercând să-și ascundă nervozitatea. Dorise să ajungă devreme ca să prindă apariția lui Deborah. În loc de asta, fusese nevoit să rămână în sufrageria Marianeii ca să discute cu părinții ei în timp ce ea se aranja. De ce naiba trebuia să stea cu ei? se întrebă el iritat.

Îi salută pe cunoscuți în timp ce căuta prin mulțime, mai ales pe la colțuri, o blondă tăcută, care evita pe toată lumea.

La naiba, poate că nici nu venise. Dar îi promisese. Era curios să vadă cum răspunsese ea cererii lui. O va face să plătească mâine de dimineață, dacă nu-și va face apariția.

- De ce te porți ca un urs morocăos? Întrebă Mariana, privindu-l seducător.

Era o femeie frumoasă, dar se săturase de comportamentul ei.

- Nu mă port ca un urs morocănos. Aș fi vrut să nu întârzii, atâta tot.

Ea se bosumflă.

- Am spus că-mi pare rău, dar, să știi, îți ia timp ca să arăți așa cum arăt eu.

El își trecu privirea peste rochia ei roșie, mulată pe trupul superb.

- Da, sunt sigur că așa e, murmură el, îndreptându-și din nou atenția spre mulțime.

- Ei bine, trebuie să-ți spun că uneori am impresia că nu meriți nici un efort, Jason.

- Probabil că ai dreptate. Hai să-i căutăm pe Rachel și pe Paul, zise el trăgând-o în urma lui și ignorându-i protestele. Rachel trebuia să știe dacă Deborah venise la petrecere și se ascundea acum în spatele uneia din plantele tropicale care înconjurau sala.

Îl văzu pe Paul în cealaltă parte a camerei, înconjurat de multă lume. Când se apropie, Jason realizează că nu ei fuseseră cei care atrăseseră grupul, ci o blondă uimitoare. Era surprins. Rochia neagră era atât de perfect mulată pe trupul ei, încât el și-ar fi dorit s-o poată mângâia.

Încercă să se concentreze numai asupra surorii sale. Îl salută pe Paul și începu să-i vorbească lui Rachel:

- Ai văzut-o pe Deborah?

Blonda cea sexy se întoarce spre el și-i zâmbi.

- De ce? Bună, Jason. Ce bine-mi pare să te văd.

Capitolul 3

Jason înghiți în sec, sperând că-și poate ascunde mirarea. Deborah era blonda cea sexy? O studie atent ca să se încredințeze că este aceeași femeie. Paul îi aruncă o privire cu subînțeleș și el se înroși.

- Jason? Nu ai de gând să ne faci cunoștință? interveni Mariana.

Mulțumit de faptul că partenera lui îi distrăsese atenția, i-l prezentă Mariane pe bărbatul care stătea lângă Deborah. Îi privi din nou spatele gol și ochii provocatori.

- Ce rochie frumoasă, murmură el pe un ton fals indiferent. Spera să poată ascunde bătăile repezi ale inimii și tensiunea care îl făcuse să se încordeze.

- Asta înseamnă că am atins standardele tale? îl provocă ea cu un zâmbet superior.

La naiba! Știa că arată minunat. Nu în felul în care arăta Mariana, dar putea intra în competiție cu ea. El ar fi preferat-o pe Deborah.

Știuse întotdeauna să piardă. Aplecându-se, îi șopti la ureche:

- Mai mult ca sigur. Ești uimitoare.

Ea îl surprinse din nou când roși și privi în altă parte. Bărbatul de lângă ea, Richard Estes, profită de acest avantaj și se întoarce spre Deborah ca să înceapă o conversație.

Richard era un bancher cunoscut în oraș și Jason îl întâlnește când venise prima dată aici. Profită de acest lucru și participă și el la conversație.

- Ți-a plăcut acel film? îl întreabă el pe Richard, care vorbea despre ultima premieră cinematografică. Eu n-am apucat să-l văd.

- Nu e rău. Dar aștept filmul de aventuri cu Harrison Ford. Premiera are loc săptămâna viitoare, se entuziască Richard. Îți plac filmele? o întreabă el pe Deborah.

- Da, dar nu le-am vizionat pe cele mai noi.

- Ai vrea să mergi cu mine la premiera de săptămâna viitoare? După aceea putem lua cina, sugerează Richard, privind-o pe Deborah cu ochi plini de speranță.

Jason știa că ea avea de gând să-l refuze. Se vedea pe fața ei.

- E o idee minunată. Aș putea veni și eu cu Mariana?

- Nu cred... Începu Deborah, roșie în obraji și îndepărtându-se deja cu un pas de cei doi bărbați.

Richard realizează că singura lui șansă era să-și unească forțele cu Jason.

- Nu vrei să accepți, Deborah? Ai de gând să-ți refuzi șeful? Vă conduc eu cu mașina; mi-am cumpărat un Cadillac și e foarte încăpător. Îți place La Belle Vue, noul restaurant franțuzesc? Putem lua o cină târzie acolo, imediat după film. Voi afla ora de începere și vă voi suna.

Deborah încercă din nou să protesteze, dar Jason îi atinse ușor brațul și începu să vorbească:

- Sună minunat, Richard. Oh, cred că doamna Carson încearcă să-ți atragă atenția.

O membră a înaltei societăți din Fort Worth îi făcea cu mâna lui Richard și acesta se grăbi să traverseze încăperea.

- Nu am intenția să merg cu Richard la film, zise Deborah cu hotărâre, ridicând mândră bărbia.

Dorința de a o săruta până când se topea în brațele lui îl surprinse enorm. Se îndepărtă repede de ea.

- Cred că ar trebui să mergi.

- Nu contează ce crezi tu.

- Ai uitat că sunt șeful tău?

Jason își regretă imediat cuvintele. Nu încercase niciodată să influențeze pe cineva, mai ales o femeie.

- Îmi pare rău, Deborah, zise el când îi întâlni privirea. N-am vrut să-ți forțez mâna, dar cred că ar trebui să te mai gândești...

- Jason, îi întrerupse Mariana, trecându-și mâna pe sub brațul lui. Despre ce vorbiți? Întrebă ea privindu-i pe rând.

- Aranjam să mergem la un film împreună cu Deborah și Richard săptămâna viitoare și apoi să luăm cina la un restaurant franțuzesc, îi explică Jason fără a-și lua privirile de la Deborah.

- Ooh! Ador mâncarea franțuzească. Dacă nu e vorba de un film de groază, sunt gata să accept.

- Este vorba de noul film al lui Harrison Ford, o asigură el cu ochii tot la Deborah.

- Minunat! Îmi place de el, aproape la fel de mult cum îmi place de tine, Jason, se linguși Mariana, lipindu-se de el.

Deborah o privi pe Mariana și apoi, din nou, pe el.

- Nu știu dacă voi reuși să merg.
 - Dacă Richard are nevoie de o parteneră, eu am multe prietene care abia așteaptă să iasă cu el, sugerează Mariana.
- Jason observă o expresie triumfătoare pe fața ei și se enervă.
- Vom discuta despre asta mâine, la birou, o asigură el pe Deborah, încercând să-i arate prin tonul vocii că n-ar trebui să refuze invitația până când nu discută cu el.

* * *

Jason ieși din biroul lui Deborah cu zâmbetul pe buze. Își îndeplinise misiunea. Reușise s-o convingă că trebuia să iasă cu Richard Estes ca să-l convingă că era capabilă să se descurce la o întâlnire.

Când ajunse la lift, zâmbetul lui se transformă în îngrijorare. Spera că Richard va aprecia ce făcuse pentru el.

Îl sună ca să-i spună că vor merge cu toții la film și la cină. Mai devreme încercase să-i explice ezitarea lui Deborah și acum își exagera punctul de vedere.

- Deborah n-a mai ieșit cu nici un bărbat de la moartea soțului ei, Richard. Nu întrece limita. Bine?

- Sigur că da, Jason. Vom fi doar un grup de prieteni care petrec o seară împreună.

- Treci să mă iei pe mine mai întâi, ca să n-o deranjezi pe Deborah.

- Cred că exagerezi, Bridges, se supără Richard. Nu am nevoie de sfaturile tale.

- Ți-am spus să treci mai întâi să mă iei pe mine.
- O voi suna chiar eu pe Deborah, îl asigură Richard.
- Poți încerca. Singurul motiv pentru care merge cu noi e pentru că i-am spus că nu e o întâlnire între patru ochi. Altfel n-ar fi acceptat niciodată. Spera că are dreptate. Dacă ar fi de acord să iasă numai cu Richard, fără el și Mariana, el ar părea un prost.

- Dacă ezită atât de mult să iasă cu mine, poate că ar trebui...

La naiba! Stricase totul.

- Nu e vorba de asta, Richard. Credeam că ți-am explicat clar. S-a temut să mai iasă cu cineva de la moartea lui Randall. Ești sigur că poți înțelege asta?

- Ei bine, sigur că da, dar nu vreau s-o forțez să iasă cu mine.

- Nu faci asta. Eu o fac, își spuse el. Alungă repede acest gând. O făcea numai spre binele ei. Îi va face plăcere să iasă în oraș când se va obișnui cu întâlnirile.

Capitolul 4

- Mi-a părut bine s-o revăd pe Deb, zise Paul în timp ce se servea cu niște legume.

- Da, și mie, fu de acord Rachel.

Paul își privi fix soția. Rachel părea distrată.

- E totul în regulă?

Ea sări ca arsă.

- Da, desigur. De ce n-ar fi?

El se gândea la multe motive. Primul era întoarcerea lui Jason. Dar, mai mult decât toate, Rachel fusese neliniștită că nu mai rămăsese însărcinată în ultimii ani. De când pierduse copilul, părea să nu se mai gândească la altceva.

- Ce faci azi?

- Merg cu Deb la cumpărături.

- Chiar așa? Căutați ceva deosebit? Cât de mult îmi va fi afectat bugetul? El o tachina, familia ei era bogată și el era conștient că nu va putea strânge niciodată o asemenea avere.

Ea îi zâmbi.

- Eu nu voi cumpăra nimic. Vom cumpăra ceva pentru întâlnirea lui Deb de vineri seara.

Paul își așază furculița pe masă și o privi fix pe soția lui.

- Deb merge la o întâlnire vineri seara? Credeam că nu...

- Nu are nici o relație serioasă. Mi-a spus că n-a avut nici o întâlnire de la moartea lui Randall, zise Rachel, care părea din nou pierdută în gânduri.

- Cine e norocosul?

- Richard Estes.

- Păcat. Speram că Jason... N-ar fi trebuit să menționeze acest lucru, dar acum era prea târziu.

Rachel îl privi cu ochi tulburi.

- Oh! Mă bucur că ai spus asta. Și eu speram același lucru, dar nu voiam să spun nimic, neștiind dacă tu ai fi de acord.

- Probabil că ai dreptate, dragă. Vreau să spun că Jason e un bărbat în toată firea. Ar putea...

- Nu, nu poate. Nu are de gând să se așeze undeva și să-și găsească o fată drăguță. Are de gând să participe la toate micile războaie ale lumii! comentă ea cu vehemență.

- Oamenii au păreri diferite.

Iubita lui soție îl privea cu îngrijorare.

- Ai simțit vreodată așa ceva?

El sări de la masă și o strânse în brațe.

- Niciodată, Rachel. Te iubesc mai mult decât pe mine însumi.

Ea se topi în îmbrățișarea lui.

Încercarea lui Rachel de a rămâne din nou însărcinată transformase viața lor într-un maraton. Nici nu-și mai amintea când făcuseră dragoste din plăcere. El o ridică în brațe.

- Ce faci? șopti ea când soțul ei începu s-o sărute pe obraz.
- Fac dragoste cu tine, o asigură el bucuros.
- Dar cina...
- Scumpa mea, cartofii nu-mi mai potolesc foamea.

* * *

Deborah se privi în oglindă. Alesese toaleta pentru întâlnire. Avea de gând să-l impresioneze din nou pe Jason.

Pulovărul din mohair bleu și fusta asortată se potriveau perfect cu silueta ei. Culoarea aceasta îi făcea ochii să pară mai mari și se gândi că moliciunea materialului îi va invita pe toți s-o atingă.

Decolteul adânc îi accentua forma gâtului și a umerilor, într-o încercare îndrăzneată.

Părul îi cădea pe umeri și dansa în jurul capului. Se machiase cu grijă și își accentuase fiecare trăsătură.

Nu-l va lăsa pe Jason Bridges să creadă că nu poate face față unei întâlniri.

Se pare că reușise. Ochii lui se măriră de uimire când o privi satisfăcut. Nu spuse nimic, desigur, ca și când admitea că se înșelase. Dar ea văzu strălucirile din ochii lui și încordarea trupului.

Nu, greșise când uitase de Richard. El nu-și mai putea lua ochii de la ea. Jason văzuse apariția ei ca pe o provocare, dar Richard o considera o invitație, o demonstrație a interesului lui pentru ea.

Da, fusese o mare greșeală.

- Arăți minunat, zise Richard, tulburat și respirând greu.

Deborah murmură o mulțumire și îl privi pe Jason. Ar fi dorit să-l implore ca seara să se termine aici. Îl asigurase că putea face față.

În loc să ia în considerare ruga din ochii ei, el făcu un pas înapoi.

- Sunteți gata de plecare? Mariana ne așteaptă.

Ea își ținu respirația. Desigur, Mariana.

- Da, sunt gata.

Richard o luă imediat de braț și o conduse spre mașină. O deranjă extrem de mult grija lui exagerată de a o așeza pe scaunul pasagerului și folosirea oricărei șanse de a-i atinge corpul. Când ajunseră la casa Mariane, pe Deborah o durea deja capul. Nu mai dorea să fie atinsă de Richard.

Stând împreună cu Mariana pe bancheta din spate, Jason părea prins de farmecele prietenei sale. Deborah luptă împotriva dorinței de a se întoarce ca să-i privească. Nu era treaba ei.

Când se așezară pe locurile rezervate la cinematograful, Deborah era încadrată de cei doi bărbați și Mariana stătea pe locul de lângă Jason. Deborah se apropie de Jason atât cât îndrăzni, încercând să nu arate cât de neplăcută îi era această întâlnire. Richard îi înconjură umerii cu un braț și se apropie de ea.

- Îmi place acțiunea filmului, îi șopti el la ureche și o sărută.

Îh! Deborah ar fi vrut să-și scoată batista din poșetă și să-și șteargă urechea.

Când se stinseră luminile, Richard se apropie și mai mult. Măinile lui începură să-i mângâie umărul, iritându-i pielea. Se ruga ca filmul să-i poată distra atenția de la ea.

Nu avu noroc.

La o oră după începerea filmului, mâna lui Richard trecu peste brațul ei, spre sâni. Se ridică imediat în picioare, își luă poșeta și încercă să treacă pe lângă Richard fără să-l atingă.

- Unde te duci?

- La toaletă, șopti ea în timp ce-l depășea.

Petrecu aproape un sfert de oră la toaletă, aranjându-și părul și refăcându-și machiajul, rezemându-se apoi de un perete. Când ajunsese în holul puternic luminat, rămase uimită să-l găsească pe Jason așteptând-o neliniștit.

Oftă și se întrebă dacă nu cumva Mariana intrase la toaletă fără ca ea să observe.

- Jason? N-am văzut-o pe Mariana intrând la toaletă.

- Nici n-a intrat. E atentă la film.

- Atunci, tu ce cauți aici?

- Am venit să văd ce faci. S-a întâmplat ceva? Privirea lui neliniștită reușea s-o calmeze puțin.

- Nu. Eu... filmul nu e prea interesant.

- Ah! Nu-ți plac filmele de acțiune?

- Nu în mod deosebit.

- Nu cumva preferi filmele romantice? Acelea în care bărbații sunt sensibili și răbdători? întrebă el cu ochii strălucind de amuzament.

Cu toate că o dureau cuvintele lui, ea reuși să vorbească liniștit:

- Da, îmi plac filmele în care se întâmplă lucruri fantastice.
El chicoti.

- Cred că m-ai pus la punct.

Când o văzu zâmbind, el nu reuși să se miște și o întrebă:

- Nu ai de gând să te întorci în sală?

- Nu prea aş vrea. Cred că ai putea să-i spui lui Richard că ne vom întâlni aici după terminarea filmului. Nu mai avea chef să suporte mângâierile lui Richard și nici să-i vorbească lui Jason despre problemele ei, doar el era șeful. Numai el putea decide dacă era capabilă sua nu să facă față unei întâlniri. De fapt, acesta era motivul torturii ei.

- Nici mie nu-mi place filmul. Dar mă voi duce să le spun unde ne găesc. Așteaptă-mă aici.

- Dar, Jason... Ea renunță pentru că el dispăruse deja în sala întunecată. Deborah găsi o banchetă în hol și se așeză să-l aștepte.

Jason se întoarse repede și îi zâmbi satisfăcut.

- E vreo problemă? întrebă ea.

- Nici una, în afară de supărarea tipului care stă în spatele lui Richard. S-a plâns că îi blochez vederea.

Înainte ca ea să poată spune ceva, el se îndreptă spre bar, privind-o peste umăr.

- Păstrează-mi locul.

Se întoarse ținând în mâini două pahare cu sifon și o pungă cu floricele.

- Îmi plac floricelele de la cinemarograf. Ție nu?

- Fac parte dintre lucrurile pe care le prefer.

- Și Richard face parte dintre ele?

- Încă un atac? Întrebă ea, știind că el va înțelege ce vrea să spună în legătură cu această seară. Oricum, sentimentele pe care le nutrea pentru Richard nu erau problema lui.

El zâmbi la reacția ei.

- Eram doar curios.

Ea își dorea ca această conversație să nu mai fie atât de personală.

- Așadar, dacă acest film nu-ți place, care este genul tău?

- Îmi plac fimele bune.

Ea ridică ochii în tavan și încercă din nou.

- E un răspuns cu mai multe înțelesuri și tu știi foarte bine asta.

- Nu, nu e așa. Îmi place „Războiul stelelor“, dar nu sunt un fan al genului science-fiction. „Jurassic Park“ a fost interesant, dar nu mă omor după filme fantastice. Uneori urmăresc și comedii, dar îmi plac filmele în general. Western-urile mă entuziasmează, dar nu oricare dintre ele. Comediile bune mă înveselesc. Înțelegi?

Nu-l putea contrazice din moment ce simțea la fel.

- Înțeleg.

- Asta spune multe.

- Ce vrei să spui?

El îi întinse floricelele după ce începu să ronțăie câteva.

- Până acum nu mi-ai spus nimic despre gusturile tale.

- Nu știam că te interesează.

Se priviră până când ea clipi și își întoarse ochii. După aceea, spuse simplu:

- Mă interesează.

Nu mai era sigură că discută despre film. De fapt, ea își ținu respirația, plină de speranță. Apoi, reușind să se contoleze, folosi cuvintele lui:

- Îmi plac filmele bune.

- Nu cred! protestă el, strâmbându-se.

- E adevărat. Nu pot să te contrazic. Excepție fac numai western-urile.

- Nu-ți plac western-urile? întrebă el îngrozit.

- Ei bine, numai câteva dintre ele. Însă nu sunt prea multe roluri bune pentru femei în western-uri.

- Ah, vrei să spui că un cowboy ar prefera să-și sărute calul la sfârșit, în loc să-și sărute iubita?

- Da.

- Ei bine, când un bărbat este atât de irezistibil ca mine, se întâmplă multe lucruri, o asigură el zâmbind fermecător. Dar amuzamentul din ochii lui îi spunea că nu trebuie să-l ia în serios.

Nu putea decât să-i zâmbească.

Din nefericire, își spuse ea, glumă sau nu, el spunea adevărul. Din prima clipă în care-l văzuse, realizase că putea impresiona orice femeie. Jason se putea afla în mijlocul deșertului, și ar sfârși înconjurat de un harem.

- Nu pot spune că tu nu te descurci la fel de bine, adăugă el.

- Poate că nu sunt prea flexibilă în această seară, admise ea.

- Ei bine, cred că te pot ajuta cu un masaj de relaxare. Cuvintele lui se adevăriră când îi atinse cu mâinile pulovărul moale.

- Ce naiba crezi că faci? interveni Richard, apărut lângă ei.

Capitolul 5

Jason trebui să apeleze la toată diplomația lui pentru a-l asigura pe Richard că nu se întâmplase nimic. Pe Mariana nu reușise s-o convingă, dar continuă lămuririle în mașină.

Sărutările fierbinți care se auzeau de pe bancheta din spate îi provocau lui Deborah o îngrozitoare durere de cap.

Când ajunseră la restaurant era convinsă că această întâlnire era un fiasco. Începu să se gândească la o scrisoare pe care o primise în acea săptămână de la o doamnă intimidată de restaurantele de lux.

- Ai nevoie să te ajut cu meniul? o întrebă Richard, aplecându-se spre ea.

- Nu, am mai cinat aici de câteva ori. Voi lua pui la cuptor cu sos de vin.

Desigur, Mariana, care juca rolul frumuseții neajutorate, apelase de mai multe ori la ajutorul lui Jason. Deborah strânse din dinți.

Când chelnerul se apropie de masa lor pentru a le lua comanda, Richard începu să vorbească în franțuzește. Deborah abia se abținu să nu râdă deoarece chelnerul era un băiat din Texas și Richard vorbea prost franțuzește, așa că nu aveau cum să se înțeleagă. Îl privi amuzată pe Jason, după care își întoarse ochii în altă parte.

- Oh, Richard, a fost impresionant! exclamă Mariana. Și tu vei da comanda tot în franceză, Jason?

- Nu, în această seară nu voi vorbi în franțuzește, zise el zâmbind chelnerului. Doamna va lua escalop de vițel și eu doresc friptură de vită.

- Am înțeles, domnule, răspunse băiatul într-o franceză cu accent texan. Deborah schimbă un zâmbet cu Jason.

Deborah studiasе franceza la colegiu și își imagina ce ar fi spus profesorul ei dacă ar fi auzit cum pocise Richard frumoasa limbă franceză. Reuși să schimbe subiectul vorbind despre film.

Deborah era foarte obosită când se termină cina. Făcuse mari eforturi pentru a conversa cu partenerul ei.

Mai rău decât atât fusese faptul că Richard își coborâse de mai multe ori mâna sub masă ca să-i atingă genunchiul și, o dată, chiar coapsa. Cu toate că îi îndepărtase mereu mâna, el părea să nu înțeleagă că ea nu dorește să fie atinsă. Se simți ușurată când plecară spre casă.

- De ce nu le conduci pe doamne mai întâi, Estes? sugeră Jason. Vreau să discutăm niște afaceri după aceea.

- Ar fi foarte bine, încuviință repede Deborah când văzu încăpățânarea de pe fața lui Richard. Nu mai sunt obișnuită cu

întâlnirile lungi și am obosit. Cred că va trebui să fac o pauză în următoarele zile, continuă ea zâmbind forțat bărbatului de lângă ea.

- Bine, reuși el să spună, după care rămase îmbufnat pe tot parcursul drumului.

- Nu e nevoie să mă conduci până la ușă, zise ea când ajunseră în fața casei. Nu am de făcut decât câțiva pași.

El nu spuse nimic, dar deschise portiera. Deborah ieși din mașină după ce-și luă la revedere de la ceilalți doi și înainte ca el să ajungă să-i deschidă ușa.

O strânse hotărât de cot când ajunseră la ușa de la intrare și Deborah deveni îngrijorată de felul în care dorea el să-și ia rămas bun.

- Te voi suna mâine pentru a face alte planuri, numai pentru noi. Suntem prea în vârstă pentru întâlniri în patru, spuse el hotărât.

Ea zâmbi, dar nu spuse nimic, privindu-l cu atenție. Când el se aplecă pentru un sărut de noapte bună, ea întoarse repede fața și acesta ajunse pe obraz.

- Îți mulțumesc pentru această seară frumoasă, Richard, adăugă ea în timp ce descuia ușa. O închise repede în urma ei, fără să-l privească, decuplă sistemul de alarmă și se prăbuși pe cel mai apropiat scaun.

Jason greșise. Nu mai avea de gând să iasă la alte întâlniri. Nu-i plăcuseră pipăielile lui Richard și acum avea impresia că partenerul ei avea opt mâini.

- Așadar, spune-mi totul, o chestionă Rachel după ce se așezară la masa rezervată la restaurant. Neputând să se întâlnească vineri, așa cum aranjaseră, Rachel sugerase ziua de luni, și, după o dimineață petrecută prin magazine, erau fericite să ia o pauză.

- Totul despre ce?

- Nu mai face pe inocenta. Despre întâlnirea de vineri seara. Ți-a plăcut Richard?

Cel puțin era o întrebare la care Deborah putea să răspundă.

- Este... un bărbat interesant, dar nu avem prea multe în comun.

- Ah! Așadar nu te vei mai întâlni cu el?

- Poate că nici n-o să mă mai invite.

Rachel chicoti.

- Sigur! Te cred. După ce ai purtat acea rochie la recepție, va trebui să fii foarte agresivă ca să-l îndepărtezi.

Deborah refuză să admită că Rachel avea dreptate. Richard o asigurase că o va suna și se ținuse de cuvânt. Pe tot parcursul weekendului lăsa robotul telefonic să preia mesajele lui. Spera doar ca el să-și dea seama că întâlnirea lor fusese un eșec și să renunțe.

- Ce părere ai despre fratele meu și despre roșcată? întrebă Rachel, aplecându-se peste masă.

Era o întrebare la care Deborah nu avea intenția să răspundă. În timp ce căuta cu disperare un răspuns evaziv, observă că Rachel privea undeva, peste umărul ei.

- Bună, Paul. Îmi pare bine că ai putut veni. Oh, Jason, ce surpriză?

Deborah închise ochii. Ar fi trebuit să-și dea seama. Rachel fusese cea care sugerase să ia masa aici. Deborah deschise ochii și-l văzu pe Jason privind-o fix. Ea dădu din cap și apoi îi zâmbi lui Paul.

- Chiar așa, ce surpriză! Dorea ca Jason să știe că nu ea fusese cea care aranjase această întâlnire.

- Voiam să mă asigur că Rachel nu va face cumpărături până când vom ajunge la faliment, îi spuse Paul în timp ce puneau jos pachetele așezate pe scaunul de lângă soția sa. Am impresia că și așa am ajuns prea târziu.

- Nici unul dintre ele nu este al meu, spuse Rachel fericită. Totuși, am văzut o bluză pe care s-ar putea să mă duc s-o cumpăr. Va fi cadoul tău pentru ziua mea.

- Și cât de scump va fi acesta? întrebă el zâmbind ca un strengar și asigurându-o astfel pe Deborah că nu e deloc îngrijorat.

- Foarte scump, îl tachină Rachel înainte să-l sărute.

Deborah își întoarse privirile și descoperi ochii lui Jason ațintiți asupra ei. Luă repede meniul și începu să-l studieze.

- Hei, voi doi, terminați odată! Ne faceți să ne simțim în plus, mormăi Jason. Ce ți-ai cumpărat, Deborah?

Cu toate că obrajii îi erau roșii, nu-și ridică ochii din meniu.

- Haine de zi.

Jason oftă.

- Ce s-a întâmplat, frățioare? Nu vrei ca angajații tăi să arate bine? întrebă Rachel.

- Dacă Deborah va arăta mai bine ca acum, nu vom mai putea scoate ziarul la timp.

Ea îl privi surprinsă.

- Ești ridicol. În afară...
- Știu, știu. E numai vina mea.

Apariția chelnerului încheie conversația și Deborah se liniște. Când acesta pleacă, ea încercă să găsească un subiect de conversație cu Rachel și Paul.

- Vineri seară, Richard a spus ceva despre balul de caritate. Voi mergeți acolo anul acesta?

Paul se strâmbă înainte ca Rachel să poată răspunde.

- Nu am fost de câțiva ani, dar tata a spus că acum va trebui să mergem, pentru binele ziarului. E valabil și pentru tine, Jason.

- Cred că tata și cu mama ar trebui să ia avionul până aici, zise Jason. Dacă noi trebuie să suferim, atunci să facă și ei același lucru.

- St! i-o tăie repede Rachel. Nu trebuie să audă nimeni că descrii cel mai important eveniment social al anului ca pe o suferință.

Jason ridică ochii în tavan și Paul încuviință, după care Jason o privi pe Deborah.

- Tu te duci?
- Te-a invitat Richard? Întrebă repede Rachel.
- Nu se duce nicăieri cu el! răspunse Jason fără s-o privească pe Deborah.

- Vă mulțumesc foarte mult că luați hotărâri în locul meu, domnule Bridges, zise ea privindu-l fix.

- Devine foarte formală când se supără pe mine, le explică Jason celorlalți, după care o privi amuzat. Ea își mușcă buzele ca să nu-i dea replica.

Acest bărbat o împinsese să facă două greșeli. Mai întâi se îmbrăcase mai sexy ca niciodată, și apoi, nu mai avea de gând să se întâlnească vreodată cu Richard ca să crească în ochii lui Jason Bridges!

- Ce s-a întâmplat vineri seara? întrebă Rachel, uimită de tăcerea lui Deborah.

- Nimic, șopti Deborah.

Aproape în același timp, Jason începu să dea explicații:

- A pipăit-o peste tot.

Furia ei scăpă de sub control.

- Nu te supăra, dar n-am de gând să discut despre viața mea personală. În afară de asta, n-ai de ce să te plângi!

- Ce vrei să spui?

- Tu și cu Mariana nu ați avut timp de conversații pe bancheta din spate, spuse ea, regretându-și imediat cuvintele. Nu dorea ca el să știe că observase și cele mai mici detalii ale acelei întâlniri nereușite.

Când îl privi din nou, rămase surprinsă să-l vadă roșu în obraji. Desigur, chicotele lui Paul nu salvau situația. Jason își dresе vocea, ca și când voia să vorbească.

- Îmi cer scuze, abia reuși să spună Deborah. N-ar trebui să fac comentarii asupra... comportamentului tău. Putem discuta despre altceva? O privi pe Rachel, rugând-o s-o susțină.

- Așadar, cum merge treaba la ziar, Jason? întrebă Rachel, care încerca să nu mai zâmbească.

Jason îi răspunse surorii sale și se relaxă treptat în timp ce-i explica schimbările pe care le făcuse. Paul interveni cu câteva întrebări ca să se continue conversația și Deborah reuși să se liniștească.

Cu toate că Jason o privi tot timpul cu coada ochiului, conversația nu se mai îndepărta de problemele ziarului. Într-un târziu, bărbații se scuzaă ca să se îndrepte spre birourile lor și Deborah oftă ușurată.

- Treci pe la birou astăzi? o întreabă Jason înainte de a se despărți în fața restaurantului.

- Nu. Lucrurile sunt puse la punct. Azi mă voi ocupa numai de cumpărături.

El încuviință și Deborah se aștepta ca Jason să plece. În loc să facă asta, el îi prinse bărbia cu o mână.

- Ai cumpărat ceva bleu?

Șocată, făcu un pas înapoi, și se desprinse de mâna lui.

- B... bleu? Nu cred.

- De ce întrebi, Jason? îl chestionă Rachel în timp ce-i privea cu atenție.

- Îmi place cum îi stă în bleu, răspunse el privind-o în continuare pe Deborah.

Ea rămase nemișcată, cu ochii măriți de uimire și neștiind ce să-i răspundă. El îi mângâie obrazul cu un deget și apoi se îndepărta, lăsând-o încordată, luptând împotriva reacțiilor stârnite de această atingere.

- Vai, vai, vai, zise Rachel zâmbind. Te place în bleu. E o adevărată surpriză ca fratele meu mai mare să admită așa ceva.

* * *

Jason parcurse strada cu mâinile în buzunare, supărat pe sine și fără să observe că Paul îl ajunge din urmă. Nu avusese intenția să admită nimic în fața ei, nu dorise s-o întrebe dacă își cumpărase ceva bleu, nu voise s-o atingă.

Dar făcuse toate acestea.

Nu avea nevoie să-i spună altcineva ce fel de femeie era Deborah. Știa că face parte din genul celor care-și doresc căsătoria, copii și un soț care să vină acasă la oră fixă. Era opusul a ceea ce-și dorea el. Viața ei părea exact la fel ca aceea a părinților lui.

Dar, la naiba, nu arăta deloc așa.

Când o privea nu vedea prăjiturile cu lapte, copii și o casă mare pentru o întreagă familie. Își imagina pielea ei mătăsoasă, fierbinte și parfumată. Două trupuri înlănțuite... îmbrățișări fierbinți... scânteii...

- Deb arată minunat, zise Paul privind înainte, ca și când era dezinteresat.

Jason uitase că Paul se afla lângă el. Cuvintele lui cereau un răspuns.

- Mda.

- Se pare că e o femeie deosebită.

- Rachel ar trebui să-și facă griji în privința asta? îl cheamă Jason, sperând să termine conversația.

Paul aproape că se împiedică în încercarea rapidă de a nega.

- Nu! N-am vrut să spun...

- Știi că nu. Vrei doar să afli ce gândesc eu despre Deborah, probabil în urma ordinelor stricte pe care ți le-a dat sora mea.

Paul roși.

Înainte de a-i putea răspunde lui Jason, acesta vorbi din nou:

- Uite, femeia aceasta e frumoasă, dar dorește o viață obișnuită, iar eu mă voi întoarce la meseria mea peste câteva luni.

De data aceasta, Paul se opri din mers.

- Jason, știi că țin foarte mult la tine, dar... dar n-o face pe Deb să sufere. A trecut prin clipe foarte grele.

- Știe deja că voi pleca. Nu e nici un secret. Jason strânse din buze, arătându-i lui Paul că nu aprecia deloc avertismentele lui.

- Și... și Rachel știe?

- Ce vrei să spui?

Paul rămase nemișcat, cu capul aplecat, ca și când ar fi așteptat un răspuns îngrijorător.

- Paul? insistă Jason.

- De când a pierdut copilul, Rachel nu se mai gândește decât la o altă sarcină. Am fost la mai mulți doctori, am încercat mai multe... știi tu. E mereu îngrijorată. Îl privi pe Jason cu ochi triști. Însă de când a reîntâlnit-o pe Deb, Rachel s-a liniștit și a început să se gândească și la alte lucruri. El ridică din umeri. Vreau doar ca ea să fie fericită.

- Știi foarte bine asta. Și de aceea ești cumnatul meu favorit. Voi încerca să n-o dau în bară, da? Între mine și Deborah nu e decât o relație profesională. Atât și nimic mai mult.

Chiar dacă văzu privirea neîncrezătoare a lui Paul, Jason zâmbi și își reluă drumul. Mergea repede deoarece nu dorea să audă și alte întrebări.

După ce se despărți de Paul în fața clădirii, ajunse în biroul lui și preluă toate mesajele de la secretară.

- Domnul Estes v-a sunat de câteva ori, domnule Bridges. I-am spus că-l veți căuta, dar a tot insistat.

Ce naiba voia?

- Mulțumesc, Brenda. Îl voi suna chiar acum, ca să nu te mai sâcăie.

Ce naiba dorea ticălosul ăla? Jason nu mai avea de gând să-i aranjeze altă întâlnire. Deborah nu putea sta alături de un astfel de bărbat. Nu putea găsi nici unul potrivit pentru ea, dar trebuia să existe și bărbați care făceau întâi cunoștință cu o femeie și apoi o conduceau spre patul lor.

- Bună, Richard. Sunt Jason Bridges.

- Era și timp! mormăi Richard. Îmi fac griji în legătură cu Deborah. Am încercat să vorbesc cu ea în weekend, dar nu mi-a răspuns decât robotul. Mi s-a spus că astăzi n-a venit la serviciu. Crezi că totul e în ordine?

Jason se rezemă de spătarul scaunului și zâmbi. Conversația devenea interesantă.

- Totul e bine. Abia am luat masa împreună.

Urmă o liniște adâncă.

- Abia ai luat masa cu ea? Acum e la serviciu?

- Nu. Astăzi face cumpărături împreună cu sora mea.

Din nou liniște.

- Bine, îmi pare rău că te-am deranjat. O voi suna mai târziu.

- Nici o problemă. La revedere. De fapt, nu mai dorea să vorbească vreodată cu acest bărbat. Fusesse nevoit să discute despre afaceri cu el, după ce o conduseseră acasă pe Mariana, și nu mai avea de gând s-o mai facă încă o dată.

Un gând ciudat îl făcu să încremenească. Poate că fusesse plecată în weekend. Își aminti că joi vorbise la telefon cu un bărbat. Oare Deborah își petrecuse sfârșitul de săptămână cu un bărbat? Cu alt bărbat?

Capitolul 6

Deborah auzi țârâitul telefonului în timp ce deschidea ușa bucătăriei. Așează pachetele pe masă și ridică receptorul, după care se așează pe un scaun. Era epuizată.

- Deborah? Sunt Richard. Te-am tot sunat în timpul weekendului. E totul în regulă?

- Bună, Richard. Da. Îmi pare rău că nu m-ai găsit. Bine că nu se aflau față în față, deoarece el și-ar fi dat seama cât de gogonată e minciuna.

- Voiam numai să-ți vorbesc și poate reușim să ne întâlnim în weekendul următor. Vocea lui repezită căpătase un ton foarte cald pe care ea nu dorea să-l audă.

- Oh, sper că nu ți-am încurcat planurile. Sunt foarte ocupată și la următorul sfârșit de săptămână.

- Credeam că nu ai alte întâlniri, continuă el iritat.

- Nu am, Richard. Despre altceva e vorba, mi-a făcut plăcere să ne întâlnim dar... dar încă nu sunt pregătită pentru așa ceva. Sunt distantă cu toată lumea.

- Te vei înviora repede. Ți-am spus că mă pricep la așa ceva. Deborah suspină. Asta-i mai trebuia: un bărbat care crede că totul i se cuvine.

- Îmi pare rău, Richard, dar nu am intenția să mă mai întâlnesc cu tine, zise ea fără să mai adauge vreo scuză. Un bărbat care putea vorbi astfel nu merita cuvinte frumoase.

- Cred că nu ești deloc cinstită, Deborah. Am cheltuit o grămadă de bani vineri seara și n-am primit aproape nimic.

- Aș fi bucuroasă să-ți restitui partea mea, Richard. Cât îți datorez?

- Haide, Deborah, știi că nu asta vreau de la tine. Îmi permit să iau cina la un restaurant de lux. Dar credeam că vei coopera puțin, așa cum a făcut Mariana.

- Conversația noastră s-a terminat, Richard. Adio.

El încă mai vorbea când ea închise telefonul, dar nu-i mai păsa. Avea o senzație de greață. Nu mai întâlnise un ticălos ca acesta din clasa a noua, când făcuse o pasiune pentru un fotbalist.

Când auzi din nou țârâitul telefonului, era prea nervoasă ca să lase robotul să răspundă.

- Nu mă mai suna! țipă ea în receptor.

- De ce? Asta e prima oară când te sun, zise o voce adâncă și plină de amuzament.

- Jason. Eu... credeam că e altcineva.

- Lasă-mă să ghicesc. Oare e vorba de prietenul nostru Richard?

- Nu e prietenul meu și numai din cauza ta a trebuit să suport acea seară oribilă. Se așeză din nou pe scaun și așteptă să audă vocea lui caldă.

- Nu totul a fost oribil. Mâncarea era bună.
- Dar conversația nu. Nu știu ce a fost mai rău, încercarea lui Ricahrd de a vorbi franțuzește sau încântarea Marianei în fața accentului lui.

Jason chicoti.

- Credeam că ai să izbucnești în râs.
- Dacă s-ar fi întâmplat acest lucru, n-ar fi fost vina mea.
Tu mă făceai să râd, privindu-mă cu subînțeles.

- Făceam asta pentru că-mi place să te aud râzând.
- Dar Mariana nu te-ar fi iertat niciodată.
- Și ce-i cu asta? Tonul lui sarcastic arăta clar cât de puțin îl interesa relația cu Mariana.

Deborah avea o mulțime de întrebări, dar se hotărî să nu pună nici una.

- De ce m-ai sunat? Întrebă ea.
- Doar ca să mă asigur că l-ai pus pe Estes la locul lui.
M-a sunat la birou de nenumărate ori în cursul prânzului.
Secretara mea îi urăște deja vocea.

- Se pare că ni s-a alăturat.
- Chiar așa? Asta înseamnă că i-ai spus să dispară?
Deborah era bucuroasă că el nu asistase la conversația dintre ea și Richard.

- Sper că am fost mai manierată. Nu fusese, dar Jason nu trebuia să știe asta.

- Nu merită așa ceva. E un idiot, dar are o calitate.
- Care anume?
- Gustul lui la femei, răspunse el cu o voce joasă și sexy.
Deborah închise ochii și înghiți în sec.

- Ei bine, presupun că nu ne va mai suna din nou.
- Asta e bine. Desigur, acest lucru ne creează o problemă.
- Ce problemă?
- Educația ta socială. Avem nevoie de un bărbat drăguț, care să nu fie prea insistent.
- Deborah era furioasă și încercă să se controleze.
- Mulțumesc, domnule Bridges, dar nu e cazul. Te asigur că am destulă experiență ca să-mi scriu articolul.
- Deborah, n-am progresat deloc. Cred cu adevărat că pentru binele ziarului, va trebui să...
- Oprește-te! Voi... voi găsi un partener. Nu am nevoie ca tu să faci pe petitoarea!
- Oh! Te înfurii repede, nu-i așa? o tachină Jason.
- Numai când vorbesc cu șeful meu!
- Nu reușea niciodată să-l enerveze. El nu făcu decât să râdă înainte de a continua:
- Bine, bine. Voi sta în banca mea și-ți voi da o șansă. Anunță-mă când găsești pe cineva.
- Oh, nu-ți face griji, îl asigură Deborah. Vei fi primul care va afla, zise ea înainte de a trânti receptorul.

* * *

Jason stătea întins în patul nefăcut, îmbrăcat în trening și purtând în picioare teniși, în timp ce privea știrile. Se culcase târziu, după o conversație frustrantă cu Mariana.

Femeia aceea dorea mai mult decât voia el să ofere. Îi luase foarte mult timp ca s-o îndepărteze. Însă avea nevoie de cineva care să-l însoțească în timpul obligațiilor sociale pe care le avea ca editor al ziarului.

Nu putea spune că Mariana era ideală pentru un astfel de rol. Se lipea prea mult de el. La recepția de duminică trecută încercase să-l sărute pe ureche în timp ce vorbea cu primarul. În acea seară insistase să petreacă singuri seara de vineri.

Mariana îi spusese clar că aștepta mai mult decât săruturile de noapte bună. Nu avea de gând să răspundă acestor provocări sexuale.

Ar fi răspuns, dar nu Marianeii.

Când o văzuse pentru prima dată fusese încântat. Era o femeie frumoasă, dar Jason realizase foarte repede că nu avea alte calități.

Cam în același timp, luase prânzul cu Deborah. Din acel moment nu avea decât un singur gând. Lucrul acesta îl urmărise tot timpul. Deborah era însoțitoarea perfectă. Avea mai multă clasă decât va fi capabilă Mariana să aibă vreodată.

Dar nu se va implica într-o relație cu ea și nu se va căsători cu ea. Căsătoria nu intra în planurile lui. Acest lucru îi făcea incompatibili.

Așadar, fusese nevoit să clarifice lucrurile cu Mariana sau s-o aducă în patul lui. Ca să fie sincer, nu putea face așa ceva când se gândea numai la Deborah.

Se grăbi să ridice receptorul când telefonul sună, sperând că-l caută Deborah.

- Oh. Bună, surioară.

- Pari dezamăgit. Așteptai să te sune Mariana?

- Nu. Ce s-a întâmplat?
- Ei bine, se apropie ziua mea...
- Îți voi cumpăra un cadou, nu trebuie să-mi aduci aminte, o asigură el zâmbind.
- Nu asta am vrut să spun.
- Nu?
- Oricum, nu știi ce să-mi cumperi. Te-am sunat doar ca să-ți spun că voi da o petrecere vineri seara și, desigur, ești invitat.
- Vineri? Ziua ta e abia duminică.
- Știu, dar petrecerea va avea loc vineri. Vei veni?
- Mi-am făcut deja planuri cu Mariana. Pot s-o aduc cu mine? Cel puțin acest lucru îi va împiedica să rămână singuri prea mult timp.
- Da, desigur.
- Rachel, de ce mi-ai făcut cunoștință cu Mariana? El mai pusese această întrebare de mai multe ori, din momentul în care își dăduse seama că sora lui n-o plăcea deloc pe această femeie.
- Pentru că e frumoasă, răspunse Rachel fără să ezite. Am multă treabă. Să fii aici la ora șapte seara.

* * *

Miercuri, Deborah făcu ultimele schimbări în articolul ei pentru ediția de vineri. Cu o lună în urmă ar fi fost mulțumită de conținutul lui. Acum oftă, dezgustată. Jason avea dreptate. Articolul ei părea scris de o bătrânică, însă răspunsese tuturor scrisorilor pe care le primise. Nu primise nimic neobișnuit sau senzational.

- Nefericită?

Nu avea nevoie să se uite spre ușă ca să știe că Jason se afla acolo. Nu-l mai văzuse de la prânzul de luni, dar îi auzise vocea.

- Nu chiar.

- Atunci de ce oftai?

Ea îi privi cu atenție fața atrăgătoare. Astăzi purta un costum verde și o cămașă albă, asortate cu o cravată viu colorată. Arăta mai seducător decât oricare alt bărbat.

- Cred că nu-ți va plăcea deloc articolul meu din această săptămână, Jason. Am încercat, dar toți mi-au cerut sfaturi despre maniere!

El ridică din sprâncene și se strâmbă.

- Glumești.

- Nu. Uită-te și tu, spuse ea arătându-i teancul de scrisori. El se așează pe scaun și studie câteva dintre ele.

- La naiba. O femeie te întreabă dacă trebuie să bea ceaiul cu mănușile pe mâini? Unde a fost în ultimii cincizeci de ani? De unde ai aceste scrisori?

- Au venit prin poștă. Ce pot face? Nu pot inventa eu ceva.

- Așadar, ce-ai ales?

Ea îi întinse articolul.

- Proteză dentară? Ai dat sfaturi despre dinți falși?

- E mai mult decât atât, spuse ea pe un ton defensiv. Bărbatul e îngrijorat că partenera lui se va supăra când va afla că poartă proteză.

În timp ce ea continua să protesteze, el citea articolul. Apoi spuse, amuzat:

- Nu e un răspuns prea rău, Townsend.
 - Mulțumesc, murmură ea încercând să ignore cuvintele lui calde. Am încercat să păstrez nota umoristică, fără să râd de cineva.
 - Următorul caz e chiar patetic, îi spuse el abandonând nota de blândețe.
 - Dar nu am găsit nimic mai bun.
 - Nu mai ai scrisorile de săptămâna trecută? Am putea spune că abia am primit-o.
 - Nu e nimic interesant.
 - Dar telefonul de acum câteva zile?
 - Ce telefon? întrebă Deborah evitându-i privirea. Știa despre ce e vorba, dar n-avea de gând să se folosească de acele scrisori.
 - Cel despre care ai spus că l-ai primit de la un bărbat.
 - Era ceva personal. Ea ridică ochii și-l văzu cum o studiaza atent.
 - Unde ai fost în weekend?
- Schimbarea bruscă a subiectului o uimi pe Deborah.
- Ce?
 - Estes a spus că te-a căutat tot timpul, dar nu i-a răspuns decât robotul.
 - Asta era? Am fost acasă. Pur și simplu, n-am vrut să vorbesc cu el. Ceva din privirea lui o făcu să întrebe: De ce mă întrebi?
 - N-am nici un motiv anume. Acum, de unde era scrisoarea?
- Insistența lui o enervă.

- Voi căuta altă scrisoare, nu o voi folosi pe aceea. E ceva personal și nu ai dreptul să mă întrebi nimic.

- Nu te înfuria. Credeam că o putem folosi. Putem găsi aici pe cineva care să scrie o scrisoare. Avem tot dreptul. Regula nu spune că trebuie să primești scrisori numai prin poștă.

- Sigur că nu, dar cine crezi că va fi de acord să scrie o scrisoare?

El se întinse spre telefonul de pe birou.

- Lasă-mă să dau un telefon.

Ea încuviință și el formă repede numărul din biroul lui. După câteva cuvinte, secretara lui fu de acord să strângă toate celelalte secretare și tinerii reporteri pentru a face o discuție în biroul lui, la ora patru.

- Acum, zise el cu un zâmbet satisfăcut, nu ai altceva de făcut decât să vii acolo și să pui câteva întrebări pe care să le folosești în articol. În timp ce se ridica, Jason adăugă: De fapt, cred că ar trebui să arunci și partea cu proteza.

- Nu, nu vreau. Trebuie să scriu și despre tineri și despre bătrâni. Și ei sunt implicați în relații romantice. Citesc mult mai mult decât tinerii.

- Bine. Ai dreptate. Proteza rămâne, dar celelalte scrisori se vor adresa tinerilor. Ne vedem la ora patru.

Plecă înainte ca Deborah să-și amintească să-l roage ca ea să nu vină la ședință.

O dată cu trecerea timpului, Deborah devenea din ce în ce mai nervoasă. În ciuda argumentelor pe care le adusese în discuțiile cu Jason, nu credea că e capabilă să dea sfaturi despre întâlnirile din ziua de azi. Va fi supusă unui test în fața unei persoane care dorea să afle cât de mult știe.

Urcă cele două etaje până la birourile executivului, ținând în mână un carnet și un stilou. Oare relațiile dintre oameni se schimbaseră mult? După seara de vineri putea spune că nu. Richard nu se arătase cu nimic mai presus decât tinerii de bani gata cu care se întâlneau când era la universitate.

Oh, ei bine, pregătise câteva întrebări și spera că totul va fi în regulă.

Jason o conduse în biroul lui și Deborah se trezi în fața a opt persoane între douăzeci și treizeci și cinci de ani.

Se așează pe scaunul indicat de Jason. Cum el se pregătea să li se alăture, ea spuse:

- Jason, poate că ar fi mai bine să ne lași singuri. Nu vreau să-ți răpesc prea mult din timp.

- Prostii, Deborah. Te voi lăsa pe tine să conduci ședința, desigur, dar cred că voi rămâne și eu aici.

Deborah ignoră privirea lui amuzată și în timp ce el se așeza lângă ea, începu să se adreseze celorlați:

- Încercăm să schimbăm articolul cu sfaturi, dar nu primim scrisorile de care avem nevoie pentru asta. Domnul Bridges s-a gândit că voi mă puteți ajuta vorbind despre problemele de care v-ați lovit când v-ați întâlnit cu cineva. Nu intrați în amănunte personale. Aveți întrebări sau vă îngrijorează ceva?

Urmă o liniște adâncă. Se schimbă câteva priviri îngrijorate și câțiva dintre angajați se afundară în scaunele lor. Simțea privirile lui Jason ațintite asupra ei.

- Ce credeți despre loialitate? Vi se pare corect să mințiți pe cineva numai ca să nu-l răniți?

O tânără sări de pe scaunul ei ca și când ar fi fost curentată.

- Nu! Nu e corect să minți!

Tânărul de lângă ea nu fu de acord și se iscă o conversație interesantă. Deborah luă notițe și punea din când în când o întrebare care lansa o nouă conversație.

Două ore mai târziu, atmosfera din birou devenise caldă și prietenoasă, chiar dacă fusese tensionată în unele momente. Primii interlocutori păreau impresionați unul de altul și asta o amuză pe Deborah. Apoi își aminti că Jason era lângă ea.

În acel moment, el vorbi pentru prima dată:

- Vă mulțumesc mult că ați venit. Nu vreau să vă dau afară, dar am o întâlnire.

Deborah îi opri pe cei doi ca să-i întrebe dacă îi puteau scrie câte o scrisoare cu una din problemele discutate pentru articolul de mâine. După ce fură de acord, ieșiră din cameră și o lăsară pe Deborah cu Jason.

- Ai făcut treabă bună, Deborah.

- Mulțumesc, Jason. Acum ești de acord că am destulă experiență pentru a-mi scrie articolul?

El zâmbi.

- Nu știi. Credeam că îți vei pierde siguranța când roșcata te-a întrebat care sunt cele mai bune prezervative.

Deborah nu reuși să nu roșească.

- Nu am prea multă experiență în această materie.

El deschise gura și apoi se opri.

- Cred că ar fi mai bine să nu spun ce aveam de adăugat.

- Ce anume?

- Nimic. Hai să mergem.

- Unde?
- La cină. Sunt mort de foame.
- Credeam că ai o întâlnire.
- Am. Cinez cu tine.
- Ei bine, îți mulțumesc pentru invitație, dar nu pot veni.
- Te așteaptă cineva acasă?

Ea îi întoarce spatele, dar apoi simți mâna lui caldă pe umărul ei.

- La naiba, Deborah, am uitat. Am promis că nu te voi face să suferi. Am vrut să te invit la cină înainte de a-ți cere o favoare.

Ea oftă înainte de a spune:

- Accept scuzele. Ce favoare?
- Vrei să iei cina cu mine?
- Asta e favoarea?
- Nu. Aceasta e invitația care precede favoarea. Îți promit că va fi mult mai plăcut ca în seara aceea de vineri.
- Nici n-ar putea fi altfel. Bine, sunt de acord cu cina, dar vreau să știu despre ce favoare e vorba, înainte de a pleca.

Capitolul 7

- Nu trebuia să mă inviți la cină doar ca să te ajut să-i cumperi un cadou lui Rachel, zise Deborah o oră mai târziu, în timp ce așteptau să li se aducă mâncarea la Joe T. Garcia, cel mai faimos restaurant mexican din Fort Worth.

- Știu, dar nu-mi place să mănânc singur. Jason zâmbi când o privi cum arată. Era îmbrăcată într-un taier cu fustă scurtă, asortat cu o bluză galben aprins. Se asemena cu răsăritul soarelui printre plantele mexicane care atârnav pe pereți. Ai vreo idee?

- Îi place foarte mult Clint Black. I-ai putea cumpăra câteva CD-uri cu el.

- Uitasem de asta. Nu va cânta la Billy Bob în curând? întrebă el, vorbind despre cel mai mare bar country din centrul orașului. Deborah ridică neștiutoare din umeri și se pierdu în gânduri. Da, sunt sigur de asta. O idee bună, Deb. Îi voi lua bilete la spectacol și un permis de trecere în culise.

- Poți obține așa ceva?

Jason ridică din sprâncene.

- Hei, vorbești cu editorul unuia dintre ziarele locale. Sigur că pot, zise el zâmbind îngrijorat. Cel puțin așa sper.

Chelnerul apără cu mâncarea și conversația se opri pentru câteva minute.

Deborah îi zâmbi.

- Mulțumesc, Jason.

El o privi întrebându-se pentru ce-i mulțumește. Era prima lui seară frumoasă de la venirea în oraș. Era relaxat, mâncarea era bună și compania minunată.

- Ce?

- Doar... îți mulțumesc că m-ai invitat aici. N-am mai fost la acest restaurant de când... de mult timp.

- Veneai des aici?

- La orice ocazie specială. Îmi place mâncarea mexicană.

- Așadar, nu ești genul de femeie care bea numai vin în restaurante luxoase? o tachină el, făcându-i plăcere să vadă căldură în ochii ei.

- Câteodată. Dar uneori îmi place să las convențiile la o parte.

- Bine. El își întoarse din nou atenția spre mâncare, sperând că astfel va ascunde bucuria pe care o simțea. Femeia aceasta era prea bună ca să fie adevărată. Care e ideea ta despre o vacanță distractivă?

- Depinde de starea în care mă aflu. Îmi place să înot și să urc pe munte, dar și să merg la New York pentru a vedea toate piesele de teatru.

La naiba!

- Și filmele preferate?

- Îmi plac filmele romantice și happy-end-urile, dar îmi plac și comediile.

- Mie îmi plac filmele polițiste. Nu dorea să fie prea insistent, dar îi făcea plăcere să găsească un subiect de contrazicere.

- Vrei să spui că ți-a plăcut seria „Arma mortală”? Și mie îmi plac, dar mi se par cam grotești.

- Mie îmi plac exact așa cum sunt.

- Bine.

- Îmi place să pescuiesc.

- Chiar așa? Ai încercat să pescuiești aici? În Lacul Whitney sunt pești grozavi, îl asigură ea.

- De unde știi? Vocea lui era agresivă, deoarece crezuse că atinsese un subiect despre care ea nu știa nimic.

- Oh, tatăl meu obișnuia să mă ia cu el la pescuit. Tata încă se mai duce acolo.

- Pariez că nu poți pune momeala în cârlig.

- Dacă folosesc viermi, nu, încuviință ea zâmbind. Când văzu că el nu răspunde, înclină capul într-o parte și spuse: Încerci să te cerți cu mine?

El ridică repede capul și scăpă din furculiță o bucată de enchilada.

- Nu fi ridicolă. De ce aș vrea să fac asta?

- Nu știu. Mi s-a părut... n-are importanță. Spune-mi cum e să fii reporter și să călătorești pe tot globul.

Ce putea face? Îi povesti despre acest subiect. Era mai sigur să spună povești. Nu vor mai găsi subiecte comune dacă ținea un monolog.

O oră mai târziu, când părăsiră restaurantul, descoperi că greșise. Deborah îi pusese întrebări, făcuse comentarii, și aflase de la el mai multe lucruri decât știa altcineva.

Dorise să afle sentimentele lui, nu doar faptele reale. În ochii ei se citise entuziasmul și acest lucru îl îngrijoră și mai mult.

Îi promisese lui Paul să păstreze cu Deborah numai o relație profesională. Nu prea reușea să facă acest lucru.

Mai rău, îl copleșise cu zâmbetele ei, cu frumusețea și inteligența ei. El avea planuri pentru viitor, planuri care să nu includă o soție și copii. Tatăl lui alesese o astfel de viață. Iar Jason avea de gând să străbată lumea.

Pe drumul spre clădirea unde se afla ziarul și unde se afla mașina ei, Jason avu puține de spus. Din nefericire, descoperi că Deborah era plăcută și atunci când tăcea.

Când ea deschise portiera ca să coboare din mașina lui, el o opri într-un ultim efort de a conversa.

- Vrei să te iau de acasă vineri seara? Mariana și cu mine ne putem opri în drum. Ar fi vrut să mă aibă numai pentru ea, dar am reușit s-o conving să mergem la petrecere.

Deborah clipi de mai multe ori înainte de a răspunde:

- Ce draguț din partea ta. Ți mulțumesc pentru ofertă, dar cred că pot veni și singură. În cazul în care vreau să plec devreme, nu va trebui să te deranjez pe tine. Ea coborî din mașină și se aplecă pentru a continua: Oh, mulțumesc pentru cină, Jason. A fost minunat.

Ajunsă la volanul mașinii ei, cu portiera închisă și motorul pornit, Deborah reuși să respire. După ce-i făcu semn cu mâna lui Jason, care aștepta ca ea să iasă din parcare, porni mașina.

Cum ai putut să uiți? El este al Marianeii. Ei bine, ea n-avea nevoie de el. Oricum va pleca de aici. Deborah nu avea nevoie de așa ceva. Nu avea nevoie de nici un bărbat. Îi era

foarte bine așa, era foarte fericită, avea o viață plină. Bărbați ca Jason Bridges erau pe toate drumurile. Mă mint singură, își spuse ea.

Pe obraji începură să-i curgă lacrimile. Mințea! Jason Bridges era un bărbat deosebit, dar nu era de nasul ei.

Se aplecă să-și ia o batistă din geantă în timp ce conducea pe străzile goale.

* * *

Mariana stătea pe scaunul din mașină și își trecea degetele cu o manichiură perfectă peste brațul lui Jason.

- Ce-ar fi să plecăm devreme de la petrecere? Sunt sigură că Rachel nu se va supăra. Nu mi-ai arătat niciodată apartamentul tău.

Se lipi de el și Jason își dresă vocea.

- Rachel e singura mea soră, Mariana. E o persoană foarte importantă pentru mine.

Ea se îndepărtă și își încrucișă brațele, privindu-l fix.

- Am început să mă întreb ce fel de bărbat ești, Jason.

Era tentat să fie sincer, brutal de sincer, și să-i explice că nu era interesat de ea în nici un fel, dar își imagina că în acel caz Mariana va strica petrecea surorii lui.

- Nu fi proastă, Mariana. N-am spus că noi vom pleca ultimii.

Ea se apropie din nou.

- Sunt foarte nerăbdătoare, Jason, zise ea cu respirația întretăiată. Ne întâlnim de săptămâni întregi!

Asta dovedea la ce se aștepta Mariana. Era păcat că nu avea numai nouăsprezece ani. Atunci ea n-ar mai fi trebuit să aștepte, dar în ultimii cincisprezece ani el se maturizase. Avea nevoie de mai mult decât un trup splendid ca să-și piardă capul.

Gândurile lui se îndreptară spre Deborah. N-o mai văzuse de miercuri seara. Astăzi, când se dusesese în biroul ei, acesta era gol. O sunase acasă după-amiază ca să se ofere din nou s-o conducă, în cazul în care se răzgândise, dar îi răspunsese robotul.

Oare va purta rochia pe care și-o cumpărase pentru recepție? Dacă va fi așa, nu era sigur că va mai putea să se ascundă. La naiba, pentru el ea era la fel de sexy și în hainele de zi. Și când se gândea cum ar putea să arate Deborah în dormitor, sângele începea să-i clocotească...

- Știu că te interesează, spuse Mariana văzându-i reacția.

Jason îi îndepărtă mâna de pe piciorul lui.

- Ar fi mai bine să nu distragi atenția șoferului, Mariana. Să ne asigurăm că ajungem teferi la Rachel.

- Oh, da, așa vom putea pleca repede, șopti ea în timp ce Jason parca mașina.

De cum intră în casa surorii sale, el o căută pe Deborah. Rachel îi sărută pe obraz și îi lăsa în grija lui Paul, care-i conduse în sufragerie.

- Deborah n-a ajuns? îl întrebă Jason în șoaptă pe cumnatul lui, în timp ce Mariana îi saluta pe ceilalți.

- N-am văzut-o.

După o jumătate de oră, Jason era foarte îngrijorat. Era pe cale să-i sugereze lui Rachel s-o sune, când cele două

intrară în sufragerie. Contrastul era perfect: o brunetă vibrând de viață și veselie, și o blondă zâmbitoare, dar distantă.

Jason oftă. Unde erau hainele sexy pe care le purtase la alte ocazii? În această seară purta un costum negru cu pantaloni, care lăsa să se vadă vag sânii; părul îi era prins la spate și machiajul foarte discret.

Nu-și putea lua ochii de la ea.

- Acum a sosit toată lumea, zise Rachel, întrerupând conversațiile, și vreau să deschid cadourile înainte de a ne așeza la masă. Se așezară cu toții în timp ce Rachel se apropia de cadouri. Chiar dacă ea le spusese să nu se deranjeze, nimeni nu venise fără un mic cadou.

Jason alese un fotoliu, dar regretă când Mariana se așază pe brațul acestuia și-i înconjură umerii cu o mână. Deborah nimerise pe canapea, între doi bărbați pe care Jason îi învidia.

Urmară momente vesele o dată cu deschiderea fiecărui cadou. Printre ele era o carte de bucate și Rachel avea deja o colecție, un joc de fotbal care îi trezi interesul lui Paul, deoarece Rachel ura fotbalul.

Când Rachel văzu caseta video cu Clint Black, traversă camera și-l îmbrățișă, scăpându-l astfel pe Jason de brațul Marianeii.

- Ți mulțumesc, Jason. Habar n-aveam că știi că-mi place Clint Black.

- Cadoul este însoțit și de altceva, dar asta vei primi mai târziu, șopti el.

Ochii ei străluciră de nerăbdare, dar privirile lui Jason se îndreptaseră din nou spre Deborah.

Rachel îi invită pe toți la bufetul aranjat pe masa mare și promise că vor juca fotbal mai târziu.

Ignorând-o pe Mariana, Jason se îndreptă spre Deborah.

- Ai nevoie de ajutor, Deb?

După o ușoară ezitare, ea îl luă de mână și zâmbi.

- Da, mulțumesc, Jason. Antrenorul a fost doborât la pământ. Ea îi eliberă mâna de cum se ridică. Bună, Mariana. Ai un costum foarte frumos.

Mâna Marianeî mângâia brațul lui și Jason realizează că nici măcar nu știa cu ce era îmbrăcată. Deborah îl făcea să nu mai știe nimic.

- L-ați cunoscut pe Joe Swenson? Am fost cu toții la aceeași universitate.

Swenson îi atrase atenția, punându-i întrebări despre experiențele din trecut. Când scăpă de el, Deborah dispăruse. Mariana încă mai era agățată de brațul lui.

- Ei bine, mâncăm ceva? Sunt mort de foame, sugerează el, fiind sigur că Deborah s-a dus la bufet. Însă ea nu era acolo.

- Mă duc să văd dacă Rachel are nevoie de ajutor la bucătărie. Joe, vrei să ai tu grijă ca Mariana să aibă tot ce-și dorește? Întrebă el, pregătit să devină cel mai bun prieten al lui Joe Swenson.

- Sigur că da, cu plăcere.

Bucătăria era plină de mâncare, dar Deborah nu era acolo. Jason îl caută pe Paul și-l imploră să-i spună unde o poate găsi pe Deborah.

- Vreau să-i dau lui Rachel încă un cadou, adăugă el.

Paul îl conduse prin hol până la dormitorul mare și bătu la ușă.

- Rachel? Poți primi câțiva tipi înăuntru?

Soția lui deschise ușa.

- Ce s-a întâmplat? E totul în regulă la petrecere?
- Da. Am o mică surpriză pentru tine. Putem intra?
- Sigur. Ea deschise ușa larg și Jason o văzu pe Deborah stând pe marginea patului uriaș.

- Care e surpriza? îl chestionă Rachel.

Jason se strădui să-și desprindă privirile de la Deborah și scoase din buzunarul hainei biletele la spectacol și permisul de trecere în culise.

Rachel sări în brațele lui când își dădu seama ce cadou primește.

- Oh, Jason! E perfect. Îți mulțumesc din suflet. Cum de ai știut?

- Mi-a spus Deborah.

- Oh, e minunat! Patru bilete? Patru! Tu și cu Deborah puteți merge cu noi ca să ne distrăm mai bine!

Deborah nu făcu decât să zâmbească în timp ce se îndrepta spre ușă.

- Ce zici, Deborah? Îți place Clint Black? insistă Jason, nedorind s-o lase să plece.

- Desigur. Dar acum vreau să gust din preparatele minunate de la bufet. Mor de foame.

- Și eu la fel. Te voi însoți. Văzu refuzul din ochii ei, dar îl ignoră.

- Ar trebui să ne întoarcem la petrecere, îi reaminti Paul soției sale. Doar tu ești gazda.

Parcurseră holul ca să ajungă în sufragerie, dar Deborah se opri la jumătatea drumului.

- Oh, am uitat să-i spun ceva lui Carol. Vin imediat, zise ea făcând cale-ntoarsă.

Jason privi în urma ei. Se purtase ciudat toată seara, îl evitase tot timpul. Aceasta fusese și intenția lui miercuri seara, când îi amintise de Mariana, dar acum nu se mai bucura de rezultate.

De fapt, nu se mai bucura de nimic de la despărțirea din acea seară.

- Cine e Carol? mormăi el.

- O veche prietenă. Ce i-ai făcut lui Deb? șopti Rachel.

El luă o farfurie și cercetă masa.

- Nimic.

- Ha! N-a mai vorbit cu Carol de la moartea lui Randall. Știu asta deoarece Carol a discutat cu mine înainte de venirea ei.

- Va trebui s-o întrebi pe Deborah despre asta, zise el calm, cu toate că nu dorea să i se confirme că se întâmplase ceva. Nu eu am plecat să discut cu Carol.

- A plecat.

- Ce? Unde a plecat? întrebă el întorcându-se spre ușa de la intrare.

- Jason. Vocea joasă a lui Rachel îl opri.

- Mda?

- Eu... vreau ca voi doi să fiți prieteni, dar cred că Deborah are nevoie de mai multă libertate. N-o mai urmări tot timpul.

El strânse din dinți.

- Nu fac așa ceva.

- Bine. Hai să mergem în sufragerie. Vreau să pun caseta pe care am primit-o de la tine și țin s-o vedem împreună.

După ce privi destul timp ca s-o mulțumească pe Rachel, se scuză pe el și pe Mariana. Era abia ora zece, dar se săturase.

- Ei bine, mă bucur că am plecat în sfârșit, spuse Mariana când ajunseră în mașină. Se rezemase deja de el, dorind să-l atingă. Sper că vom fi singuri în următoarele ore.

- Vom fi. Te duc imediat acasă, zise el cu gândul la Deborah.

Urmă o tăcere rece care-l avertiză că făcuse o greșeală.

- Ce s-a întâmplat?

- Adică vom fi singuri. Chiar vrei s-o spun? Te doresc, Jason!

El oftă. Nu, nu trebuia să-i spună, fusese foarte clară de la început. El va fi cel care-i va spune câteva lucruri.

- Sunt flatat, Mariana, dar mi-e teamă că... ești o femeie foarte atrăgătoare, dar, după cum știi, eu nu voi rămâne mult în Fort Worth. Cred că n-ar fi corect să încep ceva ce nu pot să termin.

- Ce onorabil din partea ta, Jason, dar ne putem distra între timp, sugeră ea în timp ce începea să-i mângâie pieptul..

- Nu, nu prea cred, zise el dându-i mâna la o parte. Eu nu fac asemenea lucruri.

- Cred că nu prea faci nimic! i-o aruncă ea furioasă.

- Asta e părerea ta, spuse el, pornind mașina și ignorând cuvintele ei. Gândurile lui erau din nou la Deborah.

Capitolul 8

- Deborah, trebuie să-ți mai cer o favoare.

Vocea baritonală a lui Jason o făcu să se înfioare și strânse cu putere receptorul telefonului.

- Ce anume?

- Am nevoie de o parteneră pentru o recepție care are loc diseară.

Era duminică după-amiaza, două zile după petrecerea lui Rachel. Deborah petrecuse mult timp convingându-se că nu e îndrăgostită de Jason Bridges. Putea trăi fără el. Nu avea de gând să strice tot ce realizase în ultimele două zile.

- Mariana...

- Mariana nu mai vorbește cu mine... și nici nu mă aștept s-o facă în viitorul apropiat.

El părea bucuros de asta.

- De ce?

- N-are importanță, nu-i așa? replică el iritat. Rezultatul ar fi fost același. Am nevoie de o parteneră în seara asta. Vrei să mergi cu mine?

Deborah se înfioră din nou, luptând împotriva dorinței de a-l vedea. Își promisese că va sta departe de pericol.

- Nu, îmi pare rău, dar eu... am alte planuri.

Urmă o tăcere tensionată, după care el o chestionă:

- Ce planuri?

Încercă să evite răspunsul.

- Muncesc.

- Consideră și recepția tot ca pe o sarcină de serviciu.

Sunt șeful tău și am nevoie de tine.

Încercă din nou să-l refuze, cu toate că simțea că cedează:

- Jason, nu vreau să merg. Sun-o pe Rachel. Ea cunoaște mai multe femei pe care le poți invita.

- Deborah, nu e o întâlnire. Nu pot ruga o străină să mă însoțească la o petrecere duminică seara. Voi angaja săptămâna viitoare pe cineva care să îndeplinească aceste formalități oficiale, dar acum sunt în încurcătură. Te rog pe tine, ca pe o prietenă, să mă ajuti.

Ea îi recepta cuvintele: „ca prietenă“. Asta justifica dorința ei de a-l vedea și se hotărî brusc că puteau fi prieteni. Desigur, avea intenția să-l evite pe cât posibil, dar putea petrece o seară împreună cu el fără să se lase impresionată de farmecele lui.

Era doar un bărbat, la fel de vulnerabil ca și alții. În această seară va fi înconjurată de mai mulți bărbați.

- Deborah?

- Bine, te voi ajuta. Ca prietenă.

- Minunat. Vin să te iau la patru și jumătate după-amiaza.

- Cu ce trebuie să mă îmbrac? De ce este organizată această recepție? Întrebă ea repede.

- Îmbracă-te frumos. Întâmpinăm un grup de investitori care vin din Franța.

Câteva ore mai târziu, în sala de bal a celui mai luxos hotel din Fort Worth, Deborah alcătuia în gând o listă cu defectele

lui Jason. Până acum nu observase decât că era foarte posesiv. Chiar și în postura de prieten. Când unul dintre francezi se apropie prea mult de Deborah, Jason o luă de lângă el și franceza lui fu destul de bună ca să-l informeze pe celălalt bărbat că trebuie să stea la distanță.

Deborah nu știa dacă acesta e cu adevărat un defect, deoarece nu-i plăcuseră atingerile francezului, dar căuta cu disperare ceva de trecut pe lista ei.

Observase mai de mult cicatricea de pe obrazul lui. Voia să-l întrebe de unde o are. Era fascinată de înfățișarea lui și asta n-o ajuta cu nimic să-i găsească punctele vulnerabile.

- Abia aștept să plec de-aici, mormăi Jason în timp ce se apleca spre ea și zâmbea totodată grupului care-i înconjură.

Aha! Avea două fețe! Ei bine, cam așa ceva. Nu putea să nu fie de acord cu el.

O tânără se alătură grupului lor și se apropie imediat de Jason. Deborah hotărî că acesta era lucrul care o deranja cel mai mult. Era foarte atrăgător, chiar și pentru ea. Asta nu era bine.

Desigur, faptul că nu el era cel care le încuraja pe femei să cadă în brațele sale, era în favoarea lui. Concentrându-se asupra defectelor lui, Deborah fu luată pe nepregătite când brațele lui îi înconjură umerii.

- Ajută-mă înainte ca această femeie-pirania să mă mănânce la cină, îi șopti el la ureche. Continuă apoi, pe un ton normal: Scumpa mea, ai cunoscut-o pe Eunice Cary?

- Nu, nu cred. Eu sunt Deborah Townsend, zise ea întinzând mâna și forțând-o pe tână femeie să se dezlipească de Jason.

Salutul lui Eunice era rece și când ei doi părăsiră grupul, femeia îi privi frustrată.

- Hai să-l găsim pe primar, să ne scuzăm și să plecăm, sugeră Jason privind prin mulțime.

Lua hotărâri fără să-i ceară părerea. Asta era o mare greșeală, cu toate că era de acord cu el. Oricum, era o femeie independentă, așa că de ce ar face cum zice el? se întrebă ea.

- Nu stăm până la sfârșit? sugeră ea pe un ton care și ei însăși i se părea fals.

El o privi oripilat și amuzat.

- Cred că ai febră, pentru că altfel nu ai sugera să facem o asemenea nebunie.

Încă o greșeală. O tachina. Nu-i părea rău c-o făcuse să zâmbească, dar putea trece greșeala pe lista ei.

- Bine, nu încercam decât să te ajut.

- Ai fost extraordinară în această seară, zise el strângându-i și mai tare umerii cu brațul ca s-o lipească de el. Nici nu-ți pot spune cât de ușurat am fost.

- Ce vrei să spui? întrebă ea cu respirația tăiată. Din punct de vedere fizic el nu avea nici un defect, hotărî ea. Poate că era prea susceptibilă. Nu ar fi gândit așa în urmă cu câteva săptămâni, când Jason Bridges își făcuse apariția în biroul ei.

- Mariana nu prea știe să se poarte în societate.

- La o recepție ca aceasta? întrebă ea ridicând din sprâncene.

- Oriunde, veni replica lui seacă.

- Mda. Cred că ai dus o viață interesantă. Ea îl tachina și zâmbetul fermecător care apărui pe buzele lui îi făcu inima să bată din ce în ce mai repede.

- Da, sunt prea bătrân pentru ștrengărițe ca ea.

- Ah! Nu e de mirare că vrei să pleci cât mai repede. Ai nevoie de un pahar cu lapte cald înainte de culcare. Privirea ei inocentă aduse un răspuns la care nu se așteptase. El se aplecă și o sărută repede.

Ea clipi de câteva ori încercând să-și recapete respirația și neștiind ce să spună. Primarul o salvă.

- Jason, Deborah, doar n-aveți de gând să plecați, nu? Vocea sonoră a primarului o trezi pe Deborah la realitate.

Jason părea la fel de calm când se întoarse spre primar.

- Ba da, trebuie să ajungem la o altă petrecere, așa că plecăm devreme de aici, dar a fost o recepție minunată. Cred că am dat lovitura cu invazia francezilor. Jason își dezlipi brațul de umerii ei, lăsând-o ciudat de înfrigurată în timp ce dădea mâna cu primarul.

- Știu că această doamnă a reușit, zise primarul arătând spre Deborah. Au fost impresionați de toaleta dumneavoastră. Se pare că se așteptau ca toți să fie îmbrăcați în blugi și cizme de piele, chiar și la o asemenea recepție. Chicoti când se gândi la imaginea pe care și-o crease Texasul în lume.

- Mă bucur că am contribuit la etalarea modei din Fort Worth, domnule primar, spuse Deborah, încântată de costumul ei Chanel de culoare albastră cu dungulițe albe. Dar sunt sigură că soția dumneavoastră se putea descurca singură. Arată minunat în această seară.

- Îi voi transmite, Deborah. Și trebuie să-ți spun că mă bucur că ai revenit în viața socială. Ne-a fost dor de tine.

Deborah zâmbi ușor și Jason o conduse spre ușă. Ajunși afară, ea respiră adânc aerul proaspăt al nopții, destul de răcoros după o zi fierbinte.

- Te porți foarte bine în societate, nu-i așa? o întreabă Jason în timp ce trecea brațul ei peste al lui.

- Am participat la multe recepții în trecut.

- Și Mariana, dar ea nu are nici un pic de diplomatie. Presupun că asta se întâmplă deoarece toate subiectele de discuție, în afară de persoana ei, i se par plictisitoare.

- Jason! Un gentleman un vorbește astfel.

- Știu. Nu sunt întotdeauna gentleman.

Ah! O greșală recunoscută. Oare mai putea fi luată drept greșală dacă fusese recunoscută? Deborah nu se putea hotărî. Știa doar că îi trebuia o listă mai lungă ca să reușească să se apere de farmecele lui.

* * *

Jason era cufundat în gânduri în timp ce parcurgea drumul spre apartamentul lui. Recepția nu fusese chiar atât de plictisitoare, pentru că se aflase în compania lui Deborah.

Ea știa să se comporte natural în societate, îi saluta pe toți cu căldură și îi atrăgea în conversație. Îi părea rău că n-o putea angaja pe post de parteneră pentru următoarele recepții unde era obligat să meargă.

Se strâmbă. În loc de asta va trebui să găsească o doamnă care să vrea să iasă cu el în lume, și Deborah va fi nevoită să facă același lucru.

Desigur! Ea nu dorea să mai aibă întâlniri. Jason presupunea că ea nu dorește să se implice într-o relație pentru că încă își mai iubea soțul. Poate că greșea. Poate era de vină numai teama... sau altceva.

Însă amândoi aveau aceeași problemă. Nici unul dintre ei nu avea de gând să înceapă o relație serioasă. Totuși, amândoi, din motive diferite, aveau nevoie de parteneri.

Ce simplu!

Acum nu trebuia decât s-o convingă pe Deborah să ia parte la planurile lui și astfel să rezolve problemele pe care le aveau.

Dintr-o dată, viața în Fort Worth, Texas, părea mai interesantă decât fusese vreodată.

* * *

Deborah avea impresia că dimineata venise prea devreme. Nu-i plăcuse niciodată ziua de luni, dar la asta se adăuga faptul că nu reușise să doarmă prea bine. Se întorsese pe partea cealaltă și dormise mai mult ca altă dată.

Cu toate că încă mai simțea efectele nopții agitate când ajunsese la serviciu, vederea biletului așezat pe biroul ei o făcu să se trezească imediat.

Nu voia să-l sune pe Jason. Oare putea pretinde că nu primise mesajul? Uitase c-o sunase sau nu? Sigur că nu. Jason o va suna din nou dacă ea nu-i răspundea. Oftă și ridică receptorul.

- Jason? Acum am ajuns și am găsit mesajul tău.

- Era și cazul. Toți angajații sunt aici de mai multe ore.

Ea auzi căldura și amuzamentul din vocea lui, dar acest lucru nu o făcu mai fericită.

- Și?

- Nu te-ai trezit prea bine în dimineata asta, nu-i așa? Când văzu că ea nu-i răspunde, el continuă: Voiam doar să discut cu tine despre prânz.

- Ce-i cu prânzul?
 - Vreau să te invit la prânz. Am de discutat niște planuri noi cu tine, zise el entuziasmat.
 - Ce fel de planuri?
 - Nu vreau să discut la telefon. Voi veni să te iau peste o oră. E-n regulă?
 - Cred că ar fi mai bine să ne întâlnim aici, în biroul meu, în loc să luăm prânzul împreună, răspunse ea încercând să pară rece și hotărâtă.
 - Nu. Te iau într-o oră. Fără să aștepte replica ei, Jason închise telefonul.
 - Bărbatul acesta o să mă înnebunească, mormăi Deborah când puse receptorul în furcă. Întotdeauna reușea să facă ce dorea?
- Mâna ei rămăsese pe receptor și telefonul sună din nou, făcând-o să tresară. Îl privi uimită, încercând să-și dea seama dacă Jason o suna din nou. În cele din urmă, ridică receptorul.
- Alo?
 - Deborah, Deborah, a spus da!
 - Manny? Oh, e minunat. Și eu credeam că așa se va întâmpla. Cum poate refuza o femeie un tip minunat ca tine? Sunt atât de fericită pentru voi!
 - Eu sunt norocosul și ție îți datorez totul, Deborah. Dacă tu nu mă încurajai, dacă nu-mi explicai ce simte Elizabeth, n-aș fi putut merge mai departe.
 - Îmi pare bine că ai făcut-o. N-am știut cu exactitate ce simte Elizabeth, am ghicit doar pentru că și eu sunt văduvă. Însă îmi pare bine că totul se termină frumos. Ea oftă fericită.

- Elizabeth vrea să-ți vorbească.

El îi dădu receptorul viitoarei mirese pentru că Deborah auzi vocea lui Elizabeth:

- Deborah, ținem mult ca tu să vii la nuntă, o rugă vocea blândă a lui Elizabeth, în care se auzea teama că va fi refuzată.

- Sigur că voi veni la nuntă. Spuneți-mi când are loc și voi fi prezentă.

- Ei bine, draga mea, am vrea ca tu să participi la ceremonie. Știi că nu am copii și... și mă întrebam dacă ai putea fi domnișoara mea de onoare.

Deborah era încântată. Ea îl susținuse pe Manny pe parcursul anului în care o curtase pe viitoarea lui soție. El îi scrisese mai întâi pe adresa redacției, apoi o sunase la birou când intrase în panică. În câteva rânduri vorbise și cu Elizabeth și acum erau cu toții prieteni, însă nu se așteptase la o asemenea cerere din partea ei.

- Dar, Elizabeth, nu ai prietene care abia așteaptă să facă asta pentru tine?

- Dacă nu erai tu, Deborah, n-aș fi avut niciodată curajul să accept și Manny mi-a spus că nu ar fi găsit singur curajul să-mi ceară mâna. Suntem atât de fericiți!

Vocea ei era plină de bucurie. Deborah luptă împotriva invidiei și răspunse plină de căldură:

- Sigur că accept, Elizabeth, dacă asta își dorește și Manny.

- Oh, sigur că da, draga mea. Ești liberă duminică după-amiază?

Presupunând că ei sărbătoreau logodna, Deborah zâmbi.

- Da, cred că da.

- Bine. Am aranjat ceremonia pentru ora unu și masa după aceea. Aș vrea să porți ceva roz, dacă ai. Nu țin neapărat să fie o rochie lungă. Eu voi fi îmbrăcată într-o rochie destul de lungă roz-pal. Dacă nuanța ta va fi puțin mai închisă, cred că va fi încântător.

- Vă... vă căsătoriți duminica viitoare?

- Da, de ce, draga mea, doar despre asta vorbeam, nu-i așa?

- Dar am crezut...

- Ne-am gândit și noi să mai așteptăm, dar n-am găsit nici un motiv întemeiat s-o facem. Nici unul dintre noi nu mai întinerește.

- Ai dreptate, n-aveți nici un motiv să mai așteptați. Unde are loc marele eveniment?

- În curtea casei mele. Trandafirii au înflorit în grădina din spate.

După ce află toate detaliile, Deborah închise telefonul și zâmbi satisfăcută. Era foarte fericită pentru ei. Se potriveau perfect și vor alunga singurătatea care-i înconjură până acum.

O singurătate ca a ei. Poate că-i va face bine să discute cu ei. Le dorea numai binele.

Când Jason își făcu apariția în biroul ei pentru a merge la prânz, Deborah încă se mai gândea la Manny și la Elizabeth, simțindu-se mai fericită decât fusese în ultimul timp.

- Îmi pare bine că abia aștepți să luăm prânzul.

Deborah tresări, aproape scăpând din mână hârtia pe care-o citea

- M-ai luat prin surprindere. E deja ora prânzului?
- Ah. Nu asta am văzut pe fața ta mai devreme.
- Aveam treabă. Ești sigur că nu vrei să discutăm aici?

Atunci vei putea lua prânzul cu... cu primarul sau cu altcineva.

El intră în încăpere, își puse mâinile puternice pe birou și se aplecă spre ea. Deborah privi fix ochii lui căprui și se lipi de spătarul scaunului.

- Îți dai seama că îmi refuzi întotdeauna invitațiile? Ai putea să-mi rănești orgoliul dacă nu ești mai atentă.

Gândul că bărbatul sigur de sine din fața ei ar putea deveni vulnerabil era ridicol și Deborah începu să râdă.

- Bine, spuse ea pe un ton intenționat sarcastic.
- Sunt o persoană foarte sensibilă.

Ea scutură din cap în timp ce se ridică, sperând că el se va îndepărta. Nu-i făcea bine să stea atât de aproape de Jason Bridges.

- Hai să terminăm mai repede cu prânzul. Am o mulțime de scrisori de citit.

- Entuziasmul pe care-l arăți pentru întâlnirea cu mine e încântător, o asigură el, luând-o de braț ca s-o conducă afară din birou.

- Jason, n-am de gând să fug. Nu e nevoie să mă ții de braț.

- Mama m-a învățat să fiu un gentleman. Te aștepti s-o dezamăgesc numai pentru că ești atât de supărăcioasă? Expresia lui era destul de falsă și ea încetă să se mai certe, ridică din umeri și realiză că efortul de a i se opune nu avea sens. Oricum nu-l putea învinge.

El o conduse până la un hotel de patru stele din apropiere. Grădinile verzi înconjură de palmieri și mesele așezate

departe una de alta, ofereau o atmosferă intimă. Deborah se întreabă dacă și acum vor discuta tot despre concedierea de care se punea problema la primul lor prânz. Altfel, de ce ar fi adus-o aici?

- Așadar, care sunt noile tale planuri? întreabă ea după plecarea chelnerului care le adusese meniurile.

Jason părea surprins.

- Ai ales deja? Eu nici măcar n-am apucat să citesc meniul. Ce e bun?

- Nu vreau să discut despre mâncare, zise ea, aproape surprinsă de intensitatea vocii ei. Vreau să știu dacă m-ai adus aici ca să mă concediezi.

Jason o studie cu atenție înainte de a scutura din cap.

- Nu știu de ce ești atât de îngrijorată că te voi concedia, Deborah, dar eu nu mă gândeam la așa ceva. El își îndreptă din nou ochii spre meniu. Cred că voi lua Fettucine Alfredo. Tu iei?

- Bine, spuse ea printre dinți. Și eu la fel.

Îi făcu semn chelnerului să se apropie ca să le ia comanda și acesta dispăru împreună cu meniurile. Deborah se aplecă spre el.

- Ai de gând să-mi spui ce planuri ai?

- Desigur, cu plăcere. Nu știu de ce nu mi-au trecut prin cap mai devreme, dar cred că vei fi încântată.

Ea ridică ochii spre cer. Dacă el nu avea de gând să vorbească simțea că-l va strânge de gât.

- Despre ce e vorba?

- Vom începe să ne întâlnim.

Capitolul 9

Deborah încremeni când auzi cuvintele lui Jason. Cu toate că el continua să vorbească, ea nu mai reușea să audă nimic. Creierul ei refuza să mai funcționeze.

- Deborah?

Auzindu-și numele se trezi la realitate și încercă să se adune.

- Te simți bine?

- Da, mulțumesc, Jason. Cred că am stat prea mult la soare, sugeră ea zâmbind vag. N-avea importanță că afară nu erau decât șaptesprezece grade și restaurantul dispunea de aer condiționat. Poți să-mi comanzi niște ceai cu gheață?

În timp ce Jason încerca să atragă atenția chelnerului, Deborah se strădui să-și pună ordine în gânduri. Să se întâlnească? Bărbatul acesta era nebun? Era ultimul lucru pe care dorea să-l facă, dar trebuia să fie foarte atentă. Se lăsase deja impresionată de cuvintele lui.

- Ești sigură că e totul în regulă? Ești destul de palidă, spuse Jason în timp ce-l privea pe chelnerul care așeza paharul de ceai cu gheață în fața ei.

- Ah, da, în regulă. Nu vreau să recunosc, dar m-am trezit destul de târziu și n-am luat micul dejun. Întotdeauna când ratez micul dejun mă simt slăbită. Și când mă aflu în fața ta, se gândi ea. Jason își va spune că e idioată.

- Îți voi comanda niște biscuiți. Chiar dacă el începuse să-i facă semne chelnerului, Deborah îl opri.

- Nu, nu-i nevoie. Nu vreau să-mi stric pofta de mâncare. Ea își mușcă buzele, recunoscătoare că el nu răspunsese constatării ei ridicole. Singurul lucru bun care se întâmplase în urma comportamentului ei bizar, fusese că Jason uitase de planurile lui.

El continua s-o privească fix, făcând-o să se enerveze. Luă paharul cu ceai și bău mult din lichidul rece. Ar fi făcut orice ca să-i distragă atenția.

Vocea lui baritonală se lansă într-o poveste amuzantă despre o băutură rece în mijlocul deșertului. Chiar dacă Deborah realiza că el încearcă s-o înveselească, nu-l opri, pentru că niciodată nu putea rezista la anecdotele lui.

Când ajunse la sfârșitul povestirii, apărură și chelnerul cu mâncarea. Deborah descoperi că-i era foame cu adevărat și se convinge singură că-i spusese adevărul despre micul dejun. Reușise chiar să se convingă că Jason nu spusese mai devreme nimic care s-o deranjeze.

Aproape.

Asta până când terminară de mâncat.

- Te simți mai bine?

- Da, mult mai bine. A fost o masă delicioasă.

- Bine. Atunci înseamnă că putem discuta despre planurile mele.

Ea reuși să pară indiferentă, cu toată că inima îi bătea din ce în ce mai tare.

- Am presupus că glumeai.

El o privi și oftă.

- De ce aș fi făcut asta?

Deborah ridică din umeri și nu mai spuse nimic.

- Nu glumeam. Asta va rezolva toate problemele noastre.

Bărbatul acesta era nebun! Întâlnirile lor vor crea și mai multe probleme.

- Nu știam că am vreo problemă. În afară de el, desigur, continuă ea în gând.

- Sigur că ai. Amândoi avem. Mi-am dat seama că le putem rezolva foarte ușor.

El părea foarte încântat de sine și Deborah ar fi vrut să-l strângă de gât.

- Chiar așa?

- Presupun că nu vrei să te întâlnești cu cineva din cauză că încă mai ai anumite sentimente pentru soțul tău.

Deborah se simți vinovată. Temerile ei nu aveau nici o legătură cu Randall și asta nu pentru că nu l-ar mai fi iubit. Îl va iubi mereu, dar acum descoperise că se putea îndrăgosti de altcineva. Nu, toată atenția ei era concentrată asupra bărbatului hotărât care se afla în fața ei.

Jason nu-i observă reacția și își continuă explicațiile.

- Eu nu vreau să am întâlniri pentru că nu voi rămâne prea mult aici. În afară de asta, nu vreau să fac vreo femeie să creadă că doresc o relație de durată. Așadar, dacă ne întâlnim noi doi, nici unul nu va aștepta nimic, dar astfel ne vom rezolva problemele. Inteligent, nu-i așa?

- Absolut, răspunse ea cu respirația tăiată, înainte de a se apleca pentru a-și ridica poșeta care căzuse pe podea.

-Așadar, ne-am înțeles? întrebă el zâmbind.

- Nu. Nu ne-am înțeles. Și trebuie să mă întorc la birou acum.

Deborah se ridică și ieși din restaurant, ignorând chemările lui. Nu rămase deloc surprinsă când Jason o ajunsese din urmă, însă era bucuroasă că petrecuse câteva minute singură.

Câteva minute în care să realizeze că era prinsă în capcană.

- Ce s-a întâmplat, Deborah? o chestionă el încruntat în timp ce o apuca de braț ca s-o oprească. Nu ai nimic urgent de făcut la birou.

- Nu. Pur și simplu nu cred că planurile tale sunt necesare.

- Vrei să spui că ai găsit deja pe cineva cu care să te întâlnești?

- Nu! Vreau... vreau să spun că nu e necesar, concluzionează ea lamentabil.

- Ei bine, eu cred că e. Ai nevoie de un partener, iar eu am nevoie de companie la blestematele de petreceri și recepții unde sunt obligat să mă duc. Dacă nu merg acolo însoțit, toate mamele din oraș vor începe să vină în pețit.

Deborah îl asculta fără să mai spună nimic. De ce trebuia să fie mereu încolțită de acest bărbat? Însă realiza că el avea

dreptate. Situația lor le dădea destule motive ca să iasă împreună. Dacă ea continua să protesteze, el s-ar putea să-și dea seama care era adevărul.

Se îndrăgostise de Jason Bridges.

Adunându-și tot curajul care-i mai rămăsese, ridică repede capul și afișă cel mai încântător zâmbet de care era în stare.

- Și vom rămâne doar prieteni? Ne vom ajuta unul pe altul?

- Desigur. Asta e frumusețea planului meu. Amândoi vom avea de câștigat. Tu vei căpăta experiență pentru scrierea articolului și eu voi avea o parteneră frumoasă care știe cum să se comporte în societate.

El zâmbi, aproape de ea, cu ochii căprui strălucind amuzați și cu părul mățos răvășit de briza primăverii. La naiba! De ce nu era respingător? se întrebă ea.

Sperând că va încheia tortura, ea întinse mâna.

- Atunci cred că ți-ai făcut rost de o parteneră.

Ea își retrase mâna imediat ce el o atinse, și își continuă drumul spre birou.

Jason privi în urma ei întrebându-se de ce nu-i convenea că fusese de acord cu el. Știa că ceva nu este în ordine.

O prinse din urmă și o luă iar de braț ca s-o oprească.

- O voi pune pe Brenda să facă o listă cu toate evenimentele sociale la care suntem invitați ca să ai timp să-ți faci planuri.

Brațul ei tremura și el se aplecă pentru a o privi mai atent.

- Ești sigură că te simți bine? Poate că ar fi mai bine să te duci acasă și să te odihnești.

- Mă simt bine, îl asigură ea, dar ochii ei spuneau altceva. Trebuie să citesc scrisorile pe care le-am primit astăzi. Dacă am noroc, voi termina repede articolul de săptămâna asta și apoi voi avea timp să mă ocup de garderobă. Voi avea nevoie de câteva rochii superbe, din moment ce-l voi însoți pe editorul șef.

Vocea ei era destul de veselă și reuși să alunge îngrijorarea lui însă el nu se gândise că Deborah va trebui să-și cumpere rochii.

- Voi fi bucuros să achit eu notele de plată...

- Nu! Replica ei era tăioasă și înainte ca el să poată protesta, ea continuă: Nu, mulțumesc. Nu e nevoie. Din moment ce am ieșit din nou în lume, voi avea nevoie de rochii și pentru alte ocazii... după plecarea ta.

- Oh, bine. Continuă drumul în tăcere. Nu-i plăcea să se gândească la faptul că va continua să iasă în lume și după plecarea lui. Desigur, nu-și dorea nici ca ea să se retragă din nou. Dar dacă alegea bărbatul greșit, dacă va suferi? El avea datoria să caute un tip drăguț care să-l înlocuiască.

Gândul acesta altruist îi alungă îngrijorarea.

* * *

După câteva ore, când primi lista, Deborah rămase uimită de numărul evenimentelor, printre care se afla și balul de caritate ce va avea loc peste două săptămâni. Trebuia să iasă în fiecare seară, chiar și în weekenduri. Weekenduri! Își reaminti de promisiunea pe care i-o făcuse lui Elizabeth și lui Manny.

Ridică receptorul și formă numărul din biroul lui Jason.

- Brenda? Îți mulțumesc pentru listă, dar duminica viitoare nu sunt liberă.

- Oh? Ei bine, domnul Bridges este aici. Vrei să vorbești cu el?

- Nu! Nu, lasă-i doar un mesaj. Nu e atât de important încât să-l întrerup din muncă. Sunt sigură că nu-l va deranja. O putea lua pe Rachel, putea să se ducă singur sau să nu se mai ducă, pe ea n-o interesa. Când închise telefonul realizează că nu asta îi trecea prin cap, dar bărbatul acesta o înnebunea.

În momentul în care acceptase să-l însoțească nu-și imaginasese că viața ei se va învârti numai în jurul lui Jason. Oare accepta vreodată un refuz? Cu un program ca acesta i se părea normal că el vrea să plece cât mai repede. Era cea mai simplă soluție.

Alungă gândurile acestea și luă o scrisoare. Trebuia să se concentreze asupra muncii ei.

- De ce nu poți să mă însoțești duminică?

Privind bărbatul atrăgător care se rezema de tocul ușii biroului ei, Deborah se întrebă dacă exista vreun spirit care-l aducea aici de fiecare dată când se gândea la el. Era singura explicație pe care o putea găsi.

- Am alte planuri. O poți lua pe Rachel, sau... sau te poți duce singur.

El se apropie de birou și Deborah simți că pulsul i se accelerează. Își concentrează atenția asupra scrisorii pe care o ținea în mână.

- Dar ai fost de acord să mă însoțești.

- Jason, când am fost de acord, am presupus că vom ieși de câteva ori pe săptămână. Poate că Mick Jagger ar fi capabil

să petreacă în fiecare noapte, dar eu nu sunt sigură că pot face față! exclamă ea exasperată. În afară de asta, ți-am spus că nu pot merge cu tine duminică, nu și în alte zile.

- Bine, bine, încuviință el iritat și se așază pe scaunul din fața biroului ei.

Oare avea de gând să stea acolo? Nu avea altă treabă mai bună de făcut?

- Așadar, vei fi ocupată toată duminică?

Ea ridică repede capul. Oare credea că ea îi aparține?

- Nu .

Când văzu că ea nu mai spune nimic, Jason adăugă:

- Te întreb pentru că recepția are loc între două și patru. Poate că ai putea să disperi pentru două ore.

- Jason, te duci la o lansare de carte, nu la o recepție. Nu va avea nici o importanță dacă te duci singur. Deborah aproape că se strâmbă când văzu expresia feței lui. Îi plăcea să aibă un avantaj asupra lui. Jason voia să afle care sunt planurile ei și ea era hotărâtă să nu-i spună nimic.

Era sigură că Jason nu va fi de acord cu ce făcuse. Se implicase prea mult în relația lui Manny cu Elizabeth. Domnul Campbell, fostul editor, o avertizase să nu facă așa ceva.

- Așa este. Însă un vechi prieten și soția lui m-au invitat la cină duminică seara și, desigur, am acceptat pentru amândoi.

Deborah ridică din sprâncene.

- Nu crezi că ar fi trebuit să mă întreb mai întâi? Sau ne-am întors cumva în epoca sclavagismului?

El o opri cerându-și scuze:

- Ai dreptate. Îmi pare rău. M-a sunat exact după ce ne-am întors de la prânz și eram atât de încântat că rezolvasem toate problemele încât nu m-am gândit să verific dacă ai timp. Însă îți promit că așa voi face de acum încolo.

Tonul lui sincer și privirile călduroase o făcură pe Deborah să clipească des și să înghită în sec.

- Eu... presupun că voi fi liberă pentru cină, dacă este atât de important.

El zâmbi și Deborah își spuse că probabil numai evenimente din ultimul timp reușiseră să-i dea putere.

- Mulțumesc, Deb, apreciez asta.

Când el nu mai spuse nimic și-i zâmbi fermecător, fără să se ridice de pe scaun, ea îl întrebă:

- Mai ai ceva de discutat?

- Mă întrebam la ce oră vei fi liberă duminică. Pot întârzia cina dacă vrei.

Aerul lui prietenos și căldura din ochi aproape că o păcăliră înainte să-și dea seama că el încerca din nou să-i afle planurile.

- Oh, nu cred că mi-ai spus ora la care suntem invitați.

- La șase.

- Chiar așa? Pare destul de devreme pentru o cină, dar cred că ajung acasă până atunci. Se gândea să ajungă acasă pe la ora trei, dar era hotărâtă să nu-i spună asta. Poate că ea se purtase frumos, dar el câștigase întotdeauna bătăliile. Măcar acum va ieși învingătoare.

Zâmbindu-i fermecător, luă încă o scrisoare ca s-o citească. El se ridică.

- Bine. E foarte bine. Te iau pe la... cinci și jumătate?

- Voi fi gata. Să mă îmbrac normal sau...

- Normal. N-am de gând să-mi petrec ziua în costum, după ce va trebui să mă împopoțonez și pentru inaugurarea cărții. El se îndreaptă încet spre ușă. Mai ai vreo altă obiecție cu privire la listă?

- S-ar putea să am, în cazul în care apare ceva important. Nu mi-am dat seama că ai o activitate socială atât de încărcată.

- Mă voi liniști în curând, după ce toată lumea se va obișnui cu mine.

- Sau când vei pleca.

El o privi fix.

- Voi mai sta un timp pe aici.

- Oh, da, desigur. El va mai sta un timp pe aici. Exact atâta timp cât s-o copleșească cu farmecele lui, cu blândețea lui... Și apoi va pleca.

* * *

Două zile mai târziu, Jason studia ultimele circulare sosite la ziar, când secretara bătu la ușă.

- Domnule Bridges, a sosit un domn care dorește să vă vadă. A spus că se numește Emanuel Lipscher și că are niște probleme personale cu privire la un angajat.

Fără să ridice ochii din hârtiile lui, Jason întrebă:

- I-ai spus să se ducă la biroul Personal?

- Am încercat, dar mi-a spus că vrea ca dumneavoastră să știți cât de mult l-a ajutat unul dintre angajații dumneavoastră. Secretara se apropie de birou și vorbește în șoaptă. E un tip simpatic, destul de în vârstă, și n-am putut să-l refuz.

Jason o privi surprins. Desigur, Brenda făcea tot posibilul ca să-l protejeze de vizite nedorite. Zâmbind, el dădu din cap.

- Bine, lasă-l să intre. Dar dacă te sun, vino și întrerupe-ne sub pretextul că am primit un telefon important din străinătate.

Lăsa hârtiile la o parte și se pregăti să aibă o întrevedere de cinci minute cu domnul Lipscher.

Bărbatul care intră în birou avea peste șaiszeci de ani, își spusese Jason, dar părea într-o formă foarte bună. Era îmbrăcat într-un costum bleumarin, părul argintiu îi era aranjat frumos și avea un zâmbet larg pe față. Nu era de mirare că Brenda nu reușise să-i reziste.

Jason se ridică și-i întinse mâna.

- Bună dimineata, domnule Lipscher. Am înțeles că ați venit să aduceți laude unuia dintre angajații mei? Vă rog, luați loc.

- Da, domnule Bridges, așa este. Unul dintre angajații dumneavoastră mi-a schimbat viața. A reușit să-mi redea curajul și a devenit cea mai bună prietenă a mea.

Jason începu să se gândească la criticile pe care le primise ziarul și era sigur că domnul Lipscher trecuse pe la arhivă, unde se afla prietena lui. Următoarele lui cuvinte confirmară gândurile lui Jason.

- Mă căsătoresc duminica viitoare și am vrut ca dumneavoastră să știți că acest lucru nu s-ar fi întâmplat fără ajutorul ei.

- Felicitări. Asta înseamnă că voi pierde un angajat?

Bărbatul îl privi uimit.

- De ce să pierdeți un angajat?

- Dacă vă căsătoriți cu ea, s-ar putea să se hotărască să rămână acasă.

- Oh, nu mă căsătoresc cu Deborah. Mă căsătoresc cu Elizabeth.

Jason încremeni. Îl privi mai atent pe domnul Lipscher.

- Deborah? Angajata despre care vorbiți este Deborah Townsend?

- Da, sigur. Nu v-am spus asta? Îmi pare rău, credeam că știți. I-am scris lui Deborah în urmă cu un an pentru un sfat, deoarece... Făcu o pauză și se înroși. M-am îndrăgostit de Elizabeth și nu știam cum să-i spun.

- Înțeleg.

- Am fost cel mai mare copil dintr-o familie numeroasă. Când a murit tatăl meu, eu am avut grijă de frații mai mici. Mi-am luat o slujbă, am ajutat-o pe mama să-i crească pe toți. Când cel mai mic și-a terminat studiile eu aveam aproape patruzeci de ani. Se pare că viața a trecut pe lângă mine. Sunt destul de timid, se confesă el.

- Așa sunt majoritatea bărbaților în privința femeilor, fu de acord Jason.

- Oricum, nu aveam prea multă experiență și Elizabeth era văduvă. Îi era teamă, știți, să mă încurajeze. Dacă nu ar fi fost Deborah, n-aș fi avut niciodată curajul să merg mai departe.

- Mă bucur pentru dumneavoastră, domnule Lipscher. De fapt... El făcu o pauză ca să se gândească mai bine la ideea care-i trecea prin minte. De fapt mi-ar plăcea să tipărim o poveste despre cele întâmplate. Asta o va ajuta pe Deborah. Va fi ceva deosebit în articolul ei. Aveți ceva împotriva, dumneavoastră sau Elizabeth?

- Am face orice pentru Deborah, îl asigură repede bărbatul.
- Când ați spus că are loc nunta?
- Duminică după-amiază. Deborah va fi domnișoara de onoare a lui Elizabeth.

Jason reuși să se oprească înainte de a pune mâna pe telefon. Duminica asta? De aceea nu-l putea însoți Deborah la lansare. Fuseseră la o recepție aseară și tot nu reușise să afle ce planuri avea pentru duminică. Nu că l-ar fi interesat, dar se simțea responsabil pentru ea. Se temea că se va îndrăgosti de bărbatul nepotrivit.

- Ați angajat un fotograf pentru nuntă? întrebă el înainte de a forma numărul.

- Nu. Un prieten ne va face câteva fotografii.
- Vom trimite un fotograf profesionist.

Manny era uimit.

- E minunat. Elizabeth va fi încântată.
- Unde plecați în luna de miere? întrebă Jason, care pune repede lucrurile cap la cap. Situația aceasta era o mină de aur. Bărbatul ridică din umeri.

- Am rezervat o cameră la hotel pentru duminică seara, nu știu dacă Elizabeth își dorește mai mult. Amândoi suntem în vârstă.

Jason zâmbi și se aplecă spre el.

- Cred că dumneavoastră și Elizabeth meritați mai mult decât atât. Lăsați-mă să văd ce pot face.

Ridică receptorul și dădu instrucțiuni fotografului, spunându-i să vină în biroul lui. Apoi o sună pe editoarea de la rubrica de călătorii și o rugă să vină la el. După ce închise telefonul își îndreptă din nou atenția spre vizitatorul lui.

-Ai primit numai o scrisoare de la Deborah?

- Oh, nu. I-am scris de mai multe ori pentru că mi-a dat sfaturi bune. Am corespondat regulat de atunci. M-am simțit mai bine de când mi-am scris gândurile pe hârtie.

Ah! Telefonul despre care ea îi spusese că era ceva personal. Oare fusese de la domnul Lipscher și nu de la un prieten? Jason găsi conversația foarte satisfăcătoare.

- Lăsați-mă să aduc un scriitor specializat pentru a scrie un articol despre voi. De ce nu folosiți telefonul de pe biroul secretarei mele ca s-o sunați pe Elizabeth? Poate că reporterul nostru vă va vizita ca să facă un reportaj.

- Desigur. Facem orice pentru Deborah.

Jason îl conduse pe bărbat spre biroul Brendei și când să intre înapoi în biroul lui își reaminti ceva.

- Oh, apropo, domnule Lipscher, v-ar deranja pe dumneavoastră sau pe mireasă dacă aş asista la nuntă? Nu veau să fiu un invitat în plus.

- Sigur că nu, domnule Bridges. Am fi încântați să participați la ceremonie.

- Minunat. O voi însoți pe Deborah.

Manny îl privi uimit.

- O cunoașteți bine pe Deborah?

- Oh, da. Suntem foarte buni prieteni. Jason nu-i explică nimic. Oricum, ea nu-i va mai vorbi din momentul în care va afla ce pune la cale.

După ce vorbi cu editorul rubricii călătoriei, cu reporterul și cu fotograful, Jason se hotărî să se îndrepte spre biroul lui Deborah, anticipând reacția ei.

- Deb, când să vin să te iau duminică? întrebă el rezemându-se, ca de obicei, de tocul ușii biroului ei.

Ea lucra la computer și îl privi gânditoare.

- Ce-ai spus?

El repetă întrebarea și ea îl privi uimită.

- Ne-am înțeles pentru ora patru și jumătate, îi reaminti ea neliniștită în timp ce-și trecea degetele prin părul blond.

El își vârî mâinile în buzunare, tentat să facă același lucru.

- Cred că nu e o oră potrivită pentru a ajunge la nuntă, nu-i așa? El încercă să-și mențină zâmbetul pe buze. Știa că se joacă de-a șoarecele cu pisica, dar nu mai era sigur de nimic. Acum aflase unde pleca ea duminică, dar nu avea să renunțe la o asemenea întâlnire.

Ea îl privea fix.

- Despre ce vorbești?

- Despre nunta domnului Lipscher cu Elizabeth.

- Îi cunoști?

- Ei bine, l-am cunoscut pe domn. Folosesc numele mic al lui Elizabeth pentru că el nu mi-a spus numele ei de familie.

- Ce ai avut de discutat cu Manny?

- A venit la mine la birou ca să-ți mulțumească.

- Și ai obținut o invitație la nunta lor? îl chestionă Deborah, iritată.

- Mai mult decât atât, Deborah, draga mea. Mult mai mult decât atât.

Capitolul 10

Deborah se ridică încet, fără să-și ia privirea de la bărbatul din fața ei.

- Jason, ce vrei să spui?

- Nimic important.

Zâmbetul lui o făcu să înconjoare biroul.

-N-a fost vina lui Manny. Nu... nu le strica nunta.

Jason oftă și se dezlipi de tocul ușii.

- Drept cine mă iei, Deb? De ce aș face așa ceva?

Ochii ei căutară pe fața lui un indiciu care s-o liniștească.

- Știu că nu-ți plac nunțile... căsătoria și mai știu că eu nu trebuia să mă implic. Dar Manny și cu Elizabeth nu sunt de vină. Nu vreau să le fie stricată nunta. Se strădui să-și rețină lacrimile care-i umpleau ochii. Se părea că fericirea lui Manny și a lui Elizabeth conta foarte mult pentru ea.

Jason strânse din buze de enervare.

- Oh, le-am stricat deja nunta. Le vom trimite fotografii pentru nuntă, le-am oferit o lună de miere gratuită în Caraibe și un tort imens. Hai să vedem... ce altceva mai pot face ca să le stric viața?

-Ai făcut toate astea? De ce? Deborah se mai liniște, dar nu lăasă garda jos. Tu nu crezi în căsătorie.

- Nu fi ridicolă. Consider că o căsătorie nu mi se potrivește, dar nu am nimic împotriva altora.

- Oh! Ea înghiți în sec și-i atinse brațul cu o mână, ca să-și ceară scuze. N-am vrut să spun că ești rău. Doar... Manny și Elizabeth sunt niște oameni deosebiți. Au fost mult timp singuri și acum sunt foarte fericiți că s-au întâlnit.

- Accept scuzele, mormăi el. Apoi, fără s-o avertizeze, o trase pe Deborah în brațele lui.

- Nu plânge, Deb. Vom face ca nunta lor să fie extraordinară.

Era lipită de pieptul lui lat, brațele lui calde o înconjurau, parfumul lui o tulbura și luptă să-și revină. Era o luptă cruntă cu trupul ei care dorea să rămână acolo pentru totdeauna.

Alungând dorința care o copleșea, Deborah se îndepărtă de el.

-E minunat, murmură ea trecând în spatele biroului.

-Vrei să vii să vorbești cu mirele și cu mireasa? Elizabeth vine spre noi și Manny vorbește deja cu un reporter.

-Dar, de ce? Nici unul dintre ei nu vrea publicitate. De ce ar da un interviu? Deborah pune la îndoială sinceritatea lui.

-Manny a vrut să se asigure că toți vor ști câte ai făcut pentru ei.

Îl privi oripilată pe Jason.

- Îl folosești, nu-i așa? Pentru publicitate! Jason, cum ai putut? Le vei strica nunta!

Cuvintele lui calme nu reușiră s-o liniștească pe Deborah, care trecu repede pe lângă el.

- Mă duc să-i vorbesc lui Manny.

- Asta sugeram și eu, zise el urmând-o.

Deborah nu-l așteptă. Străbătu repede holul și scările care urcau două etaje, cu Jason pe urmele ei.

- Unde se află Manny? întrebă ea când ajunse în capul scărilor.

- În biroul secretarei mele.

Se grăbi să ajungă la Brenda și zări imediat părul argintiu al lui Manny.

-Manny? Trebuie să vorbim.

-Deborah! Domnul Bridges ți-a spus totul? Nu e minunat?

Deborah îl privi pe bărbatul care stătea lângă ea și zâmbea triumfător.

- Vom vedea. Hai cu mine, zise ea arătând spre biroul lui Jason. Sunt sigură că domnul Bridges ne va permite să rămânem câteva minute singuri în biroul lui.

Jason încuviință zâmbind încă, și bărbatul cu păr argintiu o urmă pe Deborah în cealaltă încăpere, închizând ușa în urma lor. Jason își spusese că ea se poartă ca o cloșcă ce își protejează puii. Păcat că nu avea copii. Deborah Townsend ar fi o mamă extraordinară.

El oftă. Gândul la Deborah înconjurată de copii îl surprinse. Nu era vorba că nu s-ar fi bucurat dacă ea ar fi avut copii, dar alungă repede acest gând și se întoarse spre

persoana pe care o auzise apropiindu-se de el. O doamnă frumoasă și distinsă, al cărei păr castaniu cu șuvițe albe era frumos coafat, ezita să intre în birou.

- Elizabeth? ghici el.

Ea îl privi speriată.

- Da. Nu eram sigură dacă am nimerit biroul. Manny este... Domnul Emanuel Lipscher este aici?

- Da, este, dar... are o conferință în acest moment. De ce nu luați loc? Vă voi explica totul. I-o prezentă pe secretara lui și pe Clare, reporterul care îl intervievea pe Manny, apoi se lansă în explicații.

- Sunt de acord cu Manny, zise Elizabeth după ce el termină. Îi datorăm totul lui Deborah. Dar vor veni mulți oameni la nuntă? Străini?

- Nu, sigur că nu. De fapt, eu sunt singura schimbare pe lista invitaților, Elizabeth, dacă nu te deranjează, în afară de fotograf și de Clare. O voi însoți pe Deborah.

Elizabeth zâmbi.

- Oh, sunt atât de bucuroasă. Este o femeie minunată. Nici eu nu voiam s-o văd singură.

Camera i se păru dintr-o dată mai mică și Jason își dresе glasul sub privirile celor trei femei.

- Știi că suntem doar prieteni. Vreau să spun că a fost colegă de școală cu sora mea.

Elizabeth ridică o sprânceană.

- Înțeleg. Ei bine, ea este într-adevăr o persoană minunată.

- Mda, încuviință el simțindu-se ușurat când se deschise ușa biroului lui.

- Elizabeth! exclamă Manny alergând spre logodnica lui de parcă n-o mai văzuse de luni de zile. Elizabeth se ridică și cei doi se îmbrățișară în timp ce-și șopteau cuvinte dulci. Jason îi urmări, surprins când invidia puse stăpânire pe el.

Se întoarse spre Deborah și o găsi pierdută în scena tandă. Nu i se păruse niciodată mai frumoasă ca acum.

- Elizabeth mi-a spus că i-ați explicat deja situația, domnule Bridges, spuse Manny zâmbindu-i. Așadar, presupun că e gata pentru interviu.

- Elizabeth, ești sigură că vrei să faci asta? Mă pot descurca și fără această publicitate, o asigură Deborah.

- N-am nimic împotriva unui interviu, Deborah, dar nu sunt sigură că va fi cineva interesat de povestea noastră, spuse ea zâmbindu-i cu dragoste lui Manny. Oricum, suntem doar doi bătrânei care... care s-au întâlnit din întâmplare.

Manny în cuprinse obraji cu mâinile lui delicate.

- Și care nu se vor mai despărți niciodată.

Lui Jason îi era greu să vorbească și își dresе glasul.

- Cred că toți sunt interesați de un happy-end, Elizabeth. Am tipărit numai știri triste în ultimul timp. Povestea voastră va aduce zâmbetul pe chipurile cititorilor noștri.

- Atunci sunt gata. Sunt atât de fericită încât vreau să împărtășesc acest lucru cu toată lumea.

- Minunat. Clare, îi spuse el reporterului, de ce nu mergi împreună cu ei în sala de conferințe de alături pentru a termina interviul?

Cei trei părăsiră biroul și Brenda oftă.

- Ce cuplu încântător!

* * *

- Și oaspetele din această seară este domnul Jason Bridges, editorul-șef al ziarului Fort Worth Daily, anunță crainica, atrăgându-i atenția lui Deborah.

Ea și cu Jason trebuia să meargă la un banchet organizat pentru un proiect literar, o cauză pe care și ea dorea s-o sprijine. Îl privi cum se ridică și se apropie de microfon. Era atât de atrăgător, atât de indeligent, atât de... sexy. Nu-l putea descrie altfel.

Oftând, încercă să se concentreze asupra cuvintelor lui.

- Îmi amintesc că mama îmi citea povești mie și surorii mele. Nu făcea numai să ne acorde câteva clipe din timpul ei, ne arăta cât ne iubește, dar ne deschidea în fața ochilor o lume pe care trebuia s-o explorăm, ne oferea posibilitatea de a căpăta experiență. O mamă, prin simplul fapt de a le citi copiilor...

Deborah se gândea deja la o mamă care-i citea băiețelului ei, un micuț care semăna cu Jason. Nu o surprinse deloc să vadă imaginea mamei identică ei. Inima începu s-o doară când îl contemplă pe copil cu ochii minții. Era copilul pe care și-l dorea.

Aplauzele o treziră la realitate. Jason se întoarse lângă ea.

- M-am descurcat bine?

Zâmbetul lui amuzat îi spuse că el îi solicita atenția, nedorind numai o asigurare. Răspunsul audienței îi spusese clar că avusese succes.

-Da, desigur, spuse ea zâmbind și ducând paharul cu apă la buze. Poate că îl iubea. Poate că avea intenția să fie curajoasă, însă nu era masochistă. De aceea dorea ca relația lor să fie cât mai distantă.

După terminarea banchetului primiră felicitări timp de o oră. Ea încercase să rămână în umbră, dar Jason insistase s-o prezinte tuturor. Brațul lui puternic care-i înconjura talia o făcuse să rămână tot timpul lângă el.

Când reușiră să ajungă la mașină, Deborah se prăbuși pe scaun cu un oftat.

- Ai oftat de oboseală sau de plăcere? murmură Jason în timp ce vâră cheia în contact.

- Mi-e teamă că e vorba de oboseală. N-ar fi trebuit să port pantofii aceștia, zise ea scoțându-și pantofii ascuțiți cu tocuri înalte.

- Dar oferă picioarelor tale un aspect mai frumos ca de obicei, o tachină el pe un ton blând care îi dădu fiori.

Deborah roși și își întoarse privirea spre geam, începând să vorbească despre vreme și sperând că va schimba subiectul.

Jason o lăasă în pace timp de câteva minute, concentrându-se asupra drumului prin parcare aglomerată.

O dată ieșiți în stradă, el spuse:

- Știi, cred că am făcut o greșală.
- Oh? Ea habar nu avea despre ce vorbește Jason.
- Ei bine, aș numi-o mai degrabă o eroare de calcul.
- În legătură cu ce?
- Cu aranjamentul nostru.

Ea simți că leșină. Încercând să-și revină, se întoarse spre el.

-Vrei să pui... să pui capăt aranjamentului nostru?

- Nici vorbă! Sunt foarte mulțumit de el. Pot spune că tot orașul mă invidiază.

Deborah nu se putea gândi la acest compliment și așteptă ca el să continue.

- Pentru tine îmi fac griji.

O va părăsi. Știa că e îndrăgostită de el. Și acum? Oare avea de gând să-i explice că nu e interesat de o relație de lungă durată? Știa foarte bine asta. Închise ochii pentru a alunga durerea.

- Nu ai nici un beneficiu din acest aranjament.

- Nu înțeleg. Poate... poate că el nu-i descoperise secretul. Își ținu respirația.

El privea drumul și vocea îi era la fel de calmă ca atunci când discuta despre vreme.

- Ideea era ca tu să mergi la întâlniri pentru a căpăta experiență în scrierea articolului.

- Dar am căpătat. Vreau să spun că am ieșit în ultimele zile mai mult decât ies alte femei într-o lună.

-Da, ai ieșit, dar n-ai avut întâlnire.

-Ce vrei să spui?

El nu răspunse imediat, ci intră pe aleea care ducea la casa ei și se întoarse s-o privească.

- Dacă am avea o întâlnire adevărată, dacă te-aș invita la cină sau la un film, cum crezi că s-ar termina?

Deborah rămase fără suflu când își imaginează scenele fierbinți. Era cuprinsă de frisoane și tresări când el îi atinse pielea, făcând-o să se trezească la realitate.

- Ți-aș spune noapte bună, îl asigură ea pe un ton reținut, îngrijorată că el și-ar putea da seama că îl dorea.

- Și asta dovedește punctul meu de vedere. Haide. Fără să aștepte răspunsul ei, Jason coborî din mașină.

- Ce faci?

- Am de gând să-mi repar greșeala.

-Ce greșeală?

- Îți voi arăta.

Când ajunseră la ușa din față, ea se întoarse și îl privi.

- Îți mulțumesc pentru...

- Înăuntru.

Ea clipi de câteva ori.

- C e ?

-Am spus înăuntru. Dacă am fi avut o întâlnire adevărată, m-ai fi invitat înăuntru.

-Dar n-am avut o întâlnire, protestă Deborah panicată.

- Știu. De aceea trebuie să ne schimbăm atitudinea.

- Nu! Nu vreau să schimb nimic.

- Dar trebuie, Deb. Hai să intrăm și îți voi explica.

Deschizând ușa, ea intră în casă și decuplă sistemul de alarmă.

- E prima dată când intru la tine în casă, murmură Jason, urmând-o. Trecu pe lângă ea și se uită în sufragerie.

Deborah era foarte mândră de casa ei. Randall crescuse într-o familie destul de rigidă, și nu se putea relaxa niciodată în casa părinților lui. Fusesse fericit că Deborah decorase casa cu bun-gust.

- Foarte frumos, Deborah. Ai talent la decorațiuni.

- Mulțumesc.

- N-ai de gând să-mi oferi o cafea?

Trezită din gândurile ei, Deborah ezită.

- Credeam că nu vrei cafea. Vreau să-ți spun că e târziu și...

- Este nouă și jumătate, Deb. Nu sunt chiar atât de bătrân.

- Nu, sigur că nu, dar nu e nevoie să-mi ții companie. Era prea periculos, își spuse ea.

El se apropie și-i mângâie obrazul și părul cu degetele.

- Despre asta trebuie să vorbim. Fă o cafea.

Ea se îndreptă spre bucătărie, sperând că astfel va scăpa de dorința pe care i-o trezise atingerea lui.

Prepară repede cafeaua instant și așează totul pe o tavă. În mintea ei era o haos total și nu-și dădea seama ce are Jason de gând să facă.

Intră în salon și așează tava cu cafelele pe masă, înainte de a-i vorbi lui Jason, care era în sufragerie:

- Cred că ne vom simți mai bine aici, îi explică ea.

El studiuie salonul și păru satisfăcut.

- E foarte frumos aici. Sunt impresionat. Se apropie de una dintre canapelele moi din piele de culoarea vinului. Ai chiar și un televizor cu ecran imens. Presupun că nu-ți place base-ball-ul, nu-i așa?

- Îmi place base-ball-ul.

El îi zâmbi cald și inima ei se strânse.

- Exact genul meu de femeie. El folosise această expresie și în prima zi când o invitase la prânz. O ignorase atunci și asta trebuia să facă și acum ca să-și păstreze mintea limpede.

Scutură din cap, înconjură masa și se așează pe canapea.

- Cafeaua ta, îi oferi ea ceașca în care turnase lichidul fierbinte.

El se ridică de pe canapeaua unde stătea și se așează pe cea pe care stătea ea. După ce luă ceașca din mâinile ei, o așează pe masă.

- E ceva în neregulă cu cafeaua?

- Absolut nimic, dar avem ceva mult mai important de discutat. El se rezemă de spătar și își întinse un braț pe pielea fină a canapelei. Dacă am fi avut o întâlnire, ce s-ar fi întâmplat acum?

- Jason, nu am avut o întâlnire și nu văd de ce am pretinde că am fi avut. Ea se aplecă spre masă, sperând să evite atingerea lui.

- Deb, când ți-am spus că ne-am putea rezolva problemele ieșind împreună, am avut dreptate în privința mea, dar nu și în a ta.

- Asta nu-i adevărat.

- Dacă am fi avut o întâlnire, Deborah, n-ai fi scăpat numai cu o strângere de mână. De fapt, nici cu un sărut la ușa de la intrare. El se apropie și mai mult de ea.

- Nu, Jason. Nu e o idee bună, spuse ea în timp ce încerca să-i îndepărteze mâinile. Nu am nevoie de acest gen de experiență.

Eforturile ei nu-l descurajară. Înainte să-și dea seama, Deborah se trezi îmbrățișată așa cum își dorise, așa cum așteptase de atâta timp. Chiar dacă încercase să se convingă că nu vrea asta, nu făcuse decât să se mintă.

- Jason...

Ea nu mai spuse nimic. Buzele lui înfometate le acoperiră pe ale ei, brațele lui o înconjurau cu căldură și ea se pierdu în îmbrățișarea bărbatului iubit.

Capitolul 11

Mare greșeală.

Jason suspină când văzu că Deborah, în loc să-i reziste, se lipi și mai mult de el, înconjurându-i gâtul cu brațele. Buzele ei moi îl invitau s-o sărute din ce în ce mai fierbinte.

Mâinile lui o mângâiau neîncetat și sărutările deveneau tot mai intime. Ea nu ezită nici o clipă, îi răspunse cu aceeași pasiune.

De aceea își dăduse Jason seama că făcuse o mare greșeală.

O dorise pe Deborah aproape de la început. Ezitățile ei îl făcuseră să se înfierbânte și mai mult. Acum nu-l mai oprea nimic să ia ce dorește... în afară de conștiința lui.

Îndepărtându-se de ea, îi lipi fața de pieptul lui și încercă să alunge dorința respirând adânc.

- Deb... Deborah, trebuie să ne oprim.

Ea tresări și se desprinse din îmbrățișarea lui ca să-i întoarcă spatele. Jason voia să-i vadă fața, ochii, și o luă de brațe ca s-o facă să se întoarcă spre el.

- Nu! exclamă ea îndepărtându-se și mai mult.

Poate că așa era cel mai bine. El respiră precipitat, încercând să se controleze. Era cea mai incredibilă femeie pe care o întâlnise. O singură privire din partea ei, l-ar face să-și piardă controlul.

Când reuși să se mai liniștească, el spuse:

- Deborah, eu...

-Ar fi mai bine...

Se opriă. Nu îndrăzneau să se privească. Jason făcu doi pași spre ea, dar apoi se opri.

-Lasă-mă să-mi cer scuze, Deb. N-am vrut să las lucrurile să scape de sub control. Nu cred că a fost un secret că... că tu... că te doresc. Credeam că mă pot controla, dar m-am înșelat. La naiba! Sărutul lor putea fi înregistrat pe scara Richter.

Obrajii ei erau roșii și privea în pământ. Privirea lui o urmări pe a ei și aproape că suspină. Deborah se descălțase și picioarele ei goale erau extrem de sexy.

- A trecut foarte mult timp.

Șoapta ei îl trezi din visare. El nu rezistă să nu întindă mâna și să-i mai mângâie încă o dată obrajii.

- Sper că nu te-am supărat.

După ce-l privi scurt, ea își îndepărtă din nou privirea, dar nu se feri de atingerea lui.

- Nu .

- M-ai luat prin surprindere, murmură el, făcând un pas ca să se apropie de ea. Trebuie să fii mai precaută dacă ai de gând să te întâlnești cu alți bărbați.

- Eu... așa voi face.
- Răspunsul tău a fost mai mult decât o invitație. Dacă nu aveam nici un pic de conștiință, acum am fi în dormitorul tău. Și el ar fi fost mult mai fericit.

- Știu.
- Poate că ar trebui să te sărut de noapte bună, dacă tot plec... măcar de dragul practicii.

Ea nu spuse nimic, dar rămase cu capul în jos.
Jason îi oferi treizeci de secunde ca să protesteze. Ei bine, poate că nu avea rost să aștepte, dar o făcu. Când ea nu se mișcă, el o strânse din nou în brațe, simțind că era împlinit.

Buzele lui le atinseră imediat pe ale ei și îmbrățișarea era din ce în ce mai strânsă. De această dată, nu mai existară clipe de ezitare. El se cufundă în căldura ei, în blândețea ei.

Deborah încremeni când el atinse primul nasture al rochiei ei și reveni la realitate. El nu pierdea timpul cu scuze și urări de noapte bună. Era plin de o dorință înflăcărată care o copleșea.

De fiecare dată când o atingea i se părea că arde de dorință.

Dacă nu-l va opri...

El se va opri oricum. Oare?

La naiba cu consecințele!

* * *

Deborah nu rămase deloc surprinsă când Brenda, secretara lui Jason, o sună în dimineața următoare, chiar după venirea ei la birou, pentru a-i spune că Jason anulase planurile pentru acea seară.

- Ai prins-o pe Deborah? o întrebă Jason pe Brenda ceva mai târziu în acea dimineață. Ocoli privirile secretarei, prefăcându-se că studiază hârtiile pe care le ținea în mână.

-Da, am prins-o.

-Ți-a pus vreo întrebare?

- Nu. I-am spus doar că a trebuit să anulezi planurile pentru această seară. Nu te duci la petrecerea primarului?

- Nu, a intervenit ceva.

- L-ai sunat pe primar? Pot face eu asta dacă vrei.

- Nu, mulțumesc, Brenda, zise Jason. Voi avea eu grijă.

Mda, va avea el grijă. Așa cum avusese grijă de tot și aseară. Cât de prost putea fi? Credea că îi putea arăta lui Deborah câteva tehnici pe care le-ar folosi orice bărbat după o întâlnire, ca ea să capete experiență. În loc de asta, se făcuse de râs, nu se mai controlase, și acum nu știa ce să mai facă.

Nu avea nimic să-i ofere.

Nu avea de gând să stea prea mult aici, să cumpere o casă, să întemeieze o familie. Va pleca în căutarea aventurii cât de repede va putea. Dacă se lăsa copleșit de farmecul pe care-l exercita Deborah asupra lui, va ajunge în patul ei mai repede decât își va da seama. Și apoi o va părăsi.

Nu ținuse secret planurile lui, dar Deborah putea uita vorbele lui în momentele de pasiune. Asta ar însemna ca el să profite de ea.

Sau să rămână prins în mrejele ei.

Deoarece și el ar putea uita de planurile lui. Acest lucru îl speria cel mai mult.

Deborah nu se duse la birou a doua zi, adică vineri. Dacă Jason avea de gând să anuleze și planurile pentru acea seară, anularea invitației la dineul de la liceu, va trebui s-o sune acasă.

Se învârti toată ziua prin casă, udă plantele, făcu ordine și așteptă ca telefonul să sune. Când văzu că nu sună începu să-și facă griji pentru toaleta pe care-o va purta și în privința felului în care se va purta cu Jason.

La șase și jumătate seara era deja îmbrăcată într-o rochie de cocteil albastră, părul îi era coafat și machiajul perfect, și aștepta sosirea lui Jason.

Telefonul sună.

- Deb, sunt Jason. Cum ea nu spuse nimic, încercând să-și rețină furia, el continuă: Deb? Mai ești acolo?

- Da.

- Ascultă, am fost prins la o întâlnire. Ne putem vedea direct la liceu? Nu am timp să mă îmbrac și să te iau și pe tine.

Ea se relaxă.

- Să chem un taxi?

- Va dura prea mult. Ia mașina ta și eu te voi conduce până acasă urmându-te cu a mea, ca să mă asigur că totul e în regulă.

- Bine.

- E în regulă, nu-i așa? Îmi pare rău, dar...

- Ne vedem acolo. Ea închise telefonul chiar dacă el continua să se scuze. Așadar, găsisese o cale ca să evite să rămână singur cu ea. Trebuia să recunoască faptul că e deștept, dar și că e laș.

În această seară îi va arăta că nu are de ce să se teamă de ea. Luându-și geanta se grăbi să ajungă în garaj. Dorea să ajungă la banchet înaintea partenerului ei.

* * *

Jason apăru la un sfert de oră după începerea banchetului. Spera că Deborah ceruse scuze pentru întârzierea lui.

Grăbindu-se să ajungă la cafeneaua din incintă, îi găsi pe toți luând loc la mese. O zări pe Deborah lângă una dintre ele, uimitor de atrăgătoare în rochia albastră care accentua culoarea deschisă a pielii ei delicate.

Înghiți în sec și se apropie de ea. Seara va fi un test de auto-control pentru el.

- Domnule Bridges, ați ajuns chiar la fix, spuse directorul când îl zări. Aveam de gând să dăm cu banul ca să aflăm cine se va așeza lângă încântătoarea Deborah. Dacă nu se întâmpla nimic, băieții aveau de gând să se ia la întrecere.

- Mă bucur că am ajuns la timp ca să evit așa ceva. Cuvintele lui erau reci, dar privirea îl ardea pe bărbatul care vorbea despre partenera lui.

Deborah nu-și dăduse seama că el își făcuse apariția. Râdea la comentariile șoptite ale unui tânăr de lângă ea, care putea concura oricând la Mister America. Jason avea impresia că mușchii ascunși sub smochingul lui erau un pic cam exagerați, dar i se părea că lui Deborah îi plac.

- Deborah, îmi cer scuze că am întârziat. Se apropie de ea și-i puse un braț pe umeri ca să-l asigure pe celălalt bărbat că doamna era însoțită. Mușchii lui se încordară.

- Oh, bună, Jason. I-ai cunoscut pe Bruce, John, Dennis și, oh... Ed, nu-i așa? Bărbatul încuviință, fericit.

- Bună seara, domnilor. Vă mulțumesc că ați stat cu Deborah până la apariția mea. El o trase mai aproape de scaune, dorind să se așeze cu ea la masă.

- N-a fost prea frumos din partea ta, mai ales după ce ai întârziat, șopti ea în timp ce le zâmbea peste umăr bărbaților care rămăseseră încremeniți locului.

- Nu mă port frumos cu o adunătură de băieți de școală care îndrăznesc să flirteze cu partenera mea.

- Aceștia erau antrenorii echipei liceului, după cum prea bine știi. Zâmbind fermecător, ea adăugă: Am depășit de mult stadiul în care îmi pierdeam capul după mușchii unui elev.

Așadar, acesta era felul în care ea alesese să se poarte cu el? Ca și când n-ar fi însemnat nimic pentru ea? Ei bine, el doar... se opri la timp. Nu asta voia? Nu-și spusese că trebuia s-o convingă pe Deborah că săruturile lui de miercuri seara nu însemnaseră nimic?

Ba da, dar nu se așteptase la întreaga ei cooperare. Nu crezuse că-i răspunsese la sărutări numai pentru că nu mai fusese sărutată de mult.

Era atrasă de el, așa cum era și el atras de ea. Privi atent umerii ei mici, sânii care umpleau perfect corsajul rochiei, bucele aurii care se modelau altfel de câte ori se mișca. Da, era atras de ea. Și ea era atrasă de el!

Dar Deborah avea intenția să-l convingă că el nu însemna nimic pentru ea. Ha! Să încerce numai.

Pe la sfârșitul mesei, el era gata să ridice steagul alb. Deborah flirtase tot timpul cu „Musculosul“, care se perinda pe lângă scaunul ei.

Încercările lui Jason de a conversa fuseseră inutile.

- Ai lucrat la articol astăzi?

- Nu, răspunse ea, după care se întoarse din nou spre prietenii ei.

- Ai vorbit cu Manny sau cu Elizabeth astăzi?

- Nu .

- A plouat astăzi?

Ea îl privi cu ochii mari de uimire.

- Nu .

Bine, deci era disperat. Nu putea să-i atragă atenția, mai ales din cauza tipului care se apleca mereu spre ea, atingându-i brațul și umărul în timp ce-o privea fix.

Jason nici măcar nu putea auzi cuvintele pentru că vorbeau în șoaptă. Blestematul de pui pe care-l avea în farfurie avea gust de nisip! Când veni timpul să-și rostească discursul, era atât de nervos încât vorbi printre dinții încleștați.

La sfârșitul dineului se trezi într-o mulțime care îl felicita, în timp ce Deborah se întreținea cu tânărul burlac. Când văzu că „Musculosul“ scoate un carnețel și un pix ca să scrie ceva, îi dădu la o parte pe cei care-l înconjurau, se scuză și se îndreptă spre Deborah.

- E timpul să plecăm, Deb, anunță el descumpănit.

- Chiar așa? M-am distrat atât de bine. Vă mulțumesc pentru minunata companie.

Spre dezgustul lui Jason, bărbații care o înconjurau se topiră sub privirile ei, asigurând-o că le-a făcut mare plăcere. Ca și cum n-ar fi fost evident!

- Dacă n-ai purta rochii atât de sexy, poate că nu i-ai vedea pe toți bărbații la picioarele tale, mormăi el supărat în timp ce treceau prin parcare. La naiba, n-ar fi vrut să-i arate cât de gelos era.

Ochii ei mari, albaștri îl priviră scurt în timp ce brațul ei se desprindea politicos de al lui.

- Eu am parcat aici. Îți mulțumesc, Jason, pentru această seară minunată.

- Te conduc până acasă, ai uitat?

- Nu e nevoie. Sunt sigură că ești obosit. Mă voi descurca și singură.

- Te conduc până acasă, mormăi el în timp ce-i deschidea portiera.

- Bine. Du-mă până acasă. Cuvintele ei erau mai reci ca iarna în Alaska. Când închise portiera, ea o încuie și apoi îl privi. El nu se mișcă și Deborah porni motorul și puse mașina în mișcare. El aproape că fugi spre mașina lui.

Porni mașina și se grăbi să iasă din parcare. Ea n-avea de gând să-l aștepte.

Când coti pe aleea spre casa ei, Jason o urmă. Ușa garajului se deschise automat și se închise repede după ce ea intră. I se închisese ușa în nas!

Mai furios ca înainte, el parcă mașina și coborî. Alergând ca un adolescent, ajunse pe verandă și sună la ușa.

Auzea ecoul soneriri prin casă. Unde era Deborah? Era o casă mare, dar nu-ți trebuia atâta timp ca să ajungi la ușa de la intrare. În cele din urmă auzi pași.

- Încetează!

- Deschide!

- Pleacă, Jason. Nu vreau să-ți vorbesc.
- Tu nu vrei să-mi vorbești?! Eu n-am făcut nimic. Tu ai fost cea care a flirtat cu toți bărbații!

Ușa de care se rezema fu deschisă și el aproape că se prăbuși la picioarele lui Deborah. Recăpătându-și echilibrul, o privi fix.

Nu părea deloc încântată să-l vadă.

- Dacă nu-ți convine purtarea mea, ești liber să-ți găsești o altă parteneră care să te urmeze plină de adorație.

- Singura persoană față de care ai arătat adorație în această seară a fost „Musculosul“.

- Nu fi ridicol.

- I-ai dat numărul tău de telefon.

- N-am făcut așa ceva! El avea de gând să-mi dea numărul de telefon.

- Oh!

- Dacă asta e tot ce doreai să afli, atunci, noapte bună, Jason.

- Nu! Mai e și altceva.

- Ce? Ea îl privi, la fel de frumoasă ca întotdeauna, cu ochii ei albaștri imenși, buzele senzuale și moi. Nu se mai putea controla.

- Am uitat să te sărut de noapte bună, murmură el, uitând de furie când o strânse în brațele lui.

Capitolul 12

Deborah nu se aștepta să-l vadă pe Jason duminică.

Era bucuroasă.

După îmbrățișarea de vineri seara, avea nevoie de timp ca să-și pună gândurile în ordine.

De data aceasta nu-l mai oprise. Când prinsese fermoarul rochiei ei, nu-l respinsese. În loc să facă asta, buzele ei atinseseră gâtul lui puternic și degetele trecuseră prin părul frumos în timp ce se lipea și mai mult de el.

Nu, nu-l oprise.

El fusese cel care se oprise.

Degetele lui lăsaseră fermoarul închis și buzele lui se întorseseră spre ale ei pentru încă un sărut fierbinte. Apoi plecase.

Sonoria îi întrerupsese gândurile. Își mușcă buzele, știind că este Jason. Degetele îi tremurau de entuziasm și speranță.

Se grăbi să ajungă la ușă și-i zâmbi. Era îmbrăcat într-un costum superb care-l făcea să pară și mai atrăgător.

- Bună, Jason.

Chiar dacă făcuse un pas înapoi pentru a-l lăsa să intre, el rămase pe verandă.

- Ești gata de plecare? Am cam întârziat.

Ea își privi ceasul, dar nu se certă cu el chiar dacă observase că venise mai devreme.

- Da, mă duc să-mi iau poșeta.

El încuviință, dar nu zise nimic. Entuziasmul ei dispăru încet. Poate că se înșelase. Dacă nici măcar nu-i vorbea, poate că nu se îndrăgostise de ea.

Amândoi se comportau formal în timp ce păraseau casa lui Elizabeth. Mica lor conversație se limitează la Manny și la Elizabeth.

- Unde se vor întoarce după luna de miere? întrebă Jason după o tăcere lungă.

- În casa lui Elizabeth. Manny locuia într-un apartament.

- Nu este supărat din cauza asta?

- Nu prea cred. Știe că pe Elizabeth n-o deranjează. Ea îi aruncă o privire scurtă, după care își îndreaptă atenția spre geamul din dreapta ei. Ea îl iubește foarte mult și el vrea s-o facă fericită.

- Uneori e greu să-ți dai seama ce trebuie să faci.

Deborah îl studie pe Jason. El privea drumul din fața lor, dar știa că își dăduse seama că este privit. Nu era sigură dacă vorbește despre Manny și Elizabeth.

- Cred că orice om trebuie să facă ce îi spune inima, zise ea blând.

- Cred că e mai bine să te bazezi pe logică.

Ea respiră adânc.

- Ei bine, logica lui Manny i-a spus că le va fi mai bine acasă la Elizabeth decât în apartamentul lui. Casa ei este mult mai mare și frumos mobilată. Nu se puteau muta cu toate lucrurile în apartament.

- Așadar, el s-a potrivit perfect vieții ei? Nu a mai avut nevoie să facă schimbări, nu?

- Vor face multe schimbări. Amândoi vor să le facă. Ea s-a oferit să se mute în apartamentul lui Manny, dar el a ales că e mai bine să trăiască în casa ei.

Jason oftă, iar Deborah continuă:

- Despre asta e vorba într-o căsătorie. Doi oameni care fac schimbări pentru ca viața lor să fie perfectă.

- Oh, așadar ești expertă în căsătorie?

- Mai mult decât tine, replică ea exasperată. Cel puțin eu am fost căsătorită.

Conversația se termină.

Când ajunseră acasă la Elizabeth, Deborah se îndreaptă spre dormitorul miresei și Jason înconjură casa spre a ajunge în grădina cu trandafiri.

- Oh, Deborah, sunt atât de fericită, zise Elizabeth strângându-i mâinile. Soarele strălucește și trandafirii sunt perfecți!

- Și tu arăți minunat, Elizabeth. Te pot ajuta cu ceva?

- Vorbește cu mine ca să nu devin nervoasă. Nu e o prostie? Îl iubesc pe Manny din toată inima, dar sunt foarte speriată. Viața e atât de ciudată!

Deborah nu putea decât să fie de acord.

Jason stătea într-un colț, privind grupurile care se așezau pe scaunele instalate în fața unui chioșc împodobit cu flori. Nu cunoștea pe nimeni în afară de Manny, care era înconjurat de mulțime. Oricum, Jason n-avea chef de vorbă.

Era bucuros că Deborah nu se afla lângă el. Când răspunsese la ușă, strălucind în rochia roz și zâmbindu-i fermecător, el nu reușise decât să se gândească la dorința care îl copleșea.

Nu era vorba numai despre frumusețea ei. Zâmbetul ei trezea ceva în el: asigurarea că lumea era perfectă. Când era cu ea se simțea atât de puternic încât credea că e invincibil. Ar fi dorit să facă dragoste cu ea până la sfârșitul vieții.

Dar Deborah aparținea unei altfel de scene. O nuntă în familie, vecini veniți să se bucure de fericirea mirilor. El se va întoarce la prima lui dragoste: munca de reporter. Căuta aventura, realitatea, locurile îndepărtate.

Îl speria faptul că aceste lucruri nu i se mai păreau deloc atrăgătoare. Era vina lui Deborah. Îi trezea o dorință atât de mare încât simțea că explodează.

- Jason?

Se întoarse ca s-o descopere pe Clare, reporterul care scria despre nuntă, și pe Pete, fotograful de la ziar.

- Bună. Îmi pare bine că ați reușit să veniți. Totul e-n ordine?

- Oh, da. Am făcut deja o grămadă de fotografii și eu am luat micul dejun cu mireasa. Pete mi-a urmat exemplul și a luat micul dejun cu mirele. Am strâns o grămadă de material.

- Minunat. Deborah e cu Elizabeth acum.
- Știm, replică Pete zâmbind. Le-am făcut câteva poze împreună. Deborah e încântătoare.

Jason încuviință și respiră adânc în loc să-l pocnească pe Pete, așa cum și-ar fi dorit. Voia să pocnească pe cineva de când îl văzuse pe „Musculos” flirtând cu ea.

- Când începe ceremonia? întrebă el, sperând să le distragă atenția de la Deborah.

Clare își încrucișă brațele.

- Chiar acum. Am face mai bine să ne așezăm undeva, spuse ea trăgându-l și pe fotograf spre scaune. Du-te și fă poze, Pete.

Jason era în agonie în timp ce o privea pe Deborah coborând pe trepte cu un buchet de trandafiri în mână și cu un zâmbet vag pe buze. Se întreba dacă arătase mai frumos la propria ei nuntă.

- Arată minunat, nu-i așa? șopti Clare așteptând să vadă reacția lui.

- Da, răspunse Jason și își îndreptă apoi privirile spre Manny, care privea nervos de-a lungul grădinii, undeva în spatele lui Deborah.

Nu-l putea învinui că e nervos. Și el ar fi fost la fel dacă ar fi așteptat ca Deborah să ajungă în fața lui... Asta nu se va întâmpla niciodată.

Preotul începu ceremonia și Elizabeth se îndreptă fericită spre altar, privindu-și numai viitorul soț. Jason se uită din nou la Manny. Nu era deloc surprins să vadă uimirea pe fața lui.

Înțelegea.

După ceremonie, câțiva angajați aranjă un bufet în grădină și instalează mese cu umbrele roz. O masă lungă, drapată în mătase roz, era plină de mâncare. La unul dintre capetele ei se afla un minunat tort de nuntă, împodobit cu trandafiri roz și frunzulițe verzi.

I se alătură morocănos lui Deborah. Nu se simțea bine lângă ea pentru că era foarte emoționat, dar n-avea de ales. Îi dădu repede o farfurie și o conduse la bufet, sperând ca atenția ei să se îndrepte spre mâncare.

- Unde luăm cina în seara asta? îl întreabă ea. Nu vreau să-mi stric pofta de mâncare dacă mergem la restaurantul Joe T. Garcia. Deborah îi zâmbi și apoi privi preparatele apetisante.

Jason rămase nemișcat. Ea privi peste umăr și se apropie de el.

- Jason? Nu-mi răspunzi?

- E secret. Nu mânca prea mult, o asigură el cu un zâmbet, probabil primul pe care-l schița în acea zi.

Avea probleme mari. Uitase de minciuna pe care o spusese despre seara de duminică, numai pentru a afla ce planuri are Deborah. Nu exista nici un vechi prieten în Fort Worth care să-l fi invitat la cină.

Ce va face acum? Va recunoaște că a mințit? Nu dorea să facă asta, chiar dacă ar fi fost bucurios s-o poată evita. Nu, trebuia să se gândească la altceva.

* * *

Când fuseseră adunate toate femeile pentru aruncarea buchetului, Deborah nu se mișcă. Dar Clare, care stătuse împreună cu ea și cu Jason, o luă de mână.

- Haide, Deborah. Nu vreau să pierd această șansă.

Din moment ce Jason nu era în jur, Deborah ridică din umeri și o urmă pe Clare. El își ceruse scuze câteva minute mai devreme și se apropiase de Elizabeth înainte să intre în casă.

Se părea că majoritatea invitatelor erau singure. Pete începu să facă poze și Deborah se îndepărtă spre spatele grupului. Făcuse destule fotografii pentru o singură zi.

- Unde este Deborah? strigă Elizabeth.

Câteva doamne o împinseră pe Deborah mai în față.

- Oh, aici erai. Bine, sunt gata.

Elizabeth se întoarse cu spatele și aruncă buchetul. Deborah realizează că Elizabeth dorea ca ea să-l prindă. Mireasa făcuse mai multe remarci cu privire la ea și la Jason. Deborah nu se putea hotărî ce să facă, dar când buchetul se îndreptă chiar spre ea, ceva din interiorul ei o făcu să întindă mâna ca pentru a prinde o promisiune de la acei trandafiri roz.

Ratat!

O femeie de șaptezeci ani, aflată în fața ei, nu avea intenția s-o lase să-l prindă. Aproape trântind-o pe Deborah la pământ, luă buchetul și-i zâmbi fericită.

- Sper că n-ai pățit nimic, scumpo. Îmi pare rău că te-am împins, dar ai mai mult timp decât mi-a rămas mie.

O cuprinseră niște brațe puternice.

- Ești teafără? întrebă Jason.

Se îndepărtă de el, dorind mai degrabă să facă față mulțimii dezlănțuite decât atingerilor lui. Jason o evitase voit toată ziua.

- Da .

- Acum, toți burlacii! strigă Manny.

Jason ezită, dar Clare, care stătea lângă ei, arată spre cei care se strâneau.

- Du-te, Jason. O să ne distrăm.

Nu erau prea mulți burlaci la nuntă, în comparație cu femeile singure. Și ținta lui Manny era mult mai bună decât cea a lui Elizabeth. Jason nu trebui să facă nici un pas ca să prindă jartiera pe care Manny o luase de pe piciorul lui Elizabeth. Aceasta căzu pur și simplu în mâinile lui.

Deborah se înfioră când Jason se întoarse ca s-o privească. Nu era vina ei, dar nu-i putea striga asta în mijlocul grădinii de trandafiri. Așadar îi zâmbi rece și se întoarse să discute cu octogenarul de lângă ea.

După câteva minute de conversație plicticoasă, se simți ușurată când interveni Clare.

- Elizabeth vrea s-o ajuți să se schimbe.

Deborah își ceru scuze noului ei prieten și se grăbi să intre în casă. Abia când închise ușa în urma ei îl privi pe Jason. El nu-și luase ochii de la ea.

Oftând, închise ușa și se ocupă de Elizabeth. După o jumătate de oră era iar în mijlocul oaspeților, luându-și rămăbun de la fericirii miri. Într-un fel, frumoasa petrecere se termina într-o notă deprimantă.

Jason îi spusese clar că nu se va lăsa antrenat într-o căsătorie. Nici măcar nu se apropiase de ea de când prinsese jartiera.

Ce va face acum?

Compuse în minte o scrisoare pentru „Dragă Deborah“, rubrica ei. Dacă ar fi primit o scrisoare de genul acesta, ce ar fi răspuns? Fii calmă. Poartă-te ca și cum nu-ți pasă, chiar dacă inima ta plânge. Nu-l vrei și nici el nu te vrea pe tine. Asta era alegerea lui.

Bun sfat. Păcat că o dorea atât de mult.

- Ești gata?

Jason stătea lângă ea, morocănos, și privind oriunde în altă parte decât spre ea.

- Da, desigur, dar aș putea pleca împreună cu Clare dacă ești ocupat. Ah, era mândră de aerul ei nonșalant.

- Nu fi ridicolă! îi aruncă el. Fără să mai spună nimic, o luă de braț și o conduse spre mașină.

- Vorbesc serios, Jason, nu-i nevoie să te porți de parcă ți-am făcut vreun rău.

El o ajută să se urce în mașină și nu-i răspunse până când nu se așează în fața volanului.

- Nu știi despre ce vorbești.

- Ba da, știi, zise ea reținându-și lacrimile. Ești supărat de când Manny ți-a aruncat jartiera. Să știi că n-am nimic de-a face cu asta.

- Nici n-am spus așa ceva. El porni mașina și ieșiră în stradă.

- Nu am nevoie ca acești oameni să implore pe cineva să vrea să-mi ceară mâna, continuă ea, încercând să vorbească pe un ton normal.

- Știu asta! strigă el încleștându-și mâinile pe volan.

- Nu e nevoie să mă conduci până la ușă, zise Deborah încordată, în timp ce deschidea portiera. Mă descurc și singură.

- Insist, mormăi el.

Ajunseră față în față după ce ocoliră mașina, dar Deborah îi întoarse spatele și se grăbi să intre în casă.

- Deborah! strigă el înainte ca ea să-i trântască ușa în față.

- Ce e?

- Vin să te iau la cinci și jumătate.

- Nu cred că e o idee prea bună. De ce nu-i spui prietenului tău că... că am o durere îngrozitoare de cap?

- Vin să te iau la cinci și jumătate, repetă el pe un ton hotărât, și vreau să fii gata. Fără să aștepte răspunsul ei, se întoarse și se îndreptă spre mașină.

Deborah se rezemă de ușă și-l privi cum se îndepărtează în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji. De această dată, el va veni înapoi, dar inima ei știa că va sosi clipa când el nu se va mai întoarce.

Capitolul 13

Jason îi spusese să se îmbrace normal și Deborah îl ascultă, dar nu avea de gând să ușureze situația acestui bărbat. Dacă ea va suferi, atunci și el va trebui să sufere.

Se îmbracă într-un pulovăr turcoaz cu decolteu și în blugi strâmți. Folosi cel mai scump parfum, își lăsa buclele desfăcute și se machie discret. Dacă el era hotărât s-o respingă, îl va lăsa să vadă ce pierde.

În seara asta nu avea de gând să plângă. Va zâmbi, va flirta și se va distra. Avea de gând să pretindă că nu există ziua de mâine, apoi se va întoarce acasă și va plânge, după ce Jason o va părăsi.

Suspina în timp ce-și exersa zâmbetul în oglindă. Spera că prietenii lui erau amuzanți. Nici măcar nu știa cine sunt; își reaminti promisiunile pe care și le făcuse, își luă geanta și se îndreptă spre ușa de la intrare. Nu-l va invita pe Jason Bridges să intre în casă. El dorise ca ea să fie gata de plecare, și era.

- Bună, Jason, zise ea în timp ce deschidea ușa și o închidea în urma ei. Sunt gata.

El se încruntă când o privi și ea se întrebă dacă uitase cumva vreun lucru important. Hotărâtă să meargă mai departe, ridică bărbia cu mândrie și zâmbi fermecător.

- Tu ești gata?

- Mda.

Ea se grăbi s-o ia înaintea lui și se așezase deja pe locul pasagerului când Jason încă se mai afla pe alee.

După ce ajunsese în mașină, ea i se adresă:

- Nu mi-ai spus cum îi cheamă pe prietenii tăi. Cu el ai fost coleg de școală?

- Mda, ei bine, trebuie să-ți spun ceva, zise Jason în timp ce porni mașina.

- Da?

- Nu există nici un prieten.

Deborah îl privi șocată.

- Ce?

- Am inventat totul. Îmi pare rău. Voiam să aflu neapărat ce faci duminică și, din moment ce ai fost atât de misterioasă, ei bine, a trebuit să inventez ceva.

- De ce nu mi-ai spus adevărul astăzi?

- M-am gândit că trebuie să te invit la cină ca să-mi cer scuze pentru minciună.

Pofta ei de viață dispăru imediat.

- Du-mă acasă, Jason.

- Haide, Deb. Am aranjat totul.

- Vreau să mă duc acasă. Nu-mi datorezi nimic. Își promisese că nu va plânge, așa că strânse din dinți ca să nu se întâmple asta.

- Nu pot face așa ceva. Când m-ai întrebat unde vom merge am sunat-o pe Rachel. A pregătit cina pentru toți patru.

- Sun-o din nou și spune-i că mi-e rău.

- Deb, a fost foarte bucuroasă că mergem pe la ea. Cum Deborah nu răspunse, el continuă: Paul mi-a spus că prietenia ta a ajutat-o mult pe Rachel... și acum s-a întâmplat la fel. Nici nu-ți pot mulțumi pentru felul în care ai ajutat-o să treacă peste pierderea copilului.

El o făcea să nu-și poată ține promisiunea de a nu plânge.

- Rachel e prietena mea cea mai bună.

- Știu. Și ne așteaptă. Nu primi nici de data asta vreun răspuns. Chiar vrei să te duc înapoi acasă?

Ea închise ochii și-și mușcă buzele. Într-un târziu, reuși să vorbească:

- Nu .

Parcurseră destul drum până când el putu vorbi.

- Mulțumesc, Deborah.

Continuară drumul în liniște.

* * *

Jason oftă când lăsă șervetul pe masă. Sora lui gătea minunat.

- A fost fantastic, Rachel.

- Mulțumesc, frățioare. Mai vrei prăjitură?

- Nu. Trebuie să alerg un kilometru ca să dau jos kilogramele în plus.

- Deb?

- Nu, mulțumesc, Rachel. Mâncarea a fost delicioasă. Cina pe care ai pregătit-o a fost minunată. Trebuie să iau lecții de gătit de la tine.

- Oh, nu poți să mă păcălești tocmai pe mine, o tchină Rachel. Să nu crezi nici un cuvânt, Jason. E o bucătărească minunată. Privindu-și atent fratele, Rachel adăugă: Deborah are multe talente.

Paul se aplecă peste masă.

- Rachel, nu crezi că e timpul să servești cafeaua?

Jason oftă ușurat când Rachel fu de acord cu soțul ei și se ridică de la masă. Deborah i se alătură imediat.

- Mergeți în salon, vă vom aduce cafeaua acolo. Vom juca „Urmărire trivială“, zise Rachel și dispăru înainte de a auzi protestele.

După ce doamnele părăsiră camera, Jason îl privi pe Paul.

- Îți mulțumesc că m-ai salvat.

- Pentru nimic, dar amândoi știm că nu va renunța ușor dacă și-a pus ceva în cap.

- Știu. Nu-ți oferă nici o șansă de scăpare, replică Jason.

Paul zâmbi, dar vorbi pe un ton serios

- Îi mulțumesc lui Dumnezeu. Ea a fost singurul lucru bun care mi s-a întâmplat.

Jason îl bătu pe umăr și plecară amândoi spre salon.

- Mă bucur că așa simți.

- Ar trebui să încerci și tu. Paul văzu expresia feței lui Jason. Hopa! Am promis, Jason, nu am avut intenția... ei bine... la naiba... încercam să fiu sincer.

- Știu, amice, dar sora mea are mare putere de convingere. Nu are nevoie de ajutor.

Pe parcursul cinei, Rachel se transformase într-un fel de petitoare pentru Deborah. Dacă și-ar fi închipuit că Deb pusese la cale așa ceva, ar fi fost furios. Dar ea fusese mai stânjenită ca el.

Când o văzuse apărând la ușa ei, strălucind amețitor în lumina soarelui, se întrebese dacă nu cumva ea băuse prea multă șampanie la nuntă. Însă de când îi vorbise despre minciuna lui, fusese tăcută. Prea tăcută.

Îl făcea să simtă dorința de a o strânge în brațe și de a-i promite că nu va mai suferi niciodată. Dorea s-o sărute ca să-i alunge temerile, dorea să îndrepte lucrurile între ei. Nu avea dreptul să facă toate astea deoarece nu voia să accepte consecințele.

Oftă.

- Aștepți cu nerăbdare să înceapă jocul?

- Chiar trebuie să jucăm așa ceva? întrebă Jason.

- Ar fi mai bine să nu te plângi. S-ar putea ca în loc de asta să te trezești cu o grămadă de întrebări indiscrete. Mai ales despre femeia cu care ai venit și despre sentimentele tale față de ea. Ar fi mai bine să joci.

Jason se uită la Paul.

- Glumești.

- Nu. Ah, se servește cafeaua.

Cele două femei soseau cu cafeaua și cu jocul.

- Am adus jocul, îi anunță Rachel. Sau, dacă nu vă place să-l jucați pe acesta, am și altele noi. Îl privi fix pe Jason.

- Abia aștept să joc, o asigură el, amintindu-și cuvintele lui Paul. Nu l-am jucat de ani întregi.

- Ești sigur? Aveam impresia că nu-ți place, Jason.

- Nu-i adevărat, îmi place. Băieții contra fetelor? El zâmbi și încercă să pară entuziasmat.

- Nu, din moment ce suntem numai noi, nu cred că e nevoie să facem echipe. Rachel continua să-l privească plină de suspiciune.

Începură să joace, încercând să răspundă întrebărilor și Deborah părea să se relaxeze pe parcurs și să zâmbească din când în când.

Jason o privea cu coada ochiului, regretând că ea se schimbase atât de mult. Nu dorea s-o facă să sufere. Când zâmbea, lumea părea mai frumoasă pentru el.

- Jason, e rândul tău, îi reaminti Rachel.

- Oh, ai dreptate. El aruncă zarurile și mută una din piese. Distracție.

Deborah trase o carte și se uită la întrebarea la care trebuia să răspundă.

- Oh, e prea ușor!

- Lasă-mă să văd! insistă Rachel, rezemându-se de umărul ei. Ai dreptate. Să găsim o întrebare mai grea.

- Hei, nu e corect.

- Îți mulțumesc că ești alături de mine, Paul, zise Jason.

- Voi doi întotdeauna vă luați apărarea, se plânse Rachel.

Bine, Deb, citește-i întrebarea.

- Cine era partenerul lui Lone Ranger?

Jason se strâmbă și pretinse că nu știe răspunsul.

- Hm... nu sunt sigur... Oh, poate era... Tonto?

- Chiar așa, replică Deborah. Își zâmbiră pentru prima dată în seara aceea.

- Nu e minunat? Îmi place când suntem împreună, spuse Rachel zâmbind fericită.

Zâmbetul lui Deborah dispăru. Luă zarurile și i le dădu lui Jason.

- E din nou rândul tău.

Se făcuse aproape ora unsprezece când Jason simți că poate pune capăt serii. În ciuda tuturor celor întâmplare se simțise bine. Rachel avusese dreptate. Se distrau bine împreună.

- Îți mulțumesc încă o dată pentru cină, Rachel. A fost minunat.

- Oricând, Deb. Vorbim mâine.

Bărbații dădură mâna și apoi Jason o conduse pe Deborah la mașină. Urmă o liniște adâncă. Ea nu încercă să converseze pe parcursul drumului, iar el nu se putea gândi la nimic.

Când opri mașina în fața casei ei și încercă să deschidă ușa, Deborah vorbi:

- Nu. Nu coborî. Îți mulțumesc pentru această seară, dar nu mai am de gând să ies cu tine. Cred că va fi nevoie să-ți găsești o altă parteneră sau o prietenă. Noapte bună, Jason.

* * *

Deborah nu avea nici o tragere de inimă să ajungă la birou în dimineața următoare, de fapt, nu avea chef de nimic. Era tentată să se ascundă sub păături și să rămână acolo.

Curajul din seara trecută dispăruse repede. După ce fusese condusă acasă de Jason, nu mai reușise să pretindă că totul e în regulă. Nu va mai ieși cu Jason și va începe să-și reclădească viața fără el.

Cel puțin o învățase să nu se mai ascundă, să nu mai fugă de durere. De aceea îmbrăcase un costum roșu care o făcea să arate mai veselă. Zâmbi forțat și-și salută toți colegii.

Era ora zece când se așeză la biroul ei, gata să citească scrisorile pe care le primise în această dimineață. O începuse pe prima când Madge, angajata din biroul alăturat, își vârî capul pe ușa ei.

- Hei, ai aflat ceva?
- Oh, bună, Madge. Nu, nimic. Ce se întâmplă?
- Speram că tu știi mai multe. Oricum, ai ieșit mult cu el.
- Despre ce vorbești? Întrebă ea simțind că se prăbușește.
- Șeful. N-a venit la birou în această dimineață.
- Îngrijorarea o făcu să se gândească din nou la Jason.
- A verificat cineva dacă nu i s-a întâmplat nimic?
- Mda, Brenda a vorbit cu el. Însă el i-a spus că are niște treburi de rezolvat și că va ajunge foarte târziu. Nu prea îi stă în fire să facă așa ceva. A venit întotdeauna devreme.
- Madge, ar trebui să te apuci să scrii ficțiune, mormăi Deborah, oftând apoi ușurată. Sunt sigură că nu e nimic în neregulă. Toată lumea are nevoie de câte o zi liberă. Asta-i tot.
- Bine. Am să le spun asta tuturor. Sunt sigură că-l cunoști mai bine decât noi.

Madge dispăru înainte ca Deborah să poată protesta. Ei bine, toți vor observa în curând că nu va mai ieși cu Jason. Bârfele se împrăstie repede.

Și chiar dacă se întâmpla altceva, nu avea legătură cu ea. Vorbise foarte clar aseară. Desigur, n-ar fi stricat s-o sune pe Rachel, numai ca să-i spună cât de încântată a fost de cina pe care le-o pregătise.

Deborah nu se liniști, dar ridică receptorul și își sună prietena. Când îi răspunse robotul, puse receptorul în furcă. Totul era bine. Trebuia să creadă asta.

După o jumătate de oră în care încercă să muncească, formă din nou numărul lui Rachel. Nici un răspuns. Tocmai voia s-o sune pe Brenda, știind că nu va fi capabilă să lucreze până când nu va afla ce e cu Jason, când ridică privirea și îl văzu stând rezemat de tocul ușii biroului.

Avea senzația că mai trăise acest lucru. Era ridicol de încântător în hainele lui de zi, părul îi era pieptănat spre spate și ținea mâinile în buzunare.

- Bună, Jason.

- Deborah.

Nu-i zâmbi și ea așteptă ca el să spună ceva. El se apropie încet de unul dintre scaunele aflate în fața biroului ei.

- E totul în regulă?

- Totul. Trebuie să-ți vorbesc.

El se așează și tăcu, privind biroul ei ca și cum căuta ceva. Când văzu asta, ea îl întreabă:

- Despre ce?

El o privi atunci și Deborah își dădu seama despre ce era vorba. Jason pleca. De ce și cum aflase, habar nu avea. Însă știa că el pleacă.

- Nu voi mai rămâne aici timp de șase luni, așa cum am spus. Eu... plec în această după-amiază. Am crezut că trebuie să-ți spun.

Ea îl întreabă pe o voce joasă, încercând să-și ascundă sentimentele care o devastau:

- Unde pleci?

- Mai întâi la New York, unde voi semna un contract special cu ziarul Times. Un vechi prieten este editor acolo și mi-a mai oferit și altă dată de lucru.

Prin mintea ei treceau milioane de întrebări și dorea să-l implore cu disperare să nu plece. Deborah ignoră totul și încercă să zâmbească. Nu era sigură că reușise să-l păcălească.

- Mult noroc.

- Mulțumesc. El își frecă bărbia cu degetele și continuă să privească biroul ei. Deborah, niciodată n-am avut intenția să te fac să suferi, se grăbi el să adauge.

Deborah își îndreptă spatele și ridică bărbia. Trebuia să pretindă numai câteva minute că este tare, apoi putea să se topească. Însă nu acum.

- Jason, suntem oameni maturi. Înțeleg că trebuie să faci ce crezi că e mai bine pentru tine. Sper că vei fi fericit.

- Sigur că voi fi. Viața mea e dedicată meseriei de reporter. Asta e ceea ce-mi doresc să fac. Privirea lui strălucitoare îi cercetă fața și apoi se îndepărtă. El reuși să se ridice de pe scaun. Îți mulțumesc pentru înțelegere.

Ea nu spuse nimic. De fapt, nu avea de gând să-i mai spună nimic, nici acum, nici altă dată. Dar când el îi întoarse spatele ca să plece, Deborah nu reuși să se abțină.

- Jason? Ai... ai grijă de tine.

Ochii lui o fixară timp îndelungat, după care se apropie și-i mângâie obrazul cu degetele.

- Și tu, șopti el, apoi dispăru.

Capitolul 14

- Deb?

Vocea de la telefon tremura, ezita, și nu semăna deloc cu vocea obișnuită a lui Rachel, așa că ea abia dacă o recunosc.

- Rachel? Tu ești? Ce s-a întâmplat?

- Oh, nu! Nu-mi spune că n-ai auzit! se văicări Rachel. Îmi pare rău, Deb. Am crezut că el va rămâne aici. Nu-mi imaginam că va fugi în felul acesta. Nu pot...

Deborah o întrerupse brutal pe Rachel:

- Rachel, nu fi proastă. Nu ești responsbailă pentru hotărârile lui Jason, și chiar dacă ai fi fost, nu e o tragedie.

Urmă o liniște adâncă, după care Rachel se hotărî să vorbească:

- Sunt mândră de tine, Deb. Ești foarte puternică. Nu te vei retrace din nou, nu-i așa?

- Nu, nu voi dispărea din nou. Jason m-a învățat să nu mă mai ascund. Așadar, când vrei să ne întâlnim, copila mea? Ce zici de un prânz săptămâna asta?

- Mi-ar face plăcere, dar aş prefera să vii la cină mâine seară. Mama şi cu tata vin astăzi aici. Tata va avea grijă de ziar şi îl va intervieva pe bărbatul recomandat de Jason pentru postul de editor. Ar fi prea mult dacă te-aş ruga să ni te alături?

Deborah respiră adânc, căutând cu disperare o scuză, dar nu găsi nimic. Îşi promisese că va fi puternică.

- Mi-ar face plăcere să vin la cină.

- Minunat. Te aştept pe la şapte.

Deborah închise telefonul şi apoi ochii. Durerea trebuia să devină mai suportabilă dacă aveai de gând s-o înfrunţi. Era sigură că citise asta undeva. Desigur, el plecase doar de câteva ore. Cât timp îi va lua ca să nu se mai gândească la el, să nu-l mai dorească, să nu-şi mai facă griji pentru el?

Zile? Luni? Un suspin îi scăpă printre buzele care schiţară un zâmbet chinuit. I se părea că vor trece ani, toţi anii care-i mai rămăseseră de trăit. Însă era sigură că durerea se va mai risipi, va deveni mai suportabilă.

Acum, durerea era prea mare.

* * *

Seara următoare, Deborah se îmbracă cu grijă. Îi mai întâl-nise pe bătrânii Bridges de câteva ori, dar nu-i mai văzuse de la nunta lui Rachel.

Spera că discuţia se va învârti în jurul lui Rachel şi al lui Paul, în loc să fie atrasă de Jason, sau, în caz contrar, va trebui să plece mai devreme decât intenţiona, cu o durere imensă de cap.

Rachel îi deschise uşa cu o faţă care radia de fericire şi o conduse repede pe Deborah până în salon.

- Ce s-a întâmplat, Rachel?
- Am niște noutăți, dar am așteptat până la sosirea ta. Se îndepărtă de Deborah și alergă spre Paul. Acum?
- Acum, scumpa mea, îi răspunse el zâmbindu-i cald și plin de dragoste soției sale.

- Mamă, tată, Deborah, sunt însărcinată! Rachel sărea în sus de fericire și Paul era amețit.

Toți începură să pună întrebări. Rachel îi asigură că doctorul spusese că e sănătoasă. Doamna Bridges preluă imediat servirea cinei, asistată de Deborah, iar Paul și domnul Bridges îi ținură companie lui Rachel.

Deborah era sincer fericită pentru prietena ei. De asemenea, era încântată că nimeni nu va mai vorbi despre Jason. Oricum, în timpul mesei, lucrurile se schimbă.

- I-ai spus și lui Jason, înainte să plece? o întrebă doamna Bridges.

- Nu, nu i-am spus. Pentru moment, bucuria dispăru de pe fața lui Rachel. Și-mi pare bine pentru asta. Nu merită să știe.

Părinții ei, chiar și Paul, părură șocați de cuvintele ei. Deborah era singura care îi dădea, într-un fel, dreptate.

- Rachel, nu e corect. Jason a făcut ce trebuia să facă și el te-a susținut întotdeauna. Va fi la fel de fericit pentru tine cum suntem și noi.

Ochii lui Rachel se umplură de lacrimi. Paul se ridică imediat de pe scaun ca s-o ia în brațe.

- Știu, bombăni ea. Dar sperasem... Își îngropă fața la pieptul lui Paul.

Domnul Bridges își dresă vocea.

- Am vrea să știi, Deborah, că noi credem că a fost un prost că a plecat.

- Eu... el... nu am nici o legătură cu...

- Leon n-a vrut să te pună într-o situație jenantă, draga mea, interveni doamna Bridges. Vrem doar să știi că te considerăm o membră a familiei și am vrea ca relațiile noastre să fie mai strânse. Ea se ridică de la masă. Acum e timpul să servesc desertul. Dacă voi, bărbații, o conduceți pe Rachel în salon, Deborah și cu mine vom servi tortul delicios pe care l-a pregătit Rachel în această după-amiază.

* * *

Răpăitul unei mitraliere străbătu aerul, dar Jason o ignoră. Era un zgomot obișnuit în Beirut. Transpirația îi curgea pe piept și-i uda cămașa. Spatele acesteia, cu care se lipise de zidul cel mai apropiat, era deja flească.

- Ce zici? îl întrebă un bărbat dolofan care se afla lângă el. Jason privi în jur plin de îngrijorare.

- Cred că ar fi o nebunie să încercăm. Un interviu cu băieții ăștia? Ne vor împușca înainte să le punem vreo întrebare.

- Cred că ai dreptate, dar era o idee bună la ora două noaptea.

- Se pare că burbonul a fost de vină, Jim. Ai băut mai mult de jumătate de sticlă azi-noapte.

- Hei, acum te crezi mama mea? replică grăsanul. Știi, Bridges, de când te-ai întors, nu mai ești la fel. Unde e spiritul de aventură pe care-l aveai de obicei? Puteam conta întotdeauna pe tine când era vorba de vreo nebunie.

- Poate că am îmbătrânit, spuse Jason oftând.

- Nu. Cred că ești îndrăgostit. Nici măcar n-ai observat fusta foarte scurtă care a trecut pe lângă noi în aeroportul din Frankfurt. Altădată n-ai fi ratat o invitație la cină.

Jason își privi prietenul și apoi își șterse fruntea transpirată.

- M-am săturat să umblu după femei, comentă el. Haide, să plecăm de aici.

Cei doi bărbați se furișară pe lângă zid și intrară pe alea care dădea în strada unde își lăsaseră mașina. Când ajunseră la biroul lor mic, Jason se convinsese că de vină era căldura, împrejurimile, oboseala și disperarea cu care regreta decizia de a pleca din Fort Worth.

Era sigur că Jim nu are dreptate. Nu era îndrăgostit. Nu acestea erau planurile lui. În câteva zile va uita totul și va fi capabil de performanțele de altădată. Adrenalina îl va înviora și nu-l va mai interesa unde se află.

Când intrară în birou, singurul om care se afla acolo era ocupat cu citirea unei scrisori. Privi în sus și flutură un teanc de plicuri.

- Am primit în sfârșit corespondența și nimeni n-a fost omorât cu această ocazie.

Jason și prietenul lui trecură repede printre birouri și studiară scrisorile, pe care le împărțiră. Jason se așeză la biroul lui și desfăcu scrisoarea de la părinții și de la sora lui, cu pulsul accelerat și absent la tot ce era în jurul lui.

Se afla aici de șase săptămâni. Rachel îi scrisese că aștepta un copil, iar părinții lui despre noutățile de la ziar. Tatăl lui nu se hotărâse încă asupra schimbărilor, deoarece singurul

înlocuitor pe care-l găsisese Jason acceptase un post la ziarul New York Times. Nu-l putea învinui. Oferta nu putea fi refuzată.

Îi plăcea să citească veștile de acasă. Însă abia astăzi reușise să recunoască în fine că, de fapt, căuta vești despre Deborah. La început nu primise nimic în legătură cu ea, dar Rachel începu s-o menționeze în scrisorile ei.

Mama lui îi scria mereu despre Deborah. Ea îi ajutase pe părinții lui să-și găsească o casă și o introdusese pe mama lui în cele mai înalte cercuri din Fort Worth.

Era mândru că Deborah nu demisionase. Ea făcuse ceea ce trebuia să facă. Aprecia mult eforturile pe care le făcuse pentru familia lui. Întotdeauna fusese mândru de asta. Plecarea lui nu însemnase o dezaprobare față de ea.

Numele ei îi atrăgea atenția în scrisorile mamei lui. Ah, luase cina cu ei... el se opri iritat. Cu partenerul? Avusese o întâlnire? Citi printre rânduri, dar nu găsi nici o referire la bărbatul care o însoțise.

Spera că ea știe ce face. Era prea seducătoare ca să țină bărbații la distanță. Suspină când își aminti clipele petrecute cu ea. Gândul că un alt bărbat o mângâia îl înnebunea.

- Ce cald e! exclamă Jim. Ce-ar fi să mergem undeva ca să bem ceva?

- Ce? întrebă Jason, supărat că fusese întrerupt.

Jim repetă invitația.

- Poate mai târziu. Am câte ceva de făcut.

Rămase în continuare la birou, iar cei doi bărbați plecară spre hotelul unde stăteau. Ținea scrisoarea mamei lui în mână și se gândea la zilele petrecute cu Deborah.

Zâmbi când își aminti cum arăta la recepția dată pentru pensionarea editorului-șef. Îl surprinsese. Dar asta făcuse tot timpul cât fuseseră împreună.

Telefonul sună și-l trezi din visare. După ce conversă cu interlocutorul lui, privi împrejurimile. O părăsise pe Deborah și venise aici în căutarea aventurii? Dorea să-și petrească zilele în pericol, mizerie și depresie? Voia să fie singur?

* * *

Deborah oftă când scrisese ultimul cuvânt al articolului ei. Femeia care-i scrisese pe adresa redacției, pentru rubrica „Dragă Deborah“, se despărțise de prietenul ei și dorea să știe ce trebuie să facă pentru a alunga durerea. Deborah zâmbise amar în timp ce scrisese răspunsul.

Ar fi trebuit să știe. Trecuse prin așa ceva. Trebuia să îți ocupi tot timpul liber, să-ți faci prieteni, să nu-ți plângi de milă. Trebuia să-ți faci planuri de viitor, să te distrezi și să nu te mai gândești la el.

Ea nu reușise să facă așa ceva. Nu se putuse despărți de Rachel și de Paul, sau de domnul și doamna Bridges, și atâta timp cât se afla în compania lor nu-l putea uita pe Jason.

- Oh, revino la realitate, Townsend! mormăi ea. Nu-l vei uita niciodată, indiferent ce vei face.

Poate că nu, admise ea cu un oftat, dar va încerca. Îi era prea teamă pentru siguranța ei, nu știa dacă e fericit, dară era îndrăgostit de altă femeie. Avea cearcăne negre sub ochi din cauza insomniilor.

- Doamnă Townsend?

Privi în sus și văzu un tânăr care lucra la poștă.

- Da, Billy?

- Am o livrare specială pentru dumneavoastră. Abia a ajuns.

Ea luă buchetul de trandafiri roșii din mâinile lui și-l puse în vaza înaltă de pe birou. Un plic lung era prins de celofan cu un ac.

Deborah oftă. Spera că florile nu sunt de la Peter, bărbatul cu care se întâlnise în ultima vreme. Spusese că înțelege de ce ea nu dorea să meargă mai departe.

- Mulțumesc, Billy.

Băiatul plecă și Deborah se concentră asupra plicului. Desfăcându-l, rămase uimită să găsească numai o bucățică de hârtie pe care scria:

„Dragă Deborah,

Am nevoie de un sfat. Am fugit de persoana pe care-o iubeam. Acum mi-am dat seama cât de mult înseamnă ea pentru mine. Ar trebui să mă întorc ca să-i cer iertare? Aș putea s-o conving că tot ce vreau e s-o fac fericită? Te rog să-mi spui ce trebuie să fac.

Al tău,

reporter rătăcitor“.

Deborah citi din nou semnătura, apoi căută adresa expeditorului. În timp ce făcea acest lucru observă o mișcare la ușă și ridică privirea. Respirația i se opri și se întrebă dacă nu cumva visează. Nici nu mai știa de câte ori se gândise la această scenă.

- Jason? șopti ea surprinsă.

- Bună, Deb.

Ea închise ochii și se rugă ca totul să fie adevărat, se rugă să nu-și fi pierdut mințile. Deschise ochii când îi auzi din nou vocea.

- Ai vreun sfat și pentru mine?

Ea îl privi întâi pe el, apoi scrisoarea. Ochii i se întoarseră apoi spre figura lui atrăgătoare, în timp ce lacrimile i se opreau în gât.

- Ce cauți aici?

- Ți-am spus în scrisoare.

- Tu... te-ai întors?

- Nu sunt o fantomă, iubita mea.

- Dar, de ce?

El se apropie de birou.

- E o întrebare stupidă. Ți-am spus în scrisoare de ce m-am întors. E prea târziu?

Ea închise din nou ochii. Teama o făcea să nu poată realiza cât de real era totul. Mâini puternice o ridicară de pe scaunul ei și o îmbrățișară cu blândețe, după care buzele lui le atinseră pe ale ei. Mintea ei refuza să creadă că el se întorsese, dar trupul ei răspundea îmbrățișării lui. Îi fusese dor de el.

Suspînând, Jason se îndepărtă și își îngropă fața la gâtul ei.

Lacrimile curgeau pe obrazii lui Deborah și el o îmbrățișă ca și cum nu mai dorea s-o elibereze niciodată.

- Te-ai întors pentru mine?

El ridică repede capul și o privi fix.

- Nu te voi mai părăsi niciodată. Cuvintele lui se învârtteau în capul lui Deborah în timp ce el îi săruta obraji, reînviind senzațiile care dispăruseră de șase săptămâni.

- Pot să-mi fac bagajele, să plec cu tine. Rachel și cu Paul pot vinde casa și...

- Oh! Să vinzi casa? Îmi place casa ta.

- Dar, Jason, dacă plec cu tine în Orientul Mijlociu...

- Nu vei face așa ceva!

- Refuz să fiu o soție singură! Voi... Ea tăcu, realizând că el nu spusese nimic despre căsătorie. Avea impresia că inima ei se află în mâinile lui, dar nu reuși să treacă peste asta. Îmi pare rău. N-am vrut să spun... desigur, voi ieși cu tine...

El o sărută din nou, posesiv, înfometat și parcă pentru totdeauna. Când se opriă ca să ia o gură de aer, el întrebă amețit:

- Unde rămăsesem?

- Eu... eram de acord să plec cu tine.

- Nu pleci nicăieri.

- Jason...

- Și nici eu.

Ea îl privi și apoi fu trasă din nou lângă pieptul lui. Jason refuza s-o ia cu el.

- Nu, Jason.

El o privi fix.

- Nu, ce?

- Nu te voi lăsa să faci asta.

- Ce să fac?

- Să renunți la visurile tale pentru mine. Dacă mă vrei, eu voi veni cu tine. Știu cât de fragilă și cât de prețioasă este viața. Nu vreau să trăiesc fără tine, dar nici să te leg de mine.

- Nici dacă te implor? șopti el în timp ce-i săruta gâtul.
- Jason, vorbești fără sens.
- Da, așa este. Singurul lucru interesant pe care l-am trăit în ultimele șase săptămâni a fost faptul că mama te-a menționat în scrisorile ei. Sau când te-am visat. Restul timpului a fost un iad.

Inima ei se umplu de speranță și își lipi obrazul de al lui.

- Vorbești serios? Vrei să te stabilești aici? Vei prelua din nou conducerea ziarului?

- Dacă tata n-a angajat pe altcineva. N-ai nimic împotriva?

- Oh, nu! Nu! Am fost atât de singură, îl asigură ea sărutându-i fața și agățându-se de el.

În loc să-i răspundă la fel, el oftă.

- Mai e ceva, Deb.

- Ce?

- Nu vreau să accepti propunerea mea...

- Ce propunere? îl tachină ea zâmbind larg.

- Propunerea pe care am de gând să ți-o fac, șopti el strângând-o și mai tare în brațe. Nu vreau s-o accepti pentru că îți place să fii măritată sau... sau pentru că ar fi mai ușor.

Deborah îl privi un timp, înainte să izbucnească în râs.

- Te pot asigura că n-a fost deloc ușor să te iubesc, Jason Bridges. Înainte ca el să răspundă, ea își trecu un deget peste buzele lui. L-am iubit pe Randall, dar asta nu m-a împiedicat să mă îndrăgostesc de tine sau să mă simt rău în ultimele șase săptămâni, sau să mă rog ca tu să nu mă mai părăsești niciodată.

Vocea ei se transformase într-o șoaptă când buzele lui le pecetluiau pe ale ei într-o promisiune.

- Deb, am auzit...

Se îndepărtară unul de altul când Leon Bridges intră în biroul lui Deborah. El îi privi cum stăteau îmbrățișați.

- Ei bine, cred că zvonul s-a dovedit adevărat. Cineva m-a sunat la birou ca să-mi spună că te-ai întors, fiule. Bun venit acasă! exclamă el îndreptându-se spre Jason.

- Mulțumesc, tată, îi răspunse Jason zâmbind și își puse un braț pe umerii tatălui lui, fără s-o elibereze pe Deborah. Ai ocupat postul de editor?

Domnul Bridges îl privi neîncrezător.

- Cred că acum l-am ocupat. Așteaptă numai să-i spun mamei tale. Vom avea o casă plină de nepoți!

Deborah îl privi pe Jason căutând un semn de nefericire sau de neliniște. În loc de asta, el le zâmbi.

- Cred că acum ai face mai bine să te duci s-o suni pe mama. Mai am nevoie de puțin timp ca să-i mai cer niște sfaturi lui Deborah. După ce mă va ajuta în problemele de inimă, vom veni să luăm cina cu voi.

- Bine, încuviință el, bătându-l pe Jason pe umăr. Se întoarse să plece, dar se opri pentru a spune: Îmi pare bine că te-ai întors acasă, fiule.

- Și mie.

Înainte ca Jason să mai poată adauga ceva, după plecarea tatălui lui, Deborah îl întrebă:

- Vrei să avem copii?

- Da, dacă și tu vrei. Ce zici de asta?

- Oh, Jason, încuviință ea oftând. Te iubesc atât de mult!

- Așadar, cred că sfatul tău ar fi să fac propunerea mai repede, nu?

- Oh, da!
 - Dar ce vom face tot restul după-amiezii, până când vom pleca la cină? o tachină el sărutând-o blând pe obraz.
 - Cred că am câteva sfaturi care-ți vor plăcea, șopti ea lipindu-se de el.
 - Sunt sigur că ai, dragă Deborah, și am intenția să le urmez cu strictețe.
- Și așa făcu.

Sfârșit